

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΚΑΛΙ

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΑΛΙΜΟΥ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΚΑΛΙ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΜΑΘΗΤΩΝ

Γ' ΤΑΞΗΣ 2016-2017

ΑΛΙΜΟΣ 2017

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χαιρετισμός του Διευθυντή του Ιου Γυμνασίου Αλίμου	11
Πρόλογος	13
Αδαμίδης Γιάννης (γ3), Θυσία για την ελευθερία	15
Ανδρέου Βασίλης (γ3), Ο Ταξιδιώτης του Χρόνου	16
Αντωνόπουλος Ηλίας (γ1), Η αλήθεια της ζωής	18
Βαρελά Μαριάννα (γ3), Στην Πάργα του 1950	20
Βασιλόπουλος Δημήτρης (γ4), Οι κίνδυνοι στη φύση	22
Βασιλοπούλου Πολυξένη (γ3), Το συμβάν στην πλατεία Ντίλι	23
Βάσιου Κατερίνα (γ1), Διαφορετικοί και όμως τόσο όμοιοι	24
Βενέτης Πύρρος (γ3), Τα Χριστούγεννα του κ. Χαράλαμπου	26
Βουγέσης Ηλίας (γ3), Ο φυγάς	28
Βούρτσης Στέλιος (γ1), Ο Πρόεδρος	29
Γαλάνη Φωτεινή (γ3), Ταξίδι προς την Αμερική	30
Γκομώλη Ανδριάννα (γ1), Αναζητώντας μια νέα ζωή	32
Γούλα Χαρούλα (γ1), Μια νέα ζωή	33
Γρυπαίου Ρέα (γ1), Μια χιονισμένη μέρα	36
Δεληγιάννης Λευτέρης (γ1), Η διαφορετικότητα ανάμεσα μας	37
Δέρβου Λυδία (γ1), Ένα μοναχικό παιδί	39
Δόριζα Θεοδώρα (γ1), Μάθημα ζωής	40
Δουράνος Νίκος (γ3), Το Πολιορκημένο Ημερολόγιο	42
Δρεκόλιας Μάνος (γ1), Η ατυχία μου	44
Ευγενικός Ιωάννης (γ3), Ένα δάσος χωρίς δέντρα	45
Ζορλός Νικόλας (γ3), Όταν όλα έμοιαζαν αληθινά...	47
Ζωνόρου Μαρίνα (γ1), Το δωδεκάχρονο προσφυγόπουλο	49
Καβαλιέρου Αναστασία (γ1), Κάτι ξέρουν οι μεγάλοι	51
Καλκουνιά Χρύσα (γ1), Τα φώτα έσβησαν	53
Καμπούρογλου Κωνσταντίνος (γ3), Μακριά, πολύ μακριά ως το σπίτι!	55
Καραγιάννη Στεφανία (γ1), Το παράπονό μου	57
Καραντινός Εμμανουήλ (γ1), Το όνειρο του Δημήτρη	58
Κατσιμπας Γιάννης (γ1), Ένας άλλος κόσμος	60
Κιουρκτσόγλου Βασίλης (γ1), Ανεπιθύμητο ταξίδι	62
Κοκκοροπούλου Ηλέκτρα (γ1), Στο γκριζο δάσος	62
Κοντογούρη Φωτεινή (γ3), Ο δρομέας	65
Κοντογούρης Σπύρος (γ3), Η σύγκρουση	70

Κόντου Σοφία (γ1), Η Άνα	73
Κουμπάρακη Χρύσα (γ1), Το ημερολόγιο της Ναταλίας	75
Κούνουπα Αμαλία (γ3), Περιοχή 51	76
Κούνουπας Αντώνης (γ1), Το όνειρο του Θάνου	77
Κούνουπας Πέτρος (γ3), Ένα κινηματογραφικό ταξίδι	78
Λαβούτα Δέσποινα (γ3), Το αγόρι με το χαμένο όνειρο	79
Λημναίος Γιώργος (γ1), Το όνειρο του Σαγκού	80
Λίντης Κωνσταντίνος (γ1), Η αποτυχία , το θεμέλιο της επιτυχίας	82
Λουκέρης Βασίλης (γ2), Μια μαύρη πινελιά στον άσπρο καμβά της ζωής	83
Λουρής Κωνσταντίνος (γ3), Η ζωή ενός μπολσεβίκου	84
Μαρουλίδη Άννα-Μαρία (γ3), Ο Μεγάλος Ηγέτης	86
Μαρυνιάκ Μιχάλης (γ2), Μια Κυριακή του Νοέμβρη	88
Μάσσιος Γιώργος (γ2), Ο Μοναχικός Άστεγος	91
Μαυρογιώργη Κατερίνα (γ2), Η Ζωή τώρα ξεκινά	92
Μητρογιάννης Πέτρος (γ3), Το πρώτο μου ταξίδι με το αεροπλάνο	94
Μπόζης Κυριάκος (γ3), Ο Δρόμος του τσαγιού	95
Μπόικου Ανδρέας (γ4), Ο Αγώνας του Ηλία	98
Μώρου Γιώτα (γ2), Η φιλία	99
Νέγκας Οδυσσέας (γ4), Μία ανυπόμονη έφηβη	101
Νικολοπούλου Αθηνά (γ2), Διαφορετικά Χριστούγεννα	102
Νιμρής Τιμόθεος (γ4), Η πόλη της καρδιάς μου	103
Νταή Βάλια (γ1), Το ταξίδι	105
Νταής Κωνσταντίνος (γ1), Το όνειρο του Δημήτρη	107
Ουάλλας Λυδία (γ4), Το Τίμημα	108
Παπαδάκης Μιχάλης (γ1), Χίλια προβλήματα από μία οθόνη	111
Παπαδοπούλου Δέσποινα (γ4), Η αδικία της ζωής	113
Παπαπέτρου Γιώργος (γ2), Αστυνόμος Λέκας	114
Πολυζωγοπούλου Δέσποινα (γ2), Η Ζωή είναι γλυκιά	116
Πολυζωγοπούλου Ιωάννα (γ2), Το ημερολόγιο	117
Πουλημά Ελισάβετ (γ4), Παρά λίγο...	118
Ριχάνη Αμίρα (γ2), Ορφανή από οικογένεια και πατρίδα	119
Ρόδε Κωνσταντίνα (γ2), Μοναξιά, η σκληρή συντροφιά	120
Ροντρίγκεζ Δημήτρης (γ2), Το Μαύρο Ταξί	123
Σακκελάρης Χριστόφορος (γ2), Μια αξέχαστη περιπέτεια	127
Σαλιάγα Μαρία (γ2), Ψυχραιμία!	128
Στάβαρη Ελένη (γ2), Ένα καλύτερο μέλλον	130
Σωτηροπούλου Γεωργία (γ2), Το Δυστύχημα	131
Ταμβακάκη Κατερίνα (γ2), Έλινορ	133
Τίτος Γιώργος (γ2), Ο δάσκαλος της καρδιάς	134
Τονογιάν Έρικ (γ2), Σελίδες ημερολογίου	137

Τσιλικλή Αναστασία (γ4), Το κορίτσι με το ακορντεόν	139
Τσίμπης Δημήτρης (γ2), Τα τελευταία συναρπαστικά λεπτά ενός ποδοσφαιρικού αγώνα	140
Τσίπα Έλενα (γ4), Μια μεγάλη αλλαγή	141
Τσολακίδη Ελπίδα (γ4), Κάποια λάθη κοστίζουν παραπάνω	143
Τσουρέα Χριστίνα (γ4), Χωρίς τον παππού μου	146
Χάσκια Γκένι (γ4), Η εξαφάνιση της Δανάης	147
Χονδρού Βιργινία (γ2), Κάτι το διαφορετικό	148
Χούντας Ανδρέας (γ2), Η εκδρομή	151
Ψυρούκης Αντώνης (γ4), Mars IV	151

Χαιρετισμός του Διευθυντή του 1ου Γυμνασίου Αλίμου

Είναι χαρά και ηθική ικανοποίηση για κάθε διευθυντή σχολείου να βλέπει τους μαθητές να διακρίνονται στα μαθήματά τους αλλά και σε άλλες δραστηριότητες που τους προάγουν ως προσωπικότητες. Να αφομοιώνουν τη γνώση και να προχωρούν ένα βήμα μπροστά.

Είναι χαρά και ηθική ικανοποίηση για τους γονείς να βλέπουν τα παιδιά τους να δραστηριοποιούνται, να στηρίζονται στις δυνάμεις τους και να αξιοποιούν τη γνώση, που τους έχει μεταδοθεί.

Είναι χαρά και ηθική ικανοποίηση για τους εκπαιδευτικούς να βλέπουν τους μαθητές τους να εκφράζονται ως ελεύθερες προσωπικότητες και να δημιουργούν με εργαλείο τη γλώσσα και τον ψυχικό τους κόσμο.

Πλημμυρισμένος από αυτές τις σκέψεις και αυτά τα συναισθήματα, θέλω να ευχαριστήσω τους μαθητές της τρίτης γυμνασίου για τη συμμετοχή τους σε αυτήν τη δημιουργική εργασία. Θέλω να ευχαριστήσω τις καλές συναδέλφους φιλολόγους κ. Ευτυχία Σδρόλια και κ. Καλλιόπη Δουρέκα για την έμπνευση, τον κόπο και την εργασία τους δίπλα στα παιδιά μας. Επίσης θέλω να ευχαριστήσω όλους όσους συνέβαλαν σε αυτήν την έκδοση.

Αξίζουν όλοι τις πιο θερμές ευχαριστίες μας.

Ο Διευθυντής
Σωτήρης Καρώ

Πρόλογος

Η Λογοτεχνία είναι ίσως το πιο πολυδιάστατο και «περίεργο» μάθημα που διδάσκεται στα σχολεία μας. Από τη μια μεριά με τα εργαλεία της επιστήμης αναλύεται, αποσυντίθεται το πεζό ή ποιητικό κείμενο στα στοιχεία του. Από την άλλη είναι τέχνη και πρωτότυπη δημιουργία. Προάγει την φιλιαναγνωσία, την καλλιέργεια και την κριτική εγρήγορση, τη γνώση και την παιδεία. Ταυτόχρονα είναι το άνοιγμα του μυαλού και της ψυχής μας σε διαφορετικές ιδέες, νοοτροπίες, συμπεριφορές και συναισθήματα. Είναι η συναίσθηση και κατανόηση του ανθρώπινου. Τη Λογοτεχνία την ερωτεύεσαι και προσπαθείς να μεταδώσεις το πάθος σου για αυτήν στα παιδιά. Προσπαθείς να τους κάνεις καλύτερους ανθρώπους.

Η διδασκαλία της Λογοτεχνίας τη φετινή σχολική χρονιά, 2016-2017, μας επιφύλαξε πολλές εκπλήξεις. Προτείναμε στους μαθητές μας της τρίτης γυμνασίου να γίνουν συγγραφείς διηγημάτων με ελεύθερο θέμα δικής τους επιλογής. Διδάχτηκαν τα βασικά θεωρητικά στοιχεία του διηγήματος και αναλύθηκαν κείμενα νεοελλήνων και ξένων συγγραφέων. Η ανταπόκριση μάς εξέπληξε. Σχεδόν το σύνολο των μαθητών έγραψε το δικό του διήγημα και αποτύπωσε τις σκέψεις, τα συναισθήματα και τη δική του οπτική για τα σύγχρονα προβλήματα. Στη συνέχεια έγινε ανάγνωση των διηγημάτων στο κάθε τμήμα και ο κάθε μαθητής μίλησε για τη δική του ιστορία. Η διαδικασία ήταν ενδιαφέρουσα και συγκινητική. Οι έφηβοι συγγραφείς μας μοιράστηκαν τη δική τους αλήθεια για τα θέματα που τους απασχολούν.

Στα διηγήματα μιας τόσο μεγάλης ομάδας μαθητών ήταν αναμενόμενο να συναντήσουμε τα πιο ποικίλα θέματα. Θέματα πάντως που καθρεφτίζουν το μυαλό και την ψυχή των νεαρών δημιουργών τους. Εντοπίζουμε εύκολα συγκεκριμένες κατηγορίες προβληματισμού. Ένας μεγάλος αριθμός διηγημάτων έχει κοινωνικές αναφορές. Το προσφυγικό ζήτημα εμφανίζεται σε μια ολόκληρη βεντάλια καταστάσεων: στην περιγραφή του δύσκολου θαλασσινού περάσματος, στη ζωή μέσα στον προσφυγικό καταυλισμό, στην συνάντηση Ελλήνων και προσφύγων μέσα στη σχολική αίθουσα. Ένα άλλο κοινωνικό θέμα είναι οι άστεγοι: η σκληρή ζωή τους αλλά και συχνά η εντυπωσιακή μετάβαση από την καλή προηγούμενη ζωή στη νέα τους δυστυχιμένη κατάσταση. Η κοινωνική θεματολογία συμπληρώνεται με αρκετές αναφορές στον σχολικό εκφοβισμό, ένα φαινόμενο που φαίνεται να γνωρίζουν από κοντά. Αρ-

κετά διηγήματα επικεντρώνονται στην ψυχολογία των ηρώων. Σε αυτά περιγράφονται προβλήματα αυτοεκτίμησης και αυτοπεποίθησης, χαρακτηριστικά της εφηβικής ηλικίας. Επίσης συναντάμε το τραυματικό θέμα της απώλειας αγαπημένων προσώπων και των συνεπειών της. Μια τρίτη μεγάλη ομάδα διηγημάτων αντλεί έμπνευση από κορυφαία ιστορικά γεγονότα της ελληνικής και παγκόσμιας ιστορίας. Η θεματολογία ολοκληρώνεται με διηγήματα από τον χώρο του επιστημονικού και φανταστικού. Τέλος, ιστορίες από την ενασχόληση τους με τον αθλητισμό και αναμνήσεις από παλιότερες μορφές ζωής συνθέτουν το μωσαϊκό της έμπνευσης των μαθητών μας.

Η ολοκλήρωση και η έκδοση του βιβλίου ήταν μια συλλογική προσπάθεια. Η αγάπη η δική μας για τη λογοτεχνία συμπληρώθηκε από το ενδιαφέρον των μαθητών. Ευχαριστούμε ολόψυχα:

- τα παιδιά για τη χαρά και τη συγκίνηση που μας χάρισαν. Η διαδικασία μέσα στην τάξη ήταν μάθημα ζωής για εμάς τις δασκάλες τους.

- τους μαθητές Βασίλη Κιουρτσόγλου, Γιάννη Καπνίση, Κυριάκο Μπόζη, Κατερίνα Μαυρογιώργη, Δημήτρη Τσίμπη, Κώστα Λουρή, Λυδία Ουάλλας και Χριστίνα Τσουρέα για την βοήθειά τους στον υπολογιστή.

- τον Διευθυντή του σχολείου, κ. Σωτήρη Καρώ, για τη βοήθεια και τη συμπαράστασή του.

- τον κ. Αντώνη Μπόζη για την πρόταση έκδοσης του βιβλίου και την υλοποίησή της.

- την κ. Φανή Πύρζα για την ηθική και ηλεκτρονική υποστήριξη. Χωρίς την εργασία της καλής συναδέλφου δεν θα ήταν εύκολη η έκδοση.

- τον εκδότη κ. Γαβριηλίδη για την ευγενική και αφιλοκερδή προσφορά του στην έκδοση του βιβλίου.

Σας ευχόμαστε καλή ανάγνωση!

Οι καθηγήτριες
Καλλιόπη Δουρέκα
& Ευτυχία Σδρόλια

Αδαμίδης Γιάννης (γ3) Θυσία για την ελευθερία

Σκοτείνιασε. Σε λίγες ώρες άντρες, γυναίκες και παιδιά θα βγούμε από το Μεσολόγγι πολεμώντας τους εχθρούς, αποφασισμένοι να νικήσουμε ή να πεθάνουμε.

Μεσολόγγι, Απρίλης του 1826. Η κατάσταση είναι απελπιστική. Όλοι υποφέρουμε από την πείνα και οι πολεμιστές δεν έχουν πολεμοφόδια. Πριν από λίγες μέρες πέθανε η μάνα μου από την πείνα. Τα μικρά μου αδέρφια πάνε κάποιοι μήνες που και αυτά δεν άντεξαν. Έμεινα μόνος και αυτό που μου δίνει δύναμη να συνεχίσω να ζω είναι να πολεμήσω τους εχθρούς και να ελευθερώσω τον τόπο μου.

Οι εχθροί μας πολιορκούν καιρό τώρα. Η βοήθεια που έστειλαν τα αδέρφια μας από την επαναστατημένη Ελλάδα δεν μπόρεσε να φτάσει ως εμάς. Φάγαμε ό,τι μπορούσε να φαγωθεί, σκουλήκια, σκυλιά. Οι αρρώστιες μας θερίζουν. Οι γυναίκες υποφέρουν βλέποντας τα παιδιά τους να πεθαίνουν από την πείνα. Κάνουν όμως κουράγιο, δίνουν θάρρος η μία στην άλλη και προσπαθούν να στηρίξουν τους άνδρες που πολεμάνε.

Η φύση φαίνεται πως μας πολεμάει και αυτή. Τα λουλούδια ανθίζουν, τα δέντρα βγάζουν καρπούς, τα έντομα γιορτάζουν τον ερχομό της άνοιξης. Εμείς δε μπορούμε να πάρουμε μέρος σε αυτήν τη γιορτή. Η ζωή ωστόσο μας καλεί να τη ζήσουμε.

Πριν από λίγες μέρες οι άνδρες αποφάσισαν να σπάσουν τον αποκλεισμό των εχθρών και να βγούμε από το Μεσολόγγι με τα σπαθιά στα χέρια. Οι γυναίκες και τα παιδιά, όσα μπορούν να κρατήσουν όπλο, θα πολεμήσουν και αυτά.

Πλησίασε η ώρα της εξόδου. Μετά τη λειτουργία, φιληθήκαμε μεταξύ μας, πήραμε στα χέρια ό,τι όπλο είχε ο καθένας και οι άνδρες μπήκαν μπροστά για να μας οδηγήσουν έξω από το Μεσολόγγι. Εγώ φορούσα τη φορεσιά του παππού μου και κρατούσα ένα σπαθί στο χέρι. Ήταν τόσο βαρύ για μένα!

Αυτό που ακολούθησε θα μείνει για πάντα στο μυαλό μου. Οι εχθροί έχοντας περισσότερες δυνάμεις από εμάς, όρμησαν κατά πάνω μας, φωνάζοντας «Θα πεθάνετε άπιστοι!». Δε ξέρω πού βρήκα τη δύναμη να σηκώσω το σπαθί μου και να σκοτώσω όποιον βρισκόταν εμπόδιο στον δρόμο μου. Δεν κοιτούσα δίπλα μου ούτε πίσω μου. Δεν ήξερα πού βρίσκονταν οι συμπατριώτες μου. Κάποια στιγμή βρέθηκα πεσμένος κάτω, γεμάτος αίματα. Δεν άκουγα πια το θόρυβο της

μάχης. Δεν ήξερα πού βρισκόμουν ούτε πόσος χρόνος είχε περάσει από την ώρα της μάχης.

Σήμερα ζω στην ελεύθερη Ελλάδα που την κυβερνάει ένας γενναίος ηγέτης, ο Ιωάννης Καποδίστριας. Ζω στο Ναύπλιο και προσπαθώ να στηρίξω με όλες μου τις δυνάμεις το έργο του κυβερνήτη μας. Δεν ξεχνώ όμως ποτέ αυτό το μικρό τόπο, το Μεσολόγγι, που γέννησε ανθρώπους, οι οποίοι θυσιάστηκαν για την πατρίδα τους και την ελευθερία.

Ανδρέου Βασίλης (γ3) Ο Ταξιδιώτης του Χρόνου

Ο Γιώργος ήταν ένα παιδί αρκετά κοινωνικό που αγαπούσε τους φίλους του και ξεχώριζε στον τρόπο που σκεφτόταν. Πίστευε πως το να μην είσαι μόνος είναι το σημαντικότερο αγαθό που δόθηκε στον άνθρωπο. Ο μεγαλύτερος φόβος του ήταν η μοναξιά και η έλλειψη επικοινωνίας με τους άλλους ανθρώπους.

Ένα απόγευμα, όταν ο Γιώργος πήγαινε στο πάρκο για να συναντήσει τους φίλους του, διέκρινε δεξιά του έναν άστεγο που καθόταν στο παγκάκι μόνος και αποφάσισε να του μιλήσει. Ο άστεγος φαινόταν πεινασμένος. Έτσι ο Γιώργος τού έδωσε το σάντουιτς που είχε ετοιμάσει από το σπίτι του. Το έφαγε με ευχαρίστηση και, όταν τελείωσε, έβγαλε από την τσέπη του ένα παλιό ολόχρυσο ρολόι. Ο Γιώργος δείλιασε να το πάρει αλλά, αφού ο άστεγος επέμενε, δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Όταν πάτησε το κουμπί για να ανοίξει το γυαλιστερό καπάκι, με δέος ανακάλυψε πως υπήρχε μονάχα ένα σκαλιστό πλαίσιο και ένα μικρό μαύρο κουμπί. Το σκαλιστό πλαίσιο έλεγε με έντονα γράμματα: «Όταν ο χρόνος σταματά, γίνεται ιδιοκτησία του κάτοχου αυτού του ρολογιού». Ο Γιώργος δεν έδειξε φόβο απέναντι στο αλλόκοτο αυτό μήνυμα και πήρε την μεγάλη απόφαση να πατήσει το κουμπί. Δεν έγινε τίποτα. Επρόκειτο για φάρσα, είπε μέσα του, μέχρι που σήκωσε το κεφάλι του και ανακάλυψε πως όλα είχαν παγώσει. Εκείνη τη στιγμή ο χρόνος σταμάτησε. Τα πάντα υπάκουαν στην υπέρτατη δύναμη του ρολογιού, εκτός από τον Γιώργο, τον κυρίαρχο του χωροχρόνου.

Το πάρκο έπαψε να έχει φασαρία και να είναι γεμάτο παιδιά να τρέχουν και να παίζουν. Όλοι ήταν ακίνητοι. Οι άνθρωποι, τα αυτοκίνητα, τα πουλιά. Ακόμα και οι ηλεκτρονικές συσκευές ήταν «παγωμένες». Ο Γιώργος άρχισε να τρέχει πανικόβλητος προσπερνώντας τα σταματη-

μένα οχήματα στη λεωφόρο μέχρι την κεντρική πλατεία. Εκεί έπεσε κάτω και ξέσπασε σε κλάματα. Ο χειρότερος του φόβος έγινε πραγματικότητα. Ήταν πλέον μόνος χωρίς να μπορεί να μιλήσει σε κάποιον, να μοιραστεί τον πόνο του. Βρισκόταν σε αδιέξοδο με μόνη του διαφυγή το μυαλό του και ένα μεγάλο ρίσκο. Δοκίμασε να πατήσει το κουμπί, αλλά δε έγινε τίποτα. Έπρεπε να προσπαθήσει, δεν μπορούσε να τα παρατήσει έτσι. Έβγαλε από μέσα του το άγχος και τον πανικό και έκατσε να λογικευτεί. «Μυστήριο», σκέφτηκε και το φώναξε δυνατά. Αλλά κανείς δεν άκουγε. Ξαναδιάβασε το σημείωμα στο ρολόι και σκεφτόταν: «Αφού εγώ είμαι ο κάτοχος του ρολογιού, υποτίθεται ότι είμαι και ο κάτοχος του χρόνου. Γιατί δεν μπορώ να τον ελέγξω;» Έκανε πολλές δοκιμές, όμως όλες ήταν μάταιες. Εντωμεταξύ οι ώρες περνούσαν στο βιολογικό ρολόι του Γιώργου, χωρίς βέβαια αυτό να επηρεάζει την κάθε συσκευή μέτρησης χρόνου. Ο Γιώργος εξαντλημένος και απογοητευμένος πήρε τον δρόμο για το σπίτι του.

Την επόμενη μέρα ξύπνησε με κέφι να πάει να δει τους φίλους του. Μα όταν σηκώθηκε, αντίκρυσε τους γονείς του παγωμένους στις θέσεις που είχαν μείνει λίγο πριν πατήσει το κουμπί του ρολογιού. Ήλπιζε πως όλα ήταν ένα φρικτό όνειρο. Μετάνιωσε την ώρα και τη στιγμή που πάτησε το κουμπί και σταμάτησε τα πάντα. Δεν άντεχε πια, ήθελε να ξεσπάσει κάπου. Έριξε το φταιξιμο στον άστεγο και το ρολόι που του έδωσε. Το πέταξε κάτω με όλη του τη δύναμη και αυτό σκόρπισε σε χίλια κομματάκια. Εκείνη τη στιγμή ένα μαύρο σύννεφο αντικατέστησε τον χώρο του σπιτιού και όλα πνίγηκαν στο σκοτάδι. Ο τρόμος και το σκοτός είχε κυριαρχήσει στην ψυχή του δύσμοιρου παιδιού. Ο Γιώργος έκλεισε τα μάτια του και όταν τα ξανάνοιξε βρισκόταν στο κρεβάτι του με τις πιζάμες του, σκεπασμένος με την κουβέρτα του.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι παραξενευμένος και παράλληλα χαρούμενος. Έτρεξε στο δωμάτιο των γονιών του και τους είδε να κοιμούνται. Ανέπνευσε ανακουφισμένος και πήγε να δει το ρολόι στην κουζίνα. Ήταν τρεις το πρωί και τότε κατάλαβε πως όλα ήταν ένα όνειρο, ένα φρικτό όνειρο και όλα τελείωσαν. Μέχρι που έβαλε το χέρι στη τσέπη και έβγαλε το χρυσό ρολόι. Τότε συνειδητοποίησε πόσο μεγάλο ταξίδι έκανε μέσα στον χωρόχρονο.

Αντωνόπουλος Ηλίας (γ1) Η αλήθεια της ζωής

Βράδιασε. Ο ήλιος είχε πλέον δύσει για τα καλά. Ο Γιάννης, μελαγχολικός και με ένα ακαθόριστο φόβο στη ψυχή, κοίταξε για μια τελευταία φορά το δρόμο και πήγε να ξαπλώσει, βυθισμένος στις σκέψεις του και νικημένος απ' τη συνειδησή του. Γι' άλλη μια φορά δε κατάφερε να του μιλήσει. Γι' άλλη μια φορά δεν στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων. Γι' άλλη μια φορά φέρθηκε δειλά.

Με τα πολλά τον πήρε ο ύπνος. Το άλλο πρωί ξύπνησε μουδιασμένος, αλλά σίγουρος όσο ποτέ. Σήμερα, ναι σήμερα, ήταν αυτή η μέρα που τόσο πολύ περίμενε. Σηκώθηκε, ντύθηκε, πλύθηκε και πήρε το λιτό -αλλά περιεκτικό- πρωινό του. Δυο φέτες ψωμί με μέλι κι ένα ποτήρι χυμό. Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο. Στο μυαλό του στροβιλίζονταν οι σκέψεις, σαν κομφετί που το 'χει πάρει ο αέρας. Θεωρούσε απάνθρωπο και βάνουσο να δουλεύει απ' το πρωί ως το βράδυ για ένα κομμάτι ψωμί. Να θυσιάζει ό,τι έχει και δεν έχει για μια δουλειά που του προσφέρει μόνο τα απολύτως απαραίτητα. Από την άλλη όμως, πού να βρει δουλειά; Όλοι τα ίδια θα του απαιτούσαν, ίσως και περισσότερα. Κόσμος και κοσμάκης θα θεωρούσε ευτυχισμένο έναν άνθρωπο με τη δουλειά του Γιάννη, όμως εκείνος αποφάσισε ν' ακούσει το ένστικτό του και να δηλώσει παραίτηση. Αυτό το ένστικτο... Ίσως τελικά αυτή η έμφυτη αντίρρηση του ανθρώπου να μην είναι δοσμένη για καλό σκοπό.

Στο δρόμο για τη δουλειά ζύγισε μια τελευταία φορά τα πράγματα. Τίποτα δεν άλλαξε. Η απόφαση του ήταν οριστική και αμετάκλητη. Θα έφευγε και ο Θεός θ' αποφάσιζε για τη μοίρα του.

Έκανε τη δουλειά του με περισσότερο μεράκι από ποτέ. Ήθελε τόσο πολύ να τελειώσουν όλα, να μην έχει τίποτα στο μυαλό του. Σκέφτηκε πως θα ήταν καλύτερα να ήταν μόνος του την κρίσιμη ώρα. Έτσι περίμενε και περίμενε, και ο λεπτοδείκτης κινούνταν αργά, βασανιστικά. Μόλις σήμανε η ώρα εννιά έφυγε και ο τελευταίος συνάδελφος. Ο προϊστάμενος, λες κι είχε καταλάβει τι σκεφτόταν, του τοκανε ευκολότερο.

«Γιάννη, εδώ θα κοιμηθείς απόψε;», του είπε γελώντας.

Ο Γιάννης γέλασε.

«Όχι κύριε προϊστάμενε, απλώς ήθελα να σας πω κάτι ιδιαίτερω».

«Ορίστε, λοιπόν, αγόρι μου, ξέρεις πόσο πολύ σ' εκτιμώ σαν άν-

θρωπο. Πες μου τι σε προβληματίζει;», είπε, κι ευθύς αμέσως συννέφιασε βλέποντας το ύφος του Γιάννη.

«Το σκέφτηκα πολύ κι αποφάσισα να παραιτηθώ».

Οι λέξεις βγήκαν απ' τα τρεμουλιαστά χείλη του Γιάννη από μόνες τους. Αβίαστα, λες και δεν είχε ξενοχτήσει τόσα βράδια αναλογιζόμενος τι πρέπει να κάνει. Πλέον ο δρόμος που είχε διαλέξει δεν είχε επιστροφή. Το μόνο που έμενε ήταν η αντίδραση του προϊσταμένου του.

Ο προϊστάμενος ήταν ένας άνδρας ψηλός, δυνατός, επιβλητικός μεσήλικας γύρω στα πενήντα πέντε, με ισχυρή προσωπικότητα. Σαν αυτούς που έβλεπε ο Γιάννης μικρός στην τηλεόραση και ήθελε να μοιάσει.

Η καρδιά του Γιάννη πήγαινε να σπάσει, χτυπούσε σαν τρελή από την αγωνία. Μετά από μία στιγμή παύσης, ένα μειδίαμα ζωγραφίστηκε στα χείλη του προϊσταμένου.

«Όπως επιθυμείς αγόρι μου», είπε και χάθηκε ξανά μέσα στο μισοσκότεινο γραφείο του.

Ο Γιάννης γύρισε σπίτι του ανάλαφρος, σαν να έφυγε ένα βάρος από πάνω του. Ένοιωθε την απόλυτη λύτρωση. Σκεφτόταν πώς ήταν το χθες και πώς ήταν το σήμερα, μα πιο πολύ τον ενδιέφερε πώς θα ήταν το αύριο. Ένα αύριο πιο αβέβαιο από ποτέ.

Εβδομάδες αργότερα κι αφού είχε ξεμπερδέψει απ' όλα τα διαδικαστικά της παραίτησής του, ο Γιάννης παρέμενε άνεργος κι ανατρίχιαζε και μόνο στην σκέψη ότι μπορεί και να είχε κάνει λάθος. Μα δε γίνεται, δε θα του φερόταν τόσο άδικα η ζωή, αποκλείεται.

Οι μέρες κυλούσαν γρήγορα. Η Τρίτη διαδεχόταν τη Δευτέρα, η Πέμπτη την Τετάρτη κι όλες τους έβρισκαν το Γιάννη άνεργο και σε κατάσταση απελπισίας. Είχε πάρει τη λάθος απόφαση, ήταν σίγουρος πια. Τελικά η ζωή είναι τελείως άδικη κι όλα αυτά που ακούγονται περί επαναστατών και ηρώων είναι φαίνεται η εξαίρεση κι όχι ο κανόνας. Οι απλοί πολίτες όπως ο Γιάννης είναι καταδικασμένοι να ζουν στην σκιά των μεγάλων επιχειρήσεων και να μουχλιάζουν στο βούρκο της μουντής καθημερινότητάς τους. Κι όποιος παλεύει για ένα καλύτερο αύριο, ουσιαστικά παλεύει με τον εαυτό του και τη συνείδησή του που του λέει να προσπαθήσει.

Βαρελά Μαριάννα (γ3) Στην Πάργα του 1950

Δύο ηλικιωμένες κυρίες πίνουν τον ζεστό καφέ τους κοιτάζοντας έξω από τα τζάμια της καφετέριας την ασταμάτητη βροχή να πέφτει.. Βρίσκονται στην Πάργα το 2016, μετά από τόσα χρόνια στο ίδιο τραπέζι. Δεν είναι, όμως, ο καφενές του κυρ Θανάση αλλά μια μοντέρνα καφετέρια, απρόσωπη σαν όλες τις άλλες. Είναι φίλες από μικρά παιδιά, συμμαθήτριες. Η ζωή τα έφερε έτσι, ώστε να μη βρίσκονται συχνά. Οικογένειες και δουλειά βλέπεις... Συζητούν κοιτούν απ' έξω και βλέπουν μια τελείως διαφορετική πόλη από αυτή που θυμούνται. Κοιτιούνται. Χαμογελούν.

- Θυμάσαι, Κατερίνα μου;

- Πώς να μην θυμάμαι... Τόσα και τόσα περάσαμε μαζί, τόσες αναμνήσεις...

Θυμήθηκαν που οι μανάδες τους πήγαιναν να γεμίσουν τις λεκάνες με νερό από τις βρύσες που υπήρχαν σε διάφορα σημεία της πόλης. Τότε δεν είχε το κάθε σπίτι νερό και ο υπάλληλος του δήμου τις έκλεινε στις δέκα. Θυμήθηκαν επίσης που δεν είχαν ούτε ηλεκτρικό ρεύμα και πως τα σπίτια φωτιζόνταν με κεριά ή με λάμπες πετρελαίου. Πόσο πολύ τους άρεσε να μαζεύεται η οικογένεια τον χειμώνα δίπλα από τα μαγκάλια να ζεσταθούν!

Θυμήθηκε και την παρέα... Τα καλοκαίρια όλα τα παιδιά έτρεχαν να δουν τους ψαράδες που γυρνούσαν από το ψάρεμα. Το αγαπημένο τους ήταν το «γριγκρί»! Αυτό το καϊκι ήταν το πιο μεγάλο καράβι της Πάργας και κάθε φορά που έμπαινε μέσα στο λιμάνι όλα τα παιδιά έκαναν κύκλο για χορό και έλεγαν ένα τραγούδι για αυτό, «Γόργι, γοργάκι...» Είχε ξεχάσει πώς πήγαινε στη συνέχεια.

Ωραία ήταν τότε με τα παιδιά. Είχαν φτιάξει πολύ καλό παρεάκι. Η Κατερίνα όμως νοσταλγούσε πιο πολύ τα καλοκαίρια τους. Κάθε μέρα μαζεύονταν στο λιμάνι και έβλεπαν τα πλοία που έφευγαν για πολλά μέρη. Τότε με την παιδική της αφέλεια φαινόntonτουσαν πάρα πολύ μακρινά: Αθήνα, Κέρκυρα, Ηγουμενίτσα, Πρέβεζα. Τόσοι και τόσοι άνθρωποι πηγαινοέρχονταν καθημερινά εκεί, μαζί και τα παιδιά που ταξίδευαν και αυτά με τη φαντασία τους. Τότε το αμάξι ήταν κάτι το σπάνιο και ακριβό.

Εκείνα τα καλοκαιρινά απογεύματα δεν θα τα ξεχάσει ποτέ! Οι άντρες με τα μουστάκια τους και τα χαμογελά τους στα καφενεία, οι μανάδες στην αυλή να λένε τα νέα της ημέρας και όλη η τρελοπαρέα με χαρά και γέλια στα πεζοδρόμια και στις αλάνες να παίζουν ένα σωρό

ομαδικά παιχνίδια. Θυμήθηκε και τις παιδικές της φίλες, την Κιτσαπόπη, την Κιτσαλεύκο και τη Χρυσούλα που μαζευόντουσαν κάθε απόγευμα και έπαιζαν με τις κούκλες. Αυτές τις κούκλες τις έφτιαχνε η θεία της η Λενιώ από πανιά και όλη η γειτονιά είχε να το λέει πως η δικιά της η κούκλα, η Ευμορφία, με μάγουλα, μάτια και στόμα ζωγραφισμένα με ένα μολύβι από κάρβουνο, ήταν η πιο όμορφη. Πόσο είχε πλαντάξει στο κλάμα μια μέρα που την άφησε στη βροχή και καταστράφηκε το πρόσωπό της, δεν λέγεται! Πάλι καλά που ήταν η αγαπημένη ανιψιά και η θεία έφτιαξε άλλη.

Τι περίεργα χρόνια! Από το τίποτα είχαν παιχνίδια που τους γέμιζαν μεγάλη χαρά! Το καλέμι, το τσέρκι... Φωνές και κακό κάθε απόγευμα με το κρυφοκούτι! Αυτό το παιχνίδι ήταν ένα κουτί, το οποίο ο πιο δυνατός της παρέας το πετούσε όσο πιο μακριά μπορούσε. Όλοι οι υπόλοιποι μέχρι να πέσει κάτω έπρεπε να τρέξουν να κρυφτούν. Πόσες φορές είχαν γυρίσει σπίτια με σκισμένα ρούχα και ματωμένα γόνατα από τις τούμπες! Το ηθικό τους όμως ακμαίο... κατσάδα από τους γονείς και πάλι κάθε απόγευμα όλοι στην πλατεία, στην καθιερωμένη τους συνάντηση.

Το χειμώνα πάλι τα παιδιά πήγαιναν με μια φέτα ζεστό ψωμί στο ελαιοτριβείο και ο εργάτης εκεί τις βουτούσε μέσα στο φρέσκο καυτό λάδι. Σκέτη λιχουδιά! Το μάζεμα της ελιάς άλλωστε εκεί ήταν μεγάλο θέμα για όλες τις οικογένειες, καθώς η Πάργα είχε πολλά ελαιοτριβεία μέσα και έξω από την πόλη. Κάθε δεύτερο χειμώνα έρχονταν οι εργάτες από τη Λευκίμμη της Κέρκυρας, για να μαζέψουν ομαδικά της ελιές. Η θάλασσα εκείνη την εποχή γινόταν μαύρη από τη μούργα που έβγαζαν. Θυμήθηκε ακόμη το Πάσχα που μαζί με τη μάνα της και τη γιαγιά της έφτιαχναν τα παργινά κουλούρια, τα οποία της έλεγε με καμάρι η μάνα της κάθε φορά που τα ζύμωναν, μόνο οι νοικοκυρές της Πάργας είχαν αυτή τη συνταγή.

Φτωχικά χρόνια, αλλά πόσο πλούσια! Η Πάργα ήταν μια παραθαλάσσια πόλη με μικρά σπίτια το ένα δίπλα στο άλλο και δρόμους χωρίς τσιμέντο, αλλά καλντερίμια με πέτρες. Τώρα η Πάργα είναι μια εμπορική πόλη με πολύ ζωή, κυρίως τα καλοκαίρια. Τίποτα δεν έχει μείνει ίδιο. Αυτό που απασχολεί τους ανθρώπους είναι πού θα κάνουν τα μεγαλύτερα και πιο ωραία καταλύματα για τους τουρίστες. Πλέον δεν υπάρχουν ελαιόδεντρα, τα έκοψαν και τη θέση τους έχουν πάρει μεγάλες πολυκατοικίες. Το μοναδικό μικρό κόκκινο σπίτι στην παραλία, που είχε απομείνει, γκρεμίστηκε και έχει όλη γεμίσει από τουριστικές επιχειρήσεις και τόσο κόσμο που δεν μπορείς να περπατήσεις το καλοκαίρι.

- Κατερίνα, τι σκέφτεσαι;

- Σκέφτομαι πώς άλλαξαν οι εποχές, Γιάννα μου. Τουλάχιστον η Πάργα έχει κρατήσει τη φυσική της ομορφιά.

Βασιλόπουλος Δημήτρης (γ4) Οι κίνδυνοι στη φύση

Στα μέσα του Δεκεμβρίου, λίγο πριν τα Χριστούγεννα, ο φίλος μου ο Πέτρος κάλεσε εμένα και τον συμμαθητή μας, τον Μίμη, να περάσουμε ένα Σαββατοκύριακο στο εξοχικό του. Αυτό βρίσκεται σε ένα ορεινό χωριό κοντά στα Γιάννενα. Ήμασταν ενθουσιασμένοι για αυτήν την απόδραση από την καθημερινότητα. Κανείς μας δεν περίμενε τι θα ακολουθούσε.

Ξεκινήσαμε χαράματα του Σαββάτου με τον πατέρα του Πέτρου να οδηγεί. Η αλήθεια είναι πως δεν ήμασταν ήσυχοι κατά τη διάρκεια του ταξιδιού. Γελούσαμε, κάναμε αστεία και πειράγματα και αρκετή φασαρία. Μόλις, όμως, μας έκανε παρατήρηση, σταματήσαμε να φωνάζουμε, γιατί αντιληφθήκαμε ότι τον εκνευρίζαμε και πως ήταν επικίνδυνο για το ταξίδι.

Φτάσαμε στον προορισμό μας αργά το απόγευμα. Αντικρίσαμε μια υπέροχη θέα. Το σπίτι του φίλου μας βρισκόταν στο κέντρο του βουνού, σε μεγάλο υψόμετρο. Γύρω- γύρω απλωνόταν ένα απέραντο δάσος που όμως δεν μπορούσες να διακρίνεις τα πάντα εύκολα, γιατί όλα ήταν σκεπασμένα από το χιόνι. Το κρύο ήταν ανυπόφορο! Ευτυχώς είχαμε πάρει μαζί κατάλληλα ρούχα για να μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε τον τσουχτερό χιονιά.

Το Σάββατο πέρασε ήσυχα στο σπίτι του Πέτρου. Ο πατέρας του άναψε το τζάκι για να ζεσταθούμε. Δίπλα στο τζάκι παίξαμε επιτραπέζια παιχνίδια και γευτήκαμε τις λιχουδιές που ψήσαμε. Κάναμε σχέδια για την επόμενη μέρα και κοιμηθήκαμε νωρίς, γιατί ήμασταν εξαντλημένοι από το πολύωρο ταξίδι.

Το πρωί της Κυριακής αποφασίσαμε να κάνουμε μια εξερεύνηση στην απόκρημνη περιοχή. Ο πατέρας του Πέτρου μάς είπε ότι καλύτερα θα ήταν να μην το επιχειρήσουμε, γιατί αφενός έκανε πολύ κρύο και αφετέρου η περιοχή ήταν δύσβατη και θα μπορούσαμε να χαθούμε εύκολα. Αποδείχτηκε πως έπρεπε να τον ακούσουμε. Προμηθευτήκαμε τα απαραίτητα και ξεκινήσαμε.

Η διαδρομή ήταν εντυπωσιακή. Περπατούσαμε μέσα στα χιόνια και απολαμβάναμε το υπέροχο τοπίο. Όλα κυλούσαν υπέροχα ώσπου συνέβη ένα αναπάντεχο γεγονός. Ξαφνικά ακούσαμε τα ουρλιαχτά του Μίμη και συνειδητοποιούμε πως είχε πέσει σε ένα βαθύ χαντάκι. Τα χιόνια είχαν καλύψει το έδαφος και έτσι δεν κατάλαβε το βάθος. Πανικοβληθήκαμε!

Στην αρχή ο Πέτρος σκέφτηκε να κατέβει και αυτός στο χαντάκι για να βοηθήσει τον Μίμη. Ήταν όμως επικίνδυνο για να το τολμήσει. Εγώ προσπάθησα να τηλεφωνήσω στον πατέρα του Πέτρου. Στο σημείο, που βρισκόμασταν, δεν είχα σήμα. Ήμασταν σε απόγνωση, δεν ξέραμε τι να κάνουμε. Το μόνο θετικό ήταν ότι ο Μίμης δεν είχε χτυπήσει.

Και ενώ ήμασταν φοβισμένοι, εμφανίζεται ως από μηχανής θεός ο πατέρας του Πέτρου. Μας είχε ακολουθήσει, γιατί φοβόταν μήπως χαθούμε. Έτσι όλοι μαζί ανασύραμε τον Μίμη από το χαντάκι και γυρίσαμε πίσω στο σπίτι. Η κουβέντα μας όλο το βράδυ αφορούσε αυτήν την περιπέτειά μας. Συνειδητοποιήσαμε πολλά πράγματα. Η φύση είναι πανέμορφη αλλά και επικίνδυνη. Δεν υπάρχει καμία δικαιολογία για επιπολαιότητα. Η εξερεύνησή της θέλει γνώση, σκέψη και πάνω από όλα σεβασμό στη δύναμή της.

Επιστρέψαμε στην πόλη πολύ πιο σοφοί απ' ότι φύγαμε!

Βασιλοπούλου Πολυξένη (γ3) Το συμβάν στην πλατεία Ντίλι

Η κόρη μου κατά καιρούς ρωτούσε για τη δολοφονία του Τζον Φιτζέραλντ Κένεντυ. Μία εργασία στο σχολείο, όμως, στο μάθημα της ιστορίας, με ανάγκασε να διηγηθώ την προσωπική μου μαρτυρία από την τραγική εκείνη μέρα. Ήθελε να ακούσει τα πάντα, με κάθε λεπτομέρεια. Έτσι και εγώ, παρόλο που τόσο καιρό το απέφευγα, αναγκάστηκα να αφηγηθώ το γεγονός που με σημάδεψε.

Η ώρα ήταν 11:40 όταν μάθαμε ότι ο Κένεντυ έφτασε στο Τέξας. Θα ηγαίναμε οπωσδήποτε να τον δούμε. Η οικογένεια μας ήταν φανατικοί δημοκρατικοί και δεν υπήρχε περίπτωση να χάσουν την ιστορική αυτή ευκαιρία. Α! Να σου προσθέσω εδώ πως σκοπός της επίσκεψης του ήταν να μαζέψει περισσότερες ψήφους για τις εκλογές του επόμενου έτους, καθώς και ίσως κάποια έσοδα από τις δημόσιες εμφανίσεις του. Ας συνεχίσουμε όμως. Η μητέρα μου μας φώναζε να ετοιμαστούμε γρήγορα. Τρεις μέρες νωρίτερα η εφημερίδα «Μόρνινγκ Νιούς» είχε δημοσιοποιήσει την ακριβή διαδρομή και καθώς την κοιτούσαμε είδαμε πως θα περνούσε και από την πλατεία Ντίλι. Υπέροχα ! Φώναξε ο πατέρας μου, το σπίτι μας ήταν αρκετά κοντά στην πλατεία, οπότε δεν χρειαζόταν να βιαστούμε. Αναγκάστηκα να πάω. Βλέπεις, τότε δεν με ενδιέφεραν τα πολιτικά σαν έντεκα χρονών παιδί και ούτε ήξερα ποιος ήταν ο Κένεντυ.

Φτάσαμε στην πλατεία. Ήταν γεμάτη με κόσμο και ο θόρυβος ήταν

μεγάλος. Στον δρόμο όμως κανείς. Φυσικό ήταν, γιατί από εκεί θα περνούσαν τα οχήματα. Αρκετοί κρατούσαν πανό. Θυμάμαι χαρακτηριστικά ένα το οποίο έγραφε «Καλώς ήρθατε στο Ντάλας, κύριε Κένεντυ». Οι Δημοκρατικοί είχαν χάσει τις εκλογές στο Τέξας τότε, οπότε υπήρχαν και πολλοί που γιουχαρίζαν εκείνη την ώρα. Η ώρα ήταν 12:25, όταν άρχιζαν να εμφανίζονται σιγά-σιγά μοτοσικλετιστές της αστυνομίας και μετά το πρώτο όχημα, η προεδρική λιμουζίνα. Στην πίσω δεξιά θέση καθόταν ο Κένεντυ και δίπλα του η σύζυγος του Τζάκι. Οδηγός και συνοδηγός, κάποιοι αστυνομικοί της μυστικής υπηρεσίας, από όσο θυμάμαι. Από πίσω ακολουθούσε μια Κάντιλακ με οχτώ πράκτορες μέσα και ακόμα πιο πίσω το αυτοκίνητο με τον αντιπρόεδρο των ΗΠΑ, επίσης με την σύζυγο του. Νομίζω υπήρχαν ακόμα πέντε επιβατηγά αυτοκίνητα και τρία πούλμαν, στα οποία επίσης υπήρχαν αστυνομικοί. Τέλος, ένα λευκό αυτοκίνητο, στο οποίο υπήρχε ο τότε διευθυντής της αστυνομίας του Ντάλας.

Το προεδρικό αυτοκίνητο κινούνταν αργά, ο πρόεδρος είχε ενθουσιαστεί μάλλον από την θερμή υποδοχή των περισσότερων ανθρώπων και χαιρετούσε τον κόσμο. Ξαφνικά είδα τον Κένεντυ να βάζει τα χέρια στον λαιμό του και να σκύβει προς τα πλευρά της συζύγου του. Αργότερα έμαθα πως αυτός ήταν ο πρώτος πυροβολισμός αλλά εγώ καθώς και πολλοί άλλοι δεν τον είχαμε αντιληφθεί. Δευτερόλεπτα πιο μετά η σφαίρα τον πετυχαίνει στο κεφάλι. Όλοι άρχισαν να τρέχουν και υπήρχε παντού σύγχυση. Πήγαμε αμέσως σπίτι με την οικογένεια μου. Ο πατέρας μου άνοιξε αμέσως την τηλεόραση. Ο Πρόεδρος είχε δολοφονηθεί.

Ήταν ίσως η πιο συγκλονιστική στιγμή στη σύγχρονη ιστορία της χώρας μας. Σε αυτό συντέλεσε και η τηλεόραση, το νέο μέσο πληροφόρησης. Όλος ο κόσμος είδε σε εικόνα τη δολοφονία του πιο αγαπητού Προέδρου των Η.Π.Α. Εμάς, όπως καταλαβαίνεις, παιδί μου, μας στιγμάτισε για πάντα αυτή η μέρα.

Βάσιου Κατερίνα (γ1) Διαφορετικοί και όμως τόσο όμοιοι

Δεν είναι πολύ καιρό που η Λέιλα πηγαίνει στο καινούριο της σχολείο. Όπως κάθε μέρα ξεκίνησε να πάει με βαριά καρδιά. Η ζωή της δεν είναι και τόσο εύκολη εκεί. Αντιμετωπίζει καθημερινά κακές συμπεριφορές παιδιών απέναντί της.

Μπαίνει στην τάξη, κάθεται στην θέση της, μόνη στο θρανίο και η κα-

θηγήτρια ξεκινά το μάθημα. Οι συμμαθητές της σ' όλη την διάρκεια της διδασκαλίας της πετούν χαρτάκια. Ένα από αυτά ήταν μια ζωγραφιά που απεικονίζει τη Λέιλα και γύρω της γράφονται υβριστικές λέξεις για εκείνη.

Χτύπησε το κουδούνι. Παίρνει το φαγητό της και βγαίνει όπως όλα τα παιδιά για διάλειμμα. Κανείς δεν την κάνει παρέα. Είναι μόνη της σε ένα παγκάκι του προαυλίου και τρώει το σάντουιτς που της είχε ετοιμάσει η μητέρα της. Τα κορίτσια που περνούσαν από δίπλα της, την κοροϊδεύουν και την κοιτούν με ένα εχθρικό βλέμμα που την κάνει να νιώθει ανεπιθύμητη.

Οι επόμενες ώρες περνούν ήσυχα μέχρι που φτάνει η τελευταία ώρα. Είχαν εικαστικά τότε. Η Λέιλα άκουσε να μιλάει μια παρέα αγοριών από πίσω της. Ξεχώρισε την φράση «Εσύ θα πάρεις την τσάντα και οι υπόλοιποι θα την κρατάτε». Φοβήθηκε! Ήταν σίγουρη πως για αυτή μιλάγανε. Μετά από αυτά που άκουσε σκεφτόταν πώς να φύγει από το σχολείο χωρίς να την ακολουθήσει κανείς.

Το κουδούνι χτυπά, η Λέιλα αρπάζει γρήγορα την τσάντα της και πετάγεται έξω από την τάξη φροντίζοντας να μην μπορέσει να την ακολουθήσει κανείς. Τα παιδιά, όμως, την ακολουθούν. Εκείνη το αντιλαμβάνεται και αρχίζει να τρέχει. Ρίχνει μια κλεφτή ματιά πίσω της για να είναι σίγουρη πως δεν την ακολουθούν πια. Και, τότε, στην τελική ευθεία, λίγο πριν την έξοδο του σχολείου ξεπροβάλλουν μπροστά της. Έγινε αυτό που φοβόταν. Τέσσερα θυμωμένα παιδιά βρίσκονται μπροστά της. Την τραβάν προς το μέρος τους. Τώρα πια είναι έξω από το σχολείο. Την κοιτάνε με απειλητικό ύφος και της λένε:

«Γύρνα πίσω στην χώρα σου. Δεν ανήκεις εδώ», είπε το πιο ψηλό αγόρι.

«Πάρε την μαντίλα σου και δρόμο», είπε ένα άλλο.

Εκείνη τρομαγμένη απαντά:

«Αφήστε με! Εντάξει θα φύγω. Δεν θα με ξαναδείτε, αν αυτό θέλετε!»

Τα παιδιά όμως δεν την άφησαν. Ένα από αυτά της αρπάζει την τσάντα της και την πετάει σ' ένα κάδο ανακύκλωσης. Τα άλλα παιδιά της παρέας την σπρώχνουν και πέφτει κάτω.

Η παρέα έφυγε ανενόχλητη. Από τα λίγα παιδιά που είδαν το συμβάν κανένα δεν της έδωσε σημασία. Μόνο ένα κορίτσι την κοίταξε λυπημένα. Ήθελε να την βοηθήσει, μα ήρθαν οι φίλες της και την πήραν μακριά.

Η Λέιλα δεν πήγε αμέσως σπίτι της. Παίρνει την τσάντα της από τον κάδο και κάθεται σ' ένα παγκάκι και σκεφτόταν: «Γιατί να γίνονται όλα αυτά σε μένα; Τι τους έχω κάνει; Επειδή είμαι από άλλη χώρα και είμαι μουσουλμάνο δεν σημαίνει πως είμαι άλλο πλάσμα. Είμαι κι εγώ άνθρωπος σαν και αυτούς. Γιατί πρέπει να είναι όλοι τόσο σκληροί; Μήπως κάνω εγώ κάτι λάθος; Αν γυρίσω όμως πίσω στην πατρίδα μου, θα είμαι ασφαλής;»

Μη ξέροντας τι να κάνει πια, παίρνει το δρόμο για το σπίτι της. Φτάνοντας στην είσοδο αντικρίζει την μητέρα της γεμάτη αγωνία, ρωτώντας την γιατί άργησε.

«Τι έγινε, τι έπαθες;» την ρώτησε η μητέρα της.

«Τίποτα. Απλά μετά το σχολείο πήγα με κάποιες συμμαθήτριάς μου στο πάρκο και γι' αυτό άργησα, απάντησε η Λέιλα».

«Γιατί λες πάλι ψέματα, Λέιλα;» της λέει η μητέρα της. «Ο κόσμος είναι σκληρός παιδί μου και αν δεν έχεις φίλους δεν μπορείς να τον αντιμετωπίσεις. Προσπάθησε να φανείς δυνατή. Σιγά σιγά όλα θα φτιάξουν, θα σε γνωρίσουν, θα δουν πόσο καλό κορίτσι είσαι. Μη στεναχωριέσαι. Κάνε υπομονή. Είμαι μαζί σου στον αγώνα σου, αρκεί να μου υποσχεθείς πως δεν θα τους κρατήσεις κακία και θα τους συγχωρέσεις. Με τον καιρό όλα θα πάνε καλύτερα. Είμαι σίγουρη πως έχουν και αυτοί περάσει δύσκολα στην ζωή τους».

Βενέτης Πύρρος(γ3) Τα Χριστούγεννα του κ. Χαράλαμπου

Ήταν ένα κρύο βροχερό βράδυ παραμονή Χριστουγέννων στο μικρό και σε μεγάλο βαθμό παραμελημένο διαμέρισμα, που είχε μετακομίσει πριν από ένα χρόνο ο κύριος Χαράλαμπος. Παρόλη τη νύστα του, μια σκονισμένη φωτογραφία με την οικογένεια του, που αντίκριζε από το κρεβάτι του, θα τον βασάνιζε όλη τη νύχτα. Ο κ. Χαράλαμπος τοποθέτησε την εικόνα σ' ένα ασυγύριστο και μισοσπασμένο συρτάρι που βρισκόταν αριστερά από το παράθυρο. Τον τυραννούσαν πολλές σκέψεις, που δεν τον άφηναν να κοιμηθεί.

Το επόμενο πρωί, ενώ το κρύο συνεχιζόταν, μικροί και μεγάλοι βρισκόντουσαν στους δρόμους και απολάμβαναν τη γιορτή των Χριστουγέννων σ' ένα κλίμα έντονης εορταστικής ατμόσφαιρας. Άλλοι γιόρταζαν στα σπίτια τους, μαζί με την οικογένειά τους και άνοιγαν τα δώρα κάτω από το δέντρο. Ο ένοικος του φτωχικού διαμερίσματος στην οδό Αμοργού 17 ήταν μόνος. Ήταν περίπου 50 χρονών και λίγο κουτσός, εξαιτίας ενός ατυχήματος. Στο πρόσωπό του υπήρχαν πολλές ρυτίδες, είχε μακριά μαλλιά και γένια, ενώ ήταν και λίγο καμπούρης. Ο κ. Χαράλαμπος είχε καταφέρει να κλείσει τα μάτια του για μισή ώρα περίπου αλλά ως εκεί. Με το που σηκώθηκε, φόρεσε την ρόμπα του, που πριν

ήταν πεταμένη σε μια καρέκλα του δωματίου. Έπειτα, κατευθύνθηκε όπως κάθε πρωί στην κουζίνα του διαμερίσματος για να φτιάξει το αγαπημένο του τσάι με γεύση λεμόνι. Καθώς καθόταν στην πολυθρόνα του μοναχός, παρατηρούσε το άχρωμο περιβάλλον του σπιτιού την εποχή των Χριστουγέννων. Το γεγονός αυτό αποτέλεσε την αφορμή να βυθιστεί στις αναμνήσεις και έτσι έρχονταν στο μυαλό του εικόνες από την εποχή, που το μόνο που απασχολούσε τον άλλοτε ευτυχισμένο άντρα, ήταν να γυρίσει γρήγορα από τη δουλειά στο σπίτι, ώστε να βρίσκεται κοντά στην οικογένειά του. Τα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν στο πρόσωπό του σαν ποτάμι. Είναι εντυπωσιακό πώς μπορεί να αλλάξει η μοίρα ενός ανθρώπου και από εκεί που ήταν ευτυχής ξαφνικά να βρεθεί γεμάτος απελπισία, έχοντας χάσει την δουλειά του και, το σημαντικότερο, την οικογένειά του. Τον είχε εγκαταλείψει και έμεναν σε άλλο σπίτι. Η αγαθή ψυχή του κ. Χαράλαμπου δεν μπορούσε σε μια τόσο χαρούμενη ημέρα να αντέξει τόση στεναχώρια και δυστυχία και πήρε μια βιαστική και απελπισμένη απόφαση, να δώσει τέλος στη ζωή του.

Ήταν έντεκα το πρωί και πλέον ήταν σίγουρος για την απόφασή του. Φόρεσε ένα άσπρο πουκάμισο, από πάνω το μαύρο μπουφάν του, ένα γκρι παντελόνι και τα ταιλωμένα του παπούτσια και κινήθηκε προς τη στάση του λεωφορείου. Πρώτα άφησε ένα γράμμα στην εξωτερική πόρτα του διαμερίσματος, που αφηγούνταν την μεταστροφή της ζωής που τον οδήγησε σ' ένα τέτοιο διάβημα.

Το λεωφορείο ερχόταν σε πέντε λεπτά και ο κ. Χαράλαμπος, ήρεμος και υπομονετικός, περιμένε στη στάση με τα χέρια στις τσέπες λόγω του κρύου. Στη συνέχεια επιβιβάστηκε στο λεωφορείο της τοπικής συγκοινωνίας και, παρόλο που πολύς κόσμος καθόταν και πολλοί όρθιοι κρατιόντουσαν από τα χερούλια, βρήκε και κάθισε σε μια θέση πίσω. Πλέον του έμεναν έξι στάσεις για τον προορισμό του, την ψηλή γέφυρα.

Η ώρα πλησίαζε δώδεκα και ο κ. Χαράλαμπος έκανε κάποιες τελευταίες σκέψεις κοιτώντας το κενό από ένα σημείο της πέτρινης γέφυρας. Όταν είδε στο ρολόι του ότι η ώρα είχε φτάσει δώδεκα πήδηξε αναζητώντας μια καλύτερη ζωή στα ουράνια και τότε...άκουσε μια φωνή να λέει: «Ξύπνα Χαράλαμπε!, δουλεύουμε σήμερα». Ήταν ο συνεργάτης του στη νέα του δουλειά που περνάει τα πρωινά από το σπίτι του και πηγαίνουν παρέα στη δουλειά. Χαρούμενος, που το τέλος που είχε διαλέξει ήταν μόνο μέρος από τον εφιάλη που έβλεπε εκείνο το πρωί, ξεκίνησε με αργά βήματα γεμάτος αισιοδοξία ότι το πνεύμα των Χριστουγέννων μπορούσε να αλλάξει την μίζερη ζωή του και να είναι πάλι μαζί με τα αγαπημένα του πρόσωπα στο μέλλον.

Βουγέσης Ηλίας (γ3) Ο φυγάς

Τον 16ο αιώνα συνέβαιναν συγκλονιστικά γεγονότα στον γνωστό τότε κόσμο. Οι άνθρωποι ανακάλυπταν νέες ηπείρους και πολλοί διακινδύνευαν να ταξιδέψουν και να εγκατασταθούν εκεί ελπίζοντας σε μια καλύτερη ζωή. Ο Ματέο, ο Ντόμινο, ο Αλεσσάντρο και η Μόνικα ανήκαν σε αυτήν την κατηγορία ανθρώπων. Από την Ιταλία είχαν σκοπό να ταξιδέψουν προς τη νέα ήπειρο, την Αμερική. Μετά από κουραστική προετοιμασία ήταν σχεδόν έτοιμοι. Μερικές προμήθειες ήθελαν ακόμα.

Εν τω μεταξύ μακριά, πολύ μακριά ένας Έλληνας έπλεε προς την Ιταλία, φυγάς από τη χώρα του. Και επειδή τα ιταλικά ήταν η μόνη ξένη γλωσσά που ήξερε, αποφάσισε να πλεύσει προς την Ιταλία με ένα μικρό σκάφος.

Ο Έλληνας μετά από αρκετές ώρες είδε στεριά. Έστρεψε το πηδάλιο και τα πανιά του προς τα εκεί. Φτάνοντας στην προβλήτα πήγε σε κάποια καπηλειά για να βρει κάτι να φάει. Σε ένα από αυτά άκουσε κάποιους να λένε ότι θα κάνουν επιτέλους το ταξίδι της ζωής τους. Δεν έδωσε όμως μεγάλη σημασία. Αφού πέρασε αρκετή ώρα και είχε πλέον φάει, εξερεύνησε το λιμάνι. Είδε ξαφνικά σε ένα μαγαζί αυτούς που τον κυνηγούσαν. Άρχισε λοιπόν το τρέξιμο και βρέθηκε εκεί, που είχε ακούσει τους τέσσερις να προγραμματίζουν το ταξίδι. Σε μακρινή απόσταση είδε τους διώκτες του. Εκείνη την στιγμή άρχισε να τρέχει, όσο πιο γρήγορα μπορούσε, και βρέθηκε σε ένα καράβι στην προβλήτα. Είδε τους ταξιδιώτες. Πήδηξε και πιάστηκε από κάτι δίχτυα και σκοινιά τη στιγμή που σάλπαραν. Οι κυνηγοί του απομακρύνθηκαν από την προκυμαία. Το βραδύ μπήκε μέσα και κρύφτηκε στο αμπάρι.

Την επομένη μέρα τον βρήκαν ο Ματέο, ο Ντόμινο και ο Αλεσσάντρο και τον ρώτησαν «Ποιος είσαι εσύ;» Δεν τους απάντησε. Εκείνη την στιγμή φώναξε η Μόνικα «Ένα καράβι μάς ρίχνει!» ο Ματέο την ρώτησε γιατί. Ο Ντόμινο απάντησε «Εγώ ξέρω γιατί» και ρώτησε αμέσως τον Έλληνα. Εκείνος απάντησε «Εμένα θέλουν, με κυνηγούν αλλά δεν ξέρω γιατί. Ναι, έχω πάρει κάτι αλλά δεν είναι σημαντικό. Δείτε και μόνοι σας είναι μόνο ένα κολιέ.» Ο Αλεσσάντρο πήρε το κολιέ στα χέρια του, το κοίταξε και είπε, «Μενταγιόν είναι όχι κολιέ, και είναι σημαντικό για αυτούς. Είμαστε χαμένοι.» Τότε η Μόνικα πρότεινε «Ας τον πετάξουμε στη θάλασσα» Όλοι οι άλλοι διαφώνησαν και τον έβαλαν σε ένα βαρκάκι με

άσπρη σημαία και μαζί του το μενταγιόν. Το άλλο καράβι πήρε το μενταγιόν και απροσδόκητα γύρισε και έφυγε. Οι Ιταλοί συνέχισαν την πορεία τους προς την Αμερική, ενώ τον Έλληνα τον άφησαν στο πρώτο νησί που έπιασαν κοντά στην Ισπανία.

Εκεί έζησε την υπόλοιπη ζωή του μόνος του. Αργότερα έχασε εντελώς τα μυαλά του και έλεγε στον εαυτό του «Γιατί έπρεπε να κλέψω αυτό το μενταγιόν; Κατέστρεψα τη ζωή μου!». Ο ιδιοκτήτης του μενταγιόν το έδωσε στον γιο του, όπως είχε γίνει με τον δικό του πατέρα. Από την άλλη, οι Ιταλοί έφτασαν στην Αμερική και μάλλον έζησαν αυτοί καλά. Ποιος ξέρει, όμως, αν πράγματι έγινε έτσι;

Βούρτσης Στέλιος (γ1) Ο Πρόεδρος

Σε ένα μεγάλο κτηριακό συγκρότημα, στον τελευταίο όροφο του γυάλινου κτηρίου, κάθεται στη δερμάτινη πολυθρόνα του, στο πολυτελές του γραφείο ο πρόεδρος της εταιρείας η οποία στεγάζεται στο συγκρότημα.

Άνθρωπος σοβαρός δυναμικός, βρίσκεται σε τηλεδιάσκεψη με τους οικονομικούς διευθυντές του, φαίνεται αποφασιστικός πολυάσχολος καθώς ταυτόχρονα συνομιλεί και συντονίζει τους συνεργάτες του δίνοντας άμεσα λύση στα προβλήματα που τον παραθέτουν.

Κάποια στιγμή κλείνει τη οθόνη του υπολογιστή βγάζει τα ακουστικά και στρέφει το βλέμμα του στον ορίζοντα. Τι σκέφτεται άραγε; Τη διεθνή οικονομική κρίση; Τις επενδύσεις που μόλις διέταξε να γίνουν; Και όμως όχι.

Σκέφτεται τον υπάλληλο της εισόδου του κτηρίου του το πρωί που τον καλημέρισε. Πόσο πιο απλή είναι η ζωή του! Πόσο πιο ελεύθερος είναι! Ο ίδιος μπορεί να ρυθμίσει τις ζωές των χιλιάδων υπαλλήλων του αλλά δεν μπορεί να ρυθμίσει τη δική του. Κάθε απουσία του πρέπει να σχεδιάζεται πολύ καιρό πριν. Έχει την δύναμη να γυρίσει όλο τον κόσμο πραγματοποιώντας το όνειρο του από παιδί, αλλά περιορίζεται σε σύντομα επαγγελματικά ταξίδια τα οποία είναι γεμάτα υποχρεώσεις, καθώς κάθε απουσία του ανεξήγητη θα μπορούσε να προκαλέσει αστάθεια στο οικονομικό περιβάλλον του ομίλου που έχει διευθύνει.

Πόσο θα ήθελε να λείψει για δύο μήνες! Να γυρίσει με ποδήλατο τη Νότια Γαλλία, να κάνει ελεύθερο κάμπινγκ χωρίς να χρειάζεται να συνοδεύεται από τους φρουρούς χωρίς να φοβάται για τη ζωή του! Είναι

πανίσχυρος αλλά δεν μπορεί να κάνει την πιο απλή κίνηση, να κλείσει το κινητό του για μια ολόκληρη μέρα.

Γυρίζει πάλι το βλέμμα στη οθόνη του υπολογιστή, κοιτάζει το φωτάκι που αναβοσβήνει στη συσκευή ενδοσυνεννόηση με τη γραμματέα του, ξεχνάει το όνειρο του και απλώνει το χέρι να απαντήσει. Είναι ο Πρόεδρος!

Γαλάνη Φωτεινή (γ3) Ταξίδι προς την Αμερική

Κι όμως επέστρεψαν! Κανείς δεν το περίμενε. Όταν ο θεός μου έφυγε μαζί με άλλα εκατό άτομα για να δουν, αν η ήπειρος απέναντι από τον Βερίγγειο πορθμό είναι κατοικήσιμη, όλοι τούς περνούσαν για τρελούς. Φανταστείτε, λοιπόν, την έκπληξη όλων, όταν πέντε από τα άτομα αυτά γύρισαν στην φυλή μας λέγοντας ότι τους έστειλαν οι υπόλοιποι πενήντα πέντε, που επέζησαν προκειμένου να μεταφέρουν όσους ακόμα θέλουν στην «απέναντι ήπειρο».

Κανονικά ούτε που θα σκεφτόμουν να φύγω αλλά η κατάσταση στο χωριό μου όλο και χειρότερει. Το κρύο ήταν τσουχτερό και το φαγητό όλο και λιγότευε. Έτσι εγώ κι ο αδελφός μου μαζέψαμε τα υπάρχοντα μας και μαζί με αλλά τριακόσια περίπου άτομα πήραμε τον δρόμο για το μέρος αυτό.

Μια εβδομάδα αργότερα ευχήθηκα να μην τους είχα ακολουθήσει ποτέ. Όταν στα απότομα βουνά ξέσπασε μια μεγάλη χιονοθύελλα δημιουργώντας μια τεράστια χιονοστιβάδα, παρέσυρε τα περισσότερα τρόφιμα μας καθώς και μερικούς ανθρώπους στον γκρεμό. Ήθελα να τα παρατήσω! Όταν μας τελείωσαν τα υπόλοιπα τρόφιμα στη μέση του πουθενά, ήθελα ξανά να τα παρατήσω. Σε πολλές άλλες περιπτώσεις ήθελα επίσης να τα παρατήσω! Μου φαινόταν τελείως άσκοπο πλέον το να προσπαθήσω να φτάσω στην άλλη πλευρά του κόσμου, τελείως ανούσιο.

Τι ήταν αυτό που με κράτησε στον στόχο μου; Ο αδελφός μου! Κάθε φορά που ετοιμαζόμουν να φύγω τρέχοντας, μου έλεγε «Μην τα παρατάς, μην αφήνεις τους φόβους σου να σε κρατήσουν πίσω» ή «Ο θεός μάς περιμένει! Δεν θέλεις να τον απογοητεύσεις, έτσι;». Κι' εγώ προσποιούμουν πως τον πίστευα αλλά βαθιά μέσα μου είχα πάντα την πεποίθηση ότι ο θάνατος περίμενε σ' αυτά τα απότομα βουνά ή ακόμα χειρότερα στην παγωμένη θάλασσα. Εντάξει, το παραδέχομαι, ποτέ δεν ήμουν γενναίος και γνωρίζω πολύ καλά ότι ποτέ δεν θα τα κατάφερα χωρίς τον αδελφό μου.

Η ψυχολογία μου, όμως, χειρότερευσε στο ταξίδι με τις σχεδίες, περ-

νώντας τη μεγάλη θάλασσα. Εξαιτίας των σχετικά ήπιων καιρικών συνθηκών είχα πολύ χρόνο για να σκεφτώ όλα τα καταστροφικά πράγματα που θα μπορούσαν να συμβούν με το που θα πατήσουμε πόδι στη στεριά!

Καταρχήν, ήμουν απολύτως σίγουρος ότι τα ίδια προβλήματα που είχαμε, πριν ανέβουμε στις σχεδίες, θα είχαμε και μετά. Ακόμα, πώς ήταν όλοι τόσο σίγουροι ότι το μέρος στο οποίο πηγαίναμε θα ήταν έστω και στο ελάχιστο καλύτερο από αυτό στο οποίο βρισκόμασταν πριν από τρεις μήνες; Απ' ότι είχα ακούσει η πρώτη ομάδα που στάλθηκε εκεί δεν συνάντησε κανέναν στον δρόμο της. Από ότι φαίνεται κανείς άλλος δεν θα ήθελε ποτέ να μείνει σε ένα μέρος σαν και αυτό, κάτι που οδηγεί στην επαλήθευση της ανησυχίας μου!

Καθόμουν στην άκρη της σχεδιάς με όλες αυτές τις σκέψεις να με ταράζουν και βρισκόμουν σε πραγματικά θλιβερή κατάσταση, όταν τελείως αιφνιδιαστικά ένιωσα ότι καταλάβαινα τα λόγια του αδελφού μου όλον αυτόν τον καιρό. Δεν έχω ιδέα πώς έγινε. Ίσως η απόλυτη ηρεμία και γαλήνη της θάλασσας να καθάρισαν το μυαλό μου, ίσως πάλι και όχι. Το μόνο σίγουρο είναι ότι είχα πλέον αποφασίσει να αλλάξω τη στάση μου. Κοίταξα μακριά τον ορίζοντα και συλλογίστηκα πόσο ανόητα φερόμουν από την αρχή. «Είσαι τρελός!» μου έλεγε μια φωνή μέσα μου και συνειδητοποίησα ότι είχε δίκιο.

Στεκόμουν εκεί τελείως ακίνητος, χαμένος μέσα στις σκέψεις μου, και τότε την είδα. Ήταν αρκετά μακριά αλλά, αν εστίαζες την προσοχή σου, μπορούσες να την διακρίνεις ξεκάθαρα. «ΣΤΕΡΙΑ!!!» φώναξα με όλη μου την δύναμη. Οι συνεπιβάτες μου έτρεξαν μπροστά προσπαθώντας να δουν το λεπτό κομμάτι ξηράς πέρα στον ορίζοντα. Κραυγές ενθουσιασμού ακούγονταν από όλους.

Μιάμιση μέρα αργότερα πιάσαμε στεριά και απ' ότι φαίνεται οι ανησυχίες μου έπιασαν τόπο. Το μέρος ήταν παγωμένο, γεμάτο χιόνι και κρύους άνεμους. Το παλιό κομμάτι του εαυτού μου έλεγε να τα παρατήσω όλα και να τρέξω πίσω στις σχεδίες, αλλά ο καινούργιος μου εαυτός με έπεισε να μην το κάνω. Όχι, ο καινούργιος μου εαυτός αποφάσισε να πιστέψει τους οδηγούς μας, όταν έλεγαν να μην ανησυχούμε και πως ο καιρός θα φτιάξει όσο κατεβαίνουμε νότια. «Ό,τι θέλει ας γίνει», είπα μέσα μου και συνέχισα το περπάτημα...

Προς μεγάλη έκπληξή μου, όμως, οι δυσκολίες της διαδρομής πέρασαν πιο εύκολα έτσι! Ακόμα και ο αδελφός μου είχε μείνει έκπληκτος από την απότομη αυτή αλλαγή της στάσης μου και –παρόλο που δεν το παραδεχόταν– μπορούσες να διακρίνεις την περηφάνια στο βλέμμα του!

Ούτε που κατάλαβα πότε πέρασε ο καιρός αλλά το μόνο σίγουρο είναι ότι από ένα σημείο και μετά το κλίμα άρχισε να φτιάχνει. Η θερ-

μοκρασία ανέβηκε αρκετά και τα πρώτα δάση έκαναν την εμφάνιση τους. Περίπου δέκα μέρες αργότερα φτάσαμε στο χωριό, που είχαν δημιουργήσει τα άτομα της πρώτης ομάδας. Η περιοχή ήταν υπέροχη, είχε πανέμορφα καρποφόρα δέντρα και ρυάκια με τρεχούμενο νερό.

Κοίταξα τριγύρω ώσπου εντόπισα τον άνθρωπο για τον οποίο τα είχα τραβήξει όλα αυτά. Με τον αδελφό μου τρέξαμε και τον αγκαλιάσαμε. Καθίσαμε όλοι μαζί και ανταλλάξαμε νέα. Ενημερωθήκαμε από τον θείο μας για τις καταπληκτικές περιπέτειες του, καθώς και για το ότι το όνομα της νέας φυλής που ίδρυσε μαζί με τους συνταξιδιώτες του λεγόταν «Ίνουιτ». Κάθισα στην άκρη και αγνάντεψα τον ουρανό αποφασισμένος να είμαι ανοιχτός σε όποιες εκπλήξεις κι αν μου επιφυλάσσει το μέλλον από δω και πέρα.

Γκομώλη Ανδριάνα (γ1) Αναζητώντας μια νέα ζωή

Το πρωί κάποιας Δευτέρας οκτώ πολύτεκνες οικογένειες αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους στη Συρία, τις δουλειές τους, τη μητρική τους γλώσσα, τους συγγενείς, τους φίλους, τις πατρίδες τους. Μετά από πολλές ταλαιπωρίες πέρασαν στη Λέσβο. Λίγο έλειψε να χάσουν τη ζωή τους στη μέση του πελάγους. Φτάσανε στην ποθητή, όπως πίστευαν, γη, κατάκοποι, ταλαιπωρημένοι αλλά ζωντανοί.

Οι κάτοικοι του νησιού ήταν αμήχανοι στην αρχή από το πλήθος των μεταναστών, αλλά πρόθυμοι να βοηθήσουν με όποιον τρόπο μπορούσαν. Ήταν και είναι μια πολύ δύσκολη κατάσταση.

Η Μαρία, μια μαθήτρια της Γ' γυμνασίου από τη Λέσβο, παρακολούθησε τα γεγονότα των τελευταίων μηνών με θυμό και πίκρα. Ήταν αλήθεια ή ένα κακό ψέμα όσα γίνονταν στο νησί της;

- Μαμά δεν αντέχω τόση δυστυχία! Να δώσουμε κουβέρτες, τρόφιμα, ό,τι έχουμε. Τώρα, μαμά!

Εκείνη αμίλητη κατέβασε από το πατάρι ό,τι είχε. Ρούχα από την παιδική της ηλικία, κουβέρτες ...

Όταν φτάσανε στον καταυλισμό, οι συνθήκες ήταν άθλιες. Μητέρες πανικόβλητες, ταλαιπωρημένες, παιδιά φοβισμένα, άνθρωποι πεινασμένοι, χωρίς νερό, ρεύμα και στέγη.

Η Μαρία πλησίασε μια οικογένεια με δυο παιδιά. Φαίνονταν όλοι τους πολύ τρομαγμένοι, κι όμως δεν δίστασαν να την χαιρετήσουν. Αφού έγινε μια πρώτη επαφή με αυτούς, έδωσε τα είδη πρώτης ανάγκης που

κατάφερε να συγκεντρώσει κι εκείνοι ενθουσιασμένοι χαμογέλασαν και την ευχαρίστησαν. Λίγη ώρα αργότερα γνωρίστηκε με τη Νάιλα, το Μοχάμεντ και τους φίλους τους. Ήταν καλόκαρδα και ευγενικά παιδιά. Μιλούσαν με μεγάλη νοσταλγία για τον τόπο τους. Τότε αντίκρισε τη μητέρα της που ήταν σε μια διπλανή οικογένεια και έγνεψε να έρθει. Χαιρέτησε και συστήθηκε. Δεν άργησε να καταλάβει πόση ανάγκη έχουν αυτοί οι άνθρωποι την επικοινωνία και την συναναστροφή μαζί της.

Ο Μοχάμεντ και η Νάιλα από εκείνη την ημέρα έγιναν φίλοι της. Δεν ξέρουν τη γλώσσα της, δεν ξέρει τη δική τους κι όμως συνεννοούνται. Βλέπουν τη θάλασσα μαζί κι αυτό τους φτάνει.

Γούλα Χαρούλα (γ1) Μια νέα ζωή

Η Μαρία έσφιγγε τη βαλίτσα της στην είσοδο της στο αεροδρόμιο. Ήταν ένα δεκαπεντάχρονο ψηλόλιγνο κορίτσι με μακριά καστανά μαλλιά που έφταναν ως τη μέση της πλάτης της. Όση ώρα διέσχιζε τον ατελείωτο διάδρομο, για να πάει στον έλεγχο διαβατηρίων δάγκωνε το κάτω χέιλος της προσπαθώντας να εμποδίσει τα δάκρυα της. Η μητέρα της κατάλαβε τα συναισθήματά της και προσπάθησε να την καθησυχάσει λέγοντας της σιγανά «Μαρία... όλα θα πάνε καλά θα το δεις». Η κόρη της, όμως, ήξερε βαθιά μέσα της πως κι εκείνη φοβόταν τη νέα της ζωή.

Από τα βάθη της καρδιάς της ευχόταν να μην είχαν απολύσει ποτέ τους γονείς της από την προηγούμενη δουλειά και να μην χρειαζόταν να ψάξουν κάπου αλλού για εργασία. Επιθυμούσε ολόψυχα ο πατέρας της να μην είχε προσληφθεί από αυτήν τη γερμανική εταιρεία. Έτσι, ποτέ δεν θα αναγκαζόταν να φύγει από την πατρίδα της, την Ελλάδα της, να παρατήσει το σχολείο της και τους φίλους της. Δεν θα χρειαζόταν να ξαναχτίσει όλη της τη ζωή από την αρχή, σε μία χώρα τελείως ξένη σε αυτήν.

Μετά από λίγη ώρα επιβιβάστηκαν στο αεροπλάνο τους. Η Μαρία, μόλις κάθισε δίπλα στον αδελφό της αναστέναξε. Κοίταξε έξω από το παράθυρο της προσπαθώντας να αποτυπώσει κάθε μικρή λεπτομέρεια από το ελληνικό τοπίο που πίστευε πως θα καθυστερούσε να δει ξανά. Πήρε μια βαθιά ανάσα κι είπε στον εαυτό της πως τα πράγματα μπορεί να μην έγιναν έτσι όπως τα ήθελε. Όμως έπρεπε να συμβιβαστεί. Εξάλλου δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά ούτε μπορούσε να μείνει πίσω.

Ο δυνατός ήχος από τις τουρμπίνες, το καλωσόρισμα του πιλότου και οι οδηγίες της αεροσυνοδού για μια ασφαλή πτήση σήμαιναν πως έπρεπε πια να απογειωθούν. Κατάλαβε πως έπρεπε πλέον να αποδεχθεί την καινούργια της ζωή. Άρχισε να κάνει κάποιες θετικές σκέψεις γι' αυτό. Τα πράγματα δεν μπορεί να πάνε τόσο άσχημα. Τελικά θα είχε καινούργιο δωμάτιο. Θα γνώριζε νέους ανθρώπους και θα είχε την ευκαιρία να δει έναν άλλον πολιτισμό με διαφορετική νοοτροπία. Η Μαρία σκέφτηκε πόσο πολύ της άρεσαν τα ταξίδια και η αγάπη, που είχε για τις περιπέτειες. Στιγμιαία άρχισε να χαμογελάει. Οι γονείς της γνωρίζοντας καλά την κόρη τους, βασίστηκαν σε αυτό το στοιχείο του χαρακτήρα της, όταν της ανακοίνωσαν τα νέα για τη μετακόμιση, ευελπιστούσαν να το δει κάπως έτσι σαν μια περιπέτεια που θα ήταν η πρωταγωνίστρια.

Έπειτα από μια πολύωρη πτήση προσγειώθηκαν επιτέλους στο Βερολίνο της Γερμανίας. Μπήκαν σε ένα ταξί και έφτασαν στο νέο τους σπίτι. Ήταν μια πολυώροφη πολυκατοικία ντυμένη στα γκρι με μια βαριά μαύρη πόρτα ασφαλείας. Το κτίριο έμοιαζε καινούργιο και σύμφωνα με την έρευνα του πατέρα της είχε χτιστεί πριν από μια δεκαετία. Αφού μπήκαν μέσα στο ασανσέρ πάτησαν το κουμπί του πέμπτου ορόφου. Άνοιξαν την πόρτα και είδαν τέσσερις αριθμημένες πόρτες. Το δικό τους κλειδί ήταν το Ε3, οπότε η Μαρία, που είχε πλέον ξεχάσει τη στεναχώρια της τους έδειξε το διαμέρισμα. Πήρε το κλειδί κι άνοιξε την πόρτα του σπιτιού. Μόλις μπήκε αντίκρισε ένα διαμέρισμα περίπου 100 τ. μ ιδανικό για μια τετραμελή οικογένεια. Στο κέντρο κάθε δωματίου υπήρχαν οι κούτσες και τα έπιπλα που αντιστοιχούσαν σε αυτό.

Το δωμάτιο της Μαρίας ήταν ακριβώς όπως το ήθελε. Μπορντό και γκρι εναλλάσσονταν στους τέσσερις τοίχους. Όταν το είδε ενθουσιάστηκε και ανυπομονούσε να το επιπλώσει. Αυτό ήταν κάτι που θα έκανε την επόμενη μέρα μέχρι κι όλη την επόμενη βδομάδα, καθώς είχε αρκετό χρόνο μέχρι την ερχόμενη Δευτέρα που θα πήγαινε μαζί με τους γονείς της στο νέο της Λύκειο για εγγραφή.

Οι μέρες κυλούσαν πολύ γρήγορα. Καθώς ξημέρωνε το πρωινό της Δευτέρας ετοιμάστηκε, μπήκε στο αμάξι με τους δικούς της και ξεκίνησαν για το νέο σχολείο. Όση ώρα οδηγούσε ο πατέρας της, κανείς δεν μιλούσε. Υπήρχε μια αμηχανία στον αέρα από όλους που τη γέμιζε άγχος, σαν να μην της έφτανε αυτό που ήδη είχε εκείνη. Δεν άργησαν να φτάσουν, καθώς το λύκειο ήταν πολύ κοντά στο σπίτι της. Σε αντίθεση με την πολυκατοικία της το σχολείο ήταν ένα παλιομοδίτικο κτίριο που της θύμιζε το παλιό της στην Ελλάδα. Αυτό ήταν κάτι που την ξάφνιασε και την έκανε να αισθανθεί οικεία.

Ανοίγοντας τη σιδερένια εξώπορτα του σχολείου αντίκρισε ένα σχετικά μεγάλο προαύλιο με δύο μπλε μπασκέτες. Οι τοίχοι των διαδρόμων ήταν άσπροι με πολλά ντουλαπάκια. Ξαφνικά βρέθηκαν έξω από την ξύλινη πόρτα του διευθυντή. Η Μαρία είχε τόσο άγχος που ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει. Έτσι πήρε μια βαθιά ανάσα και χτύπησε. Ο λυκειάρχης ήταν ένας ψηλός κύριος με γαλάζια μάτια. Τους είπε να περάσουν και να καθίσουν, για να συζητήσουν για την εγγραφή της κόρης τους. Όταν τελείωσαν, η Μαρία έπρεπε να χαιρετίσει τους γονείς της, για να οδηγηθεί στην τάξη της. Η τάξη βρισκόταν στο βάθος του διαδρόμου και έξω από την πόρτα έγραφε Α3. Ο διευθυντής χτύπησε την πόρτα και μπήκε μέσα στην αίθουσα μαζί με τη Μαρία. Η καθηγήτρια της η κυρία Χέλγκα τη σύστησε στους συμμαθητές της. Η Μαρία έτρεμε και έλεγε από μέσα της «όλα θα πάνε καλά». Κάθισε, λοιπόν, δίπλα σε μια κοπέλα με κοντά ξανθά μαλλιά.

Η πρώτη μέρα στο σχολείο κύλησε λίγο αμήχανα. Οι επόμενες μέρες ήταν σαφώς καλύτερες, αφού σιγά σιγά οι συμμαθητές της άρχισαν δειλά- δειλά να την πλησιάζουν και να δείχνουν ενδιαφέρον για εκείνη. Συνειδητοποίησε πως παρόλο που ήταν παιδιά άλλης εθνικότητας, έμοιαζαν πολύ με αυτήν. Γελούσαν κάποιες φορές, βαριόντουσαν μέσα στο μάθημα, ενώ κάποιες άλλες προβληματιζόντουσαν κάθε φορά για κάτι ενδιαφέρον που μάθαιναν, όπως και εκείνη. Δεν άργησε μάλιστα να αποκτήσει μια κολλητή φίλη που ήταν η ίδια κοπέλα που κάθισε δίπλα της την πρώτη μέρα στο σχολείο.

Αλλά και η κατάσταση στην οικογένειά της είχε καλύτερησει. Ο πατέρας της έδειχνε ευχαριστημένος με την καινούργια του δουλειά, καθώς ο μισθός που έπαιρνε ήταν αξιοπρεπέστατος και είχε μια υψηλή θέση στην εταιρεία. Η μητέρα της δεν χρειαζόταν να εργαστεί εφόσον ο πατέρας της κάλυπτε τα έξοδα του σπιτιού επαρκώς. Η παρουσία της μητέρας της Μαρίας στο σπίτι ήταν κάτι ευχάριστα ασυνήθιστο, αφού στην Ελλάδα αναγκαζόταν να απουσιάζει πολλές ώρες από το σπίτι λόγω της εργασίας της. Και οι καυγάδες όμως στο σπίτι είχαν μειωθεί σημαντικά, αφού πια δεν υπήρχε άγχος και αγωνία για τη διαβίωσή τους.

Τελικά η Μαρία κατάλαβε πως ένα νέο ξεκίνημα μπορεί να είναι πάντα τρομαχτικό και αβέβαιο, αλλά πολλές φορές μπορεί να καταλήξει σε αίσιο τέλος.

Γρυπαίου Ρέα (γ1) Μια χιονισμένη μέρα

Θυμάμαι ήταν ένα παγωμένο πρωινό του Γενάρη, όταν με ξύπνησε ο θόρυβος από τις σπίθες του φρέσκου κούτσουρου, που μόλις είχε ριχτεί στις φλόγες του τζακιού και παραπονιόταν.

Σηκώθηκα με το ζόρι και κούρνιασα στην πολυθρόνα κρατώντας στα χέρια το καυτό κακάο. Δυσανασχέτησα λίγο στη σκέψη πως οποιαδήποτε άλλη θέση μακριά από το ζεστό τζάκι δεν αποτελούσε καλή προοπτική. Αυτό, ώσπου να κοιτάξω έξω. Λευκό, ανάλαφρο χιόνι είχε σκεπάσει όλη την αυλή κάνοντας το τοπίο μαγικό, βγαλμένο από παραμύθι.

Δύο τηλεφωνήματα αργότερα και είχα ήδη φορέσει το χοντρό μου κασκόλ και το ασορτί σκουφί κι είχα ξεκινήσει φορτσάτη. Πρώτα συναντήθηκα με την Κατερίνα κι ύστερα βρήκαμε την Ελένη και τη Μυρτώ. Περπατήσαμε κάμποσα τετράγωνα απολαμβάνοντας την ησυχία που επικρατούσε και την ομορφιά του λευκού. Στις αυλές τους τα παιδάκια έπαιζαν με το χιόνι κι ένιωθα κι εγώ μέσα μου τόσο έντονα την ίδια χαρά που έβλεπα αποτυπωμένη στα προσωπάκια τους.

«Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου, για το σημερινό δώρο!», σκέφτηκα. Κι ενώ δεν χορταίναμε την βόλτα, το κρύο γινόταν πιο τσουχτερό κι αποφασίσαμε πως ήταν ώρα να γυρίσουμε στο σπίτι. Τόσο κρύωναν τα δάχτυλά μου που πήρα το σύντομο δρόμο κι ονειρευόμουν πως ήμουν ήδη αγκαλιά με τη Μαλού, τη σκυλίτσα μου, μπροστά στο τζάκι.

Μα την εικόνα αυτή την ποδοπάτησε μια άλλη, πιο δυνατή κι αβάσταχτη. Ένας άστεγος κουλουριασμένος από το κρύο έτριβε τα χέρια του προσπαθώντας να ζεσταθεί μπροστά σε μια μικρή φωτιά από χαμόκλαδα που είχε ανάψει. Θεέ μου γιατί, αναλογίστηκα. Έμεινα να κοιτάζω για αρκετή ώρα και οι σκέψεις μου να καίνε τα μάτια μου βαθιά. Πώς να τον βοηθήσω; Να του φέρω μια κουβέρτα; Να του δώσω το κασκόλ μου; Να φύγω! Να κάνω πως δεν είναι εκεί! Έμεινα λίγο ακόμα να τον κοιτώ. Δεν καταλάβαινα. Πού είναι τα ρούχα του; Μ' αυτό το κουρέλι θ' αντέξει την παγωνιά; Θύμωνα. Ήθελα να πάρω να σκίσω τις κούτες που είχε βάλει για στρώμα, να του πιάσω τα χέρια, να τα ζεστάνω. Βλέποντας, όμως, τον πόνο στο πρόσωπό του κάτι άλλαξε μέσα μου.

Κατάλαβα πως η χαρά για κάποιον είναι πόνος για κάποιον άλλο. Ένιωσα να μεγαλώνω εκείνη τη στιγμή. Η φωνή της συνείδησης είχε κυριεύσει όλο μου το σώμα. Ένιωθα το τίμημα αυτής της αλλαγής και ήξερα πως δεν υπήρχε γυρισμός. Ντράπηκα, ντρέπομαι ακόμη και σήμερα για

τη κατάντια της κοινωνίας μας! Έφτασα όπως- όπως στο σπίτι και έκλαιγα για ώρα. Άκουγα στ' αυτιά μου τα γέλια των παιδιών παραδομένα στον χιονοπόλεμο κι έβλεπα μπροστά μου τον ανθρωπάκο να υποφέρει. Πόσο μεγάλη αντίθεση! Περνώντας η ώρα κάπως άρχισα να ηρεμώ.....Τόσο όμορφη μέρα, τόσο πολλά υποσχόμενη, μα και τόσο σκληρή!

Δεληγιάννης Λευτέρης (γ1) Η διαφορετικότητα ανάμεσα μας

Βρισκόμαστε στο 2000 στην πολιτεία της Ιντιάνας των Η.Π.Α. Ένας Ελληνοαμερικανός, ο Τζόνσον, ήταν διαφορετικός από τα άλλα παιδιά, καθώς είχε πολύ βάρος και δεν είχε φίλους.

Τα παιδικά του χρόνια ήταν δύσκολα. Στο σχολείο, που πήγαινε, όλα τα παιδιά τον κοροϊδευαν και δεν τον έπαιζαν, επειδή τον θεωρούσαν διαφορετικό. Όταν ήταν μικρός, τον πήραν σε μία ομάδα μπάσκετ. Σε μία τελετή απονομής βραβείου ενός συμπαίκτη του, του Μάικ, οι συμμαθητές του βρήκαν την ευκαιρία να τον πειράξουν. Καθώς, ο Τζόνσον έκανε μπά-νιο μέσα στα αποδυτήρια και τραγουδούσε, πιστεύοντας ότι ήταν μόνος του, μερικοί συμπαίκτες του μπήκαν μέσα, τον σήκωσαν και τον πέταξαν στον αγωνιστικό χώρο. Όλο το κοινό γέλαγε μαζί του, επειδή ήταν γυμνός. Ευτυχώς, ο Μάικ έτρεξε πάνω του και έβγαλε την ζακέτα του και του την έδωσε για να την φορέσει και να τον προστατέψει.

Μετά από περίπου επτά χρόνια ο Μάικ, πήρε ένα ανώνυμο μήνυμα στον υπολογιστή. Του φάνηκε αρκετά παράξενο. Τελικά, ήρθε και δεύτερο μήνυμα που του πρότεινε συνάντηση σε ένα μπαράκι στις 8 μ.μ. Ο Μάικ από περιέργεια και μόνο ανταποκρίθηκε θετικά στην πρόσκληση.

Οι ώρες περνούσαν αγωνιωδώς για τον Μάικ, μέχρι που ήρθε η ώρα της συνάντησης. Μόλις μπήκε στο μπαρ τον ακούμπησε κάποιος λέγοντας:

- Γεια, είμαι ο Τζόνσον από το γυμνάσιο.
- Ποιος Τζόνσον; αποκλείεται γιατί ο Τζόνσον που ήξερα εγώ διαφέρει πάρα πολύ από εσένα.
- Και όμως είμαι ο ίδιος, ο φίλος σου.
- Έχεις αλλάξει πάρα πολύ. Έχεις φτιάξει τέλειο σώμα. Πώς τα κατάφερες;
- Μόλις τελείωσα το λύκειο, σπούδασα στη Γυμναστική Ακαδημία, γιατί ντρεπόμουν για το σώμα μου.
- Τι σ' ενοχλούσε περισσότερο;

–Το ότι όλα τα παιδιά με κορόιδευαν. Γύρναγα στο σπίτι μου και έβαζα τα κλάματα. Ο μοναδικός φίλος που είχα ήσουν εσύ. Οι γονείς μου με παρηγορούσαν, λέγοντάς μου ότι όλα τα παιδιά έχουν γεννηθεί ίσα.

–Δεν το περίμενα να σε έχει πειράξει τόσο!

–Κι όμως, ήταν κάτι που με ακολούθησε σε όλη μου τη ζωή.....

Οι δύο φίλοι συζήτησαν για πολλή ώρα και αποφάσισαν να ξαναβρεθούν. Επειδή ο Μάικ διατηρούσε ακόμα επαφές με κάποιους από τους συμμαθητές, έδωσε υπόσχεση στον Τζόνσον να κανονίσει μια συνάντηση μαζί τους, όπου θα είναι κι αυτός παρών.

Ο τόπος της συνάντησης ήταν το σχολείο. Πρώτος απ' όλους έφτασε ο Τζόνσον. Καθώς πέρναγε έξω από τα αποδυτήρια τού ήρθαν στο μυαλό όλες οι άσχημες αναμνήσεις. Δεν μπορούσε να καταλάβει, γιατί τα είχε περάσει όλα αυτά στην παιδική του ηλικία. Αμέσως, τού ήρθαν τα λόγια των γονιών του, ότι όλα τα παιδιά γεννιούνται ίσα και ευχήθηκε κανένα παιδί να μην έχει την ίδια άσχημη παιδική ηλικία, που είχε εκείνος.

Οι συμμαθητές του συγκεντρώθηκαν στην αυλή του σχολείου και δεν πίστευαν στα μάτια τους. Ένωσαν πολύ άσχημα για όλα όσα του είχαν κάνει στο παρελθόν και του ζήτησαν συγγνώμη. Θα ήθελαν πολύ να γίνει πια φίλος τους. Τώρα που έγιναν και εκείνοι γονείς δεν θα ήθελαν να περάσουν τα παιδιά τους ό,τι είχε περάσει τότε ο Τζόνσον. Μάλιστα, ένας από τους παλιούς συμμαθητές του εκμυστηρεύτηκε στον Τζόνσον ότι έχει ένα παιδί με ειδικές ανάγκες.

–Τώρα που σε βλέπω, Τζόνσον, νομίζω ότι η ζωή με τιμώρησε. Όλοι έχουμε δικαίωμα να είμαστε διαφορετικοί και το κατάλαβα με τη γέννηση του παιδιού μου. Θα χαρώ πολύ να σε γνωρίσει και να του δώσεις τις απαραίτητες συμβουλές για τη ζωή του. Χάρηκα πολύ που σε συνάντησα και να είσαι σίγουρος ότι θα τα λέμε συχνά από εδώ και πέρα.

Ο Τζόνσον έφυγε ανακουφισμένος από εκείνη τη συνάντηση. Τα φαντάσματα του παρελθόντος είχαν εξαφανιστεί. Με ένα πλατύ χαμόγελο κολλημένο στα χείλη και με σκέψεις που έπεφταν βροχή πήρε το δρόμο της επιστροφής για το σπίτι. Σε μια κοινωνία που όλα συνεχώς αλλάζουν η διαφορετικότητα είναι δεδομένη. Δε μπορούμε να είμαστε ίδιοι μεταξύ μας, αλλά μπορούμε και πρέπει να αποδεχόμαστε τους ανθρώπους που είναι διαφορετικοί. Οι άσχημες καταστάσεις, που τυχόν βιώνουν στην παιδική τους ηλικία, θα τους επηρεάσουν αρνητικά σε όλη τους την ζωή. Και βέβαια ποτέ δεν ξέρει κανένας τι θα ζήσει κι αυτός ο ίδιος και τι παιχνίδια θα του παίξει η ζωή. Τίποτα δεν είναι διαφορετικό, εάν εμείς οι ίδιοι δεν το δούμε ως διαφορετικό. Και βέβαια, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι «για να είναι κανείς αναντικατάστατος, πρέπει να είναι πάντα διαφορετικός».

Δέρβου Λυδία (γ1) Ένα μοναχικό παιδί

Το καλοκαίρι είχε τελειώσει και ετοιμαζόμουν για τη πρώτη μέρα του σχολείου. Άκουγα τη μητέρα μου να μου φωνάζει από τις σκάλες για να βιαστώ, αλλά δεν της έδινα και πολλή σημασία.

Η πρώτη μέρα ήταν όπως κάθε άλλη χρονιά. Όλοι μιλούσαμε με τους φίλους μας που είχαμε να τους συναντήσουμε από το καλοκαίρι. Ήταν όμορφη μέρα. Ανεβαίνοντας στις τάξεις πρόσεξα ένα παιδί που ήταν τελείως μόνο του. Δε μιλούσε σε κανέναν. Από τον τρόπο που κοιτούσε δεξιά και αριστερά μπορούσα να καταλάβω πως ήταν καινούριος εδώ. Ο χώρος δε φαινόταν να του είναι γνώριμος. Έδειχνε περίπου στην ηλικία μου, ίσως ένα χρόνο μεγαλύτερος. Ήταν ψηλός και μελαχρινός με μελαμψό δέρμα. Έβλεπα πολλούς να τον καρφώνουν με το βλέμμα τους, για αυτό σταμάτησα να τον κοιτάω. Δεν ήθελα να τον κάνω να νιώσει άβολα.

Στη τάξη κάθισα με τον κολλητό μου φίλο τον Γιάννη. Μετά από λίγα λεπτά, αφού όλοι είχαν βρει τις θέσεις τους, άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα ο διευθυντής, πράγμα ασυνήθιστο. Μας μίλησε για τις ανθρώπινες αξίες, τον σεβασμό, τη διαφορετικότητα και κυρίως το ρατσισμό. Είχα αρχίσει να υποψιάζομαι τι θα γινόταν στη συνέχεια. Τελειώνοντας την ομιλία του μας είπε πως ένας καινούριος μαθητής θα ερχόταν στη τάξη μας. Όλοι είχαν ενθουσιαστεί. Σκέφτονταν πως χρειαζόνταν έναν ακόμα παίκτη για την ομάδα ποδοσφαίρου, έναν ακόμη φίλο για την αγοροπαρέα μας.

Αυτές οι σκέψεις, όμως, σταμάτησαν όταν η πόρτα άνοιξε ξανά και μπήκε μέσα ο Αχμέτ. Ήταν το παιδί που είχα δει στις σκάλες. Όπως είχα μπορέσει να μαντέψω ήταν στην ίδια ηλικία με εμένα, 14 χρόνων, και καταγόταν από τη Συρία. Όλοι μου οι συμμαθητές, μαζί και εγώ ήμασταν έκπληκτοι. Κάποιοι δε δίστασαν να το δείξουν σηματοδύοντας τον με το δάχτυλο ή σχολιάζοντας ψιθυριστά στα αυτιά των φίλων τους, χωρίς να σταματήσουν να τον κοιτάζουν ούτε λεπτό. Εκείνος ήταν πολύ ευγενικός, μας χαιρέτησε με τα λιγοστά ελληνικά που γνώριζε, και κάθισε σε ένα άδειο θρανίο στο τέλος της τάξης.

Οι μέρες περνούσαν με τα παιδιά να συνεχίζουν να τον περιφρονούν, να μένει μόνος του στα διαλείμματα. Είχαμε γεωγραφία και η καθηγήτρια μας μάς ανέθεσε μία εργασία σε ομάδες των δύο ατόμων. Προσφέρθηκα να πάω μαζί με τον Αχμέτ, γιατί, όπως ήταν αναμενόμενο, κανείς άλλος δεν θα ήθελε. Κάθισα στην άδεια καρέκλα δίπλα του. Στην αρχή ήμασταν και οι δύο νευρικοί, αλλά σιγά σιγά αρχίσαμε να μιλάμε. Μέρα

με τη μέρα γινόμασταν φίλοι, γνωριζόμασταν καλύτερα. Ζήτησα από τα υπόλοιπα παιδιά της τάξης να του δώσουν μία ευκαιρία να τον γνωρίσουν. Ο Αχμέτ έπιασε φιλίες με όλα τα παιδιά και εντάχθηκε σιγά σιγά στη παρέα μας και ύστερα και στην ομάδα μας. Έγινε ένας από τους καλύτερους μου φίλους, συμμαθητές και συμπαίκτες.

Πλέον είμαστε πολύ δεμένοι και είμαι πολύ χαρούμενος που ήρθε στο σχολείο μας. Δε κρίνω τους ανθρώπους από το πώς φαίνονται, αλλά από το πώς πραγματικά είναι στο εσωτερικό τους.

Δόριζα Θεοδώρα (γ1) Μάθημα ζωής

Ο εικοσιπεντάχρονος Ανδρέας είχε μπει για τα καλά στον κύκλο των ναρκωτικών. Όχι, δεν ήταν χρήστης. Αλλά έμπορος. Δεν ήταν εθισμένος στα ναρκωτικά αλλά σε κάτι χειρότερο, στα χρήματα. Άλλωστε μόνο εκείνα τον ενδιέφεραν. Οικογένεια; Φίλοι; Όλοι είχαν κόψει τις επαφές μαζί του εκτός από έναν, τον κατά δύο χρόνια μικρότερο, ναρκομανή, αδερφό του.

Ο Ανδρέας έκανε αυτή την δουλειά από τότε που ήταν δεκαεννιά χρονών. Από μικρός ήθελε να ξεχωρίζει, με την κακή έννοια. Στην αρχή είχε πει ότι θα έκανε τον ντίλερ προσωρινά, μέχρι να βρει μια σταθερή δουλειά. Αλλά αυτό δεν έγινε ποτέ. Αργότερα χώθηκε ακόμα βαθύτερα στο κύκλωμα και έβαλε και τον αδερφό του μέσα. Ο αδερφός του δεν ήταν έτσι. Ήταν ένα πολύ καλό παιδί, αλλά είχε ένα ελάττωμα. Επηρεαζόταν πολύ από τους γύρω του. Έτσι, ακολούθησε τον αδερφό του στο κύκλωμα. Δεν έγινε έμπορος, αλλά σύντομα μπήκε στον πειρασμό να δοκιμάσει και έγινε χρήστης.

Η ώρα είχε πάει μία, ο Ανδρέας ετοιμάστηκε και πήγε στο γνωστό σημείο όπου συγκεντρώνονταν οι άνθρωποι της νύχτας. Ήταν απλά μια ρουτίνα πλέον για εκείνον. Έβρισκε νεαρούς από δεκαεφτά έως εικοσιτεσσάρων χρονών το πολύ. Κι αυτό γιατί κανείς σχεδόν δεν επιβίωνε. Κανείς δεν ζούσε για πολύ. Αλλά το θέμα δεν ήταν ο θάνατος τους, αλλά η ζωή τους. Κανείς από αυτούς δεν χαιρόταν την ζωή. Όλοι ξεκινούσαν από μικρή ηλικία, εφηβική. Συνήθως για να δείξουν ότι είναι μάγκες ή γιατί έτσι νόμιζαν πως θα έλυναν τα προβλήματά τους, ενώ στην πραγματικότητα πρόσθεταν ακόμη ένα, ίσως το μεγαλύτερο.

Τελείωσε και αυτή η νύχτα. Ο Ανδρέας γυρνάει πίσω στο διαμέρισμα του. Δεν νιώθει τίποτα πλέον. Έτσι έχει συνηθίσει την ζωή του. Ξαφνικά

σταματάει μπροστά του ένα περιπολικό. Εκείνος παραμένει ήσυχος. Άλλωστε δεν ήταν λίγες οι φορές που τον είχαν σταματήσει για υπέρβαση ορίου ταχύτητας. Και ενώ εκείνος ετοιμάζει μια καλή δικαιολογία ώστε να αιτιολογήσει την βιασύνη του, ο αστυνομικός του λέει:

–Έχουμε ένταλμα σύλληψης για εσάς, πρέπει να ερευνήσουμε το αυτοκίνητο σας.

Ο Ανδρέας χλωμαίνει και αρχίζει να ιδρώνει. Αυτό ήταν, σκέφτεται. Οι αστυνομικοί ανοίγουν το πορτ-μπαγκάζ και μένουν έκπληκτοι μπροστά στο θέαμα. Φυσικά ήταν γεμάτο ναρκωτικά.

–Τα χέρια πίσω από την πλάτη, συλλαμβάνεστε, είπε ένας από τους αστυνομικούς. Εκείνος δεν κάνει καμία προσπάθεια να αποδράσει. Όλη η ηρεμία του μετατράπηκε σε άγχος και φόβο για το μέλλον μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Έφτασαν στο τμήμα. Τον οδήγησαν σε ένα κελί. Εκεί δεν ήταν μόνος του. Βρίσκονταν άλλα πέντε άτομα που θα ανακρίνονταν την επόμενη μέρα. Ξαφνικά κάποιον αναγνώρισε.

–Αδερφέ; Μα πώς; Μας συνέλαβαν την ίδια μέρα;

–Ναι, απίστευτο, έτσι;

–Τι θα κάνουμε; Θα φάμε όλη μας την ζωή στην φυλακή;

–Καιρός ήταν, οι ζωές μας έχουν ήδη καταστραφεί, τουλάχιστον θα σταματήσεις να καταστρέφεις κι άλλες ζωές.

Ο Ανδρέας πάγωσε. Δεν περίμενε τέτοια απάντηση. Απομακρύνθηκε. Έκατσε στο απέναντι κρεβάτι. Οι άλλοι τέσσερις δεν σχετιζονταν όλοι με τα ναρκωτικά. Ένας από αυτούς είχε κάνει έναν φόνο και ένας άλλος είχε εμπλακεί σε μια ληστεία. Μα πώς είναι δυνατόν να είμαστε στο ίδιο κελί με έναν δολοφόνο, σκέφτηκε. Αλλά μήπως το εμπόριο ναρκωτικών είναι ισάξιο με τη δολοφονία; Όταν προωθείς δηλητήριο σε κάποιον δεν τον δολοφονείς;

Ξημέρωσε. Ο Ανδρέας προσέλαβε τον καλύτερο δικηγόρο, εννοείται ότι τα λεφτά με τα οποία θα τον πλήρωνε, ήταν βγαλμένα από το εμπόριο. Συζήτησαν μαζί του. Ο αδερφός του δεν ήθελε υπεράσπιση. Είχε συνειδητοποιήσει την πράξη του και ήθελε να τιμωρηθεί. Το δικαστήριο και για τους δύο θα γινόταν σε είκοσι μέρες. Έως τότε θα έμεναν στην φυλακή. Ευτυχώς ή δυστυχώς θα ήταν σε ξεχωριστά κελιά. Οι μέρες περνούσαν αργά. Δεν επικοινωνούσαν με κανέναν και ούτε μεταξύ τους. Ο Ανδρέας βέβαια είχε μια επικοινωνία με τον δικηγόρο του.

Οι μέρες πέρασαν και έφτασε η ώρα της δίκης. Πρώτα έγινε η δίκη του Ανδρέα. Η ποινή που αποφασίστηκε ήταν έξι χρόνια κάθειρξη και 1.000 ευρώ πρόστιμο. Ο Ανδρέας, μέχρι εκείνη την ημέρα, δεν είχε πιστέψει πως θα έμπαινε πραγματικά στην φυλακή. Συντετριμμένος, βγήκε από το δικαστήριο. Έκατσε σε έναν καναπέ στον διάδρομο αναμονής

και ευχήθηκε καλή τύχη στον αδερφό του. Ήταν ο αμέσως επόμενος και μπήκε μέσα με κατεβασμένο κεφάλι, χωρίς να του ρίξει ούτε ένα βλέμμα. Για εκείνον αποφασίστηκαν εξι μήνες σε ένα ειδικό κέντρο αποτοξίνωσης, καθώς ήταν εξαρτημένος χρήστης αλλά όχι έμπορος. Την αμέσως επόμενη μέρα ο Ανδρέας μεταφέρθηκε στο μόνιμο κελί του ενώ ο αδερφός του στο ειδικό κέντρο.

Λίγες μέρες αργότερα, μέσα στην φυλακή, μαθεύτηκε ότι αυτός που είχε καταδώσει τον Ανδρέα στις αρχές ήταν ο αδερφός του. Ο λόγος; Θυμός. Έντονος θυμός αφού ο ίδιος του ο αδερφός τον είχε παρασύρει σε κάτι τόσο σκοτεινό και σχεδόν του κατέστρεψε την ζωή. Από την άλλη, τον ζήλευε κιόλας, γιατί ενώ ήταν έμπορος δεν παρασύρθηκε ποτέ στο να γίνει χρήστης.

Ο Ανδρέας ήταν πολύ θυμωμένος. Καθώς τα χρόνια περνούσαν στο άδειο και σκοτεινό του κελί, σκέφτηκε πολύ και η γνώμη του άλλαξε. Φυσικά και είχε σκεφτεί ότι θα σπαταλούσε έξι πολύτιμα χρόνια από την ζωή του. Αλλά βέβαια, αν ήταν έξω από τη φυλακή, η ζωή του θα είχε αλλάξει καθόλου; Μήπως θα συνέχιζε να ζει καταστρέφοντας τους άλλους και τον εαυτό του; Ήξερε πολύ καλά την απάντηση.

Λίγα χρόνια αργότερα είχε πια εκτελέσει την ποινή του. Τριάντα χρόνων πλέον. Έμαθε ότι ο αδερφός του κατάφερε να απεξαρτηθεί και πλέον είχε κάνει οικογένεια. Εκείνος αποφάσισε να γίνει μοναχός, μόνο έτσι θα έβρισκε ηρεμία. Ίσως τελικά η «προδοσία» του αδερφού του να ήταν ένα δώρο και τα χρόνια που πέρασε στην φυλακή, μάθημα ζωής.

Δουράνος Νίκος (γ3) Το Πολιορκημένο Ημερολόγιο

2 Απριλίου 1453

Τα πρώτα οθωμανικά αποσπάσματα έκαναν την εμφάνιση τους. Κάθε μέρα, αν τολμούσες να κοιτάξεις έξω, αντίκριζες όλο και πιο πολλά στρατεύματα έτοιμα να ακούσουν το σύνθημα του Σουλτάνου και να ορμήσουν στα ταλαιπωρημένα τείχη της Πόλης μας.

5 Απριλίου 1453

Οι Οθωμανοί σταμάτησαν να καταφθάνουν με τελευταίο τον γεμάτο περηφάνια και σιγουριά Μωάμεθ Β'. Ο Αυτοκράτορας με τα καλύτερα στρατεύματά του ανέλαβε την υπεράσπιση του μεσαίου τμήματος των χερσαίων τειχών, που ήταν και τα πιο ευπρόσβλητα. Απέ-

ναντί του τάχθηκε ο σουλτάνος με τους γενίτσαρους και άλλες επίλεκτες μονάδες, καθώς και το μεγάλο κανόνι που κατασκεύασε ο Ουρβανός. Εγώ τοποθετήθηκα στην πρώτη γραμμή κοντά στον Αυτοκράτορα, ενώ οι υπόλοιποι ηγέτες απλώθηκαν με όσες δυνάμεις είχαν απομείνει στα υπόλοιπα τείχη.

18 Απριλίου 1453

Μου έλειπε η οικογένεια μου τόσες μέρες. Εμείς δεν είχαμε κουνηθεί από το Μεσοτείχειο. Ξαφνικά τη νύχτα, όπως είχαμε καθίσει λίγο για να ξεκουραστούμε, ακούσαμε αλαλαγμούς και τυμπανοκρουσίες. Ένωσα ένα σφίξιμο στην καρδιά και με το χέρι μου να τρέμει από τον φόβο τράβηξα το όπλο μου. Οι Τούρκοι είχαν αρχίσει επίθεση μόνο στη μεριά μας. Ευτυχώς, όμως, η εμπειρία μας, η αγάπη μας για την Πόλη και η ικανότητα του Αυτοκράτορά μας, που τώρα πια είχε γίνει φίλος μας, έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στη νικηφόρα απόκρουση της επίθεσης. Μετά από τέσσερις ώρες οι Οθωμανοί υποχώρησαν με πολλές απώλειες.

22 Απριλίου 1453

Ενώ είχα βρει λίγο χρόνο να δω την οικογένειά μου, ένα απρόσμενο και δυσάρεστο γεγονός μας χτύπησε την πόρτα. Ο στόλος των Τούρκων, ύστερα από την επιχείρηση της προηγούμενης νύχτας, κατάφερε να διεισδύσει εντός του Κερατίου κόλπου. Μέσα μου ήξερα ότι ύστερα από αυτό οι ελπίδες μας ουσιαστικά τελείωσαν. Παρόλα αυτά δεν ήθελα να ανησυχήσω άλλο την γυναίκα μου και το παιδί μου. Κράτησα την ψυχραιμία μου.

28 Μαΐου 1453

Όλος ο μήνας πέρασε δύσκολα. Τα τρόφιμα λιγότευαν και η κούραση αυξανόταν. Μετά την άρνηση του λαού και του Αυτοκράτορα για την παράδοση της Πόλης, όλοι μας ξέραμε ότι ο Μωάμεθ ήταν έτοιμος για επίθεση. Έγινε μεγάλη ακολουθία στην Αγία Σοφία. Την παρακολούθησε πλήθος αξιωματούχων και πιστών με μεγάλη συγκίνηση. Ο Κωνσταντίνος μάς προέτρεψε να αντισταθούμε γενναία, λέγοντας ότι οι Τούρκοι «υποστηρίζονται από όπλα, ιππικό, πυροβολικό και την αριθμητική τους υπεροχή. Εμείς όμως στηριζόμαστε πρώτα στον Θεό και Σωτήρα μας και κατόπιν στα χέρια μας και στην δύναμή που μας έχει χαρίσει ο ίδιος ο Θεός»

28 Μαΐου 1453 (23:00)

Δεν μου έχουν μείνει πολλές ώρες ούτε να γράφω ούτε να ονειρεύομαι. Μας δόθηκε εντολή να πάμε στα σπίτια μας να προετοιμάσουμε τις οικογένειες μας να παραμείνουν στα σπίτια. Αγκάλιασα όσο σφιχτά μπορούσα τη γυναίκα μου και έδωσα στον μικρό μου γιο ένα σταυρουδάκι και τον παρακάλεσα να το κρατάει στο χέρι του και να προσεύχεται για μένα.

Τρίτη 29 Μαΐου 1453 (01:00)

Η εικόνα της Παναγίας περιφερόταν στα τείχη και όλοι μας προσευχόμασταν. Η επίθεση ξεκίνησε. Τη στιγμή εκείνη δεν φοβόμουν τίποτα. Το μόνο που είχα στο νου μου ήταν η οικογένεια μου. Παρά τις δυσκολίες για ακόμα μια φορά αντισταθήκαμε. Βρήκα λίγο χρόνο να γράψω.

Τρίτη 29 Μαΐου 1453 (02:00)

Η δεύτερη επίθεση ξεκίνησε. Έπεφταν δίπλα μου σώματα φίλων, γνωστών, μαζί τους διέκρινα και τον Γενουάτη, τον πιο ισχυρό πολεμιστή μας. Το ηθικό μου έπεφτε σιγά -σιγά αλλά ποτέ δεν σταμάτησα να υπερασπίζομαι τη γη μου. Οι Έλληνες για μια ακόμα φορά κατάφεραν το αδύνατο. Ο Οθωμανικός στρατός υποχώρησε για λίγο. Τα τείχη μας όμως είναι γεμάτα από ρήγματα. Πόσο θα αντέξουν αυτά ; Πόσο θα αντέξουμε εμείς; Άκουσα κάτι. Η τρίτη επίθεση ξεκίνησε.

Τρίτη 29 Μαΐου 1453 (03:00)

Ο Αυτοκράτορας , εμπνευστής και καθοδηγητής μας, έπεσε. Κραυγές παντού. Φοβάμαι. «Η Πόλις Εάλω». Πρέπει να προστατέψω την οικογένεια μου. Δεν ξέρω τι να κάνω. Ίσως είναι η τελευταία λέξη που γράφω...

Δρεκόλιας Μάνος (γ1) Η ατυχία μου

Πριν δυο μήνες λίγο πριν τις χριστουγεννιάτικες διακοπές συνέβη σε εμένα και δυο φίλους μου μια μεγάλη κακοτυχία. Από τις αρχές Νοέμβριου στο σχολείο μας είχαν αρχίσει να μοιράζονται υπεύθυνες δηλώσεις για μια τριήμερη εκδρομή στο εξωτερικό, και μάλιστα στη Ρώμη. Από την αρχή ενθουσιάστηκα. Είχα ακούσει πολλά για την πόλη αυτή και ήθελα κυρίως να δω το Κολοσσαίο και την εντυπωσιακή αρχιτεκτονική της.

Οι δύο φίλοι μου ήθελαν επίσης πολύ να ακολουθήσουν και φυσικά είχαμε κανονίσει να έχουμε ένα τρίκλινο δωμάτιο στο ξενοδοχείο που θα μας φιλοξενούσε.

Δυστυχώς τα σχέδια μας καταστράφηκαν όταν ξαφνικά ενώ όλα ήταν σχεδόν έτοιμα δυο εβδομάδες πριν εγώ άρχισα να ανεβάζω πυρετό. Από την αρχή κατάλαβα πως δεν θα γλιτώσω εύκολα, γιατί όταν αρρωσταίνω αργά να αναρρώσω. Αλλά τα χειρότερα ακόμα δεν είχαν έρθει! Κατόρθωσα να κολλήσω και τους δυο φίλους μου. Υποψιάζομαι πως αυτό συνέβη την πρώτη μέρα της αρρώστιας μου που δεν είχαν φανεί εντελώς τα συμπτώματα και είχαμε βγει έξω και οι τρεις.

Όπως είναι φυσικό οι δυο εβδομάδες πέρασαν χωρίς κανένας μας να είναι σε κατάσταση κατάλληλη να συμμετέχει στην τριήμερη. Αρκεστήκαμε λοιπόν στο να επικοινωνούμε μέσω του Skype. Η τεχνολογία μας έσωσε από την απόλυτη μοναξιά! Ταυτόχρονα παίζαμε και το αγαπημένο μας διαδικτυακό παιχνίδι. Τουλάχιστον επειδή ήμουν όλη μέρα σπίτι βελτιώθηκα πολύ στο παιχνίδι...

Ύστερα από τη επιστροφή της τάξης μου από την Ιταλία αισθανόμουν εκνευρισμένος, γιατί έμαθα πως πέρασαν καταπληκτικά. Αλλά κάτι περίεργο συνέβη εκεί. Οι συμμαθητές μου εκτός από τα όμορφα αξιοθέατα που επισκέφτηκαν, έζησαν και μια περιπέτεια. Όταν έφθασαν στο αεροδρόμιο, ενώ ακόμα έδιναν τις αποσκευές τους σήμανε συναγερμός και μια φωνή από το μεγάφωνο ακούστηκε που τους ειδοποίησε να εκκενώσουν το αεροδρόμιο όσο πιο άμεσα μπορούσαν. Πανικόβλητοι έτρεξαν προς τα έξω και πήραν το λεωφορείο για το ξενοδοχείο χωρίς να ξέρουν τι έγινε. Στην συνέχεια η καθηγήτρια των ιταλικών τους εξήγησε ότι οι ειδήσεις μιλούσαν για τρομοκρατικό χτύπημα που όμως αντιμετωπίστηκε από τη ειδική αντιτρομοκρατική μονάδα. Τέλος οι συμμαθητές και οι καθηγητές ειδοποιήθηκαν από τον διευθυντή της αεροπορικής εταιρίας ότι υπάρχει αποζημίωση ένα ακόμα ταξίδι με επιστροφή για εκείνους δωρεάν! Φαντασθείτε την ατυχία μου! Του χρόνου εγώ θα πάω λύκειο και δεν θα επισκεφτώ ούτε τότε την Ιταλία!

Άλλη μια αλήθεια της ζωής! Κάνουμε όνειρα που άλλες φορές πραγματοποιούνται και άλλες όχι. Ατυχία!

Ευγενικός Ιωάννης (γ3), Ένα δάσος χωρίς δέντρα

Ο Φάνης, ένας νέος είκοσι πέντε χρόνων, αποφασίζει να μετακομίσει από την επαρχία στην πόλη για να βρει μια σταθερή δουλειά. Είχε στο παρελθόν ζήσει στη Θεσσαλονίκη για να σπουδάσει οικονομικά. Αυτή τη φορά αποφάσισε να εγκατασταθεί στην Αθήνα, για να έχει περισσότερες ευκαιρίες για επαγγελματικά αποκατάσταση.

Όλοιμίλαγανστην πόλη του για τον Φάνη με τα καλύτερα λόγια. "Ήταν ευγενικός, καλόκαρδος και ενάρετος. Ήθελε να βοηθάει τους άλλους και πάντα ήταν δίπλα τους, όταν τον είχαν ανάγκη.

Μετά από μεγάλη προσπάθεια ο Φάνης κατάφερε να βρει δουλειά σε μια πολυεθνική εταιρεία, στη θέση του πωλητή οικιακών συσκευών. Στην αρχή της σταδιοδρομίας του είχε την αμέριστη συμπαράσταση δύο συναδέλφων του, του Χάρη και της Μαρίας, οι οποίοι ήταν πρόθυμοι να τον βοηθήσουν στα πρώτα του βήματα. Τον ενημέρωσαν για τις ιδιοτροπίες των πελατών, τις συνήθειες του Διευθυντή Πωλήσεων, τις πιθανές παγίδες του αντικειμένου και ό,τι θεωρούσαν πραγματικά απαραίτητο, ώστε να προσαρμοστεί εύκολα στα νέα του καθήκοντα. Γεγονός που έκανε τον Φάνη να νοιώθει βαθιά υποχρέωση απέναντι τους και να θέλει μια μέρα να του δοθεί η ευκαιρία να τους το ανταποδώσει.

Ο Φάνης ήταν έτοιμος να δώσει τον δικό του αγώνα. Ξεκίνησε οπλισμένος με πολλά όνειρα και είχε αρκετές δικές του επαγγελματικές επιτυχίες. Έκανε όμως και κάποια μικρά σφάλματα, όπως τότε, που είχε αναλάβει έναν νέο πελάτη. Αυτός είχε κάνει μια μεγάλη παραγγελία οικιακών σκευών για το μαγαζί του στο Νέο Ηράκλειο της Αττικής. Ο Φάνης έστειλε κατά λάθος τα προϊόντα στο Ηράκλειο Κρήτης. Με πολύ αγώνα και την βοήθεια των δύο πολύ καλών φίλων του κατάφερε να διορθώσει το λάθος του και να φτάσουν τα προϊόντα στον προορισμό τους με ελάχιστη καθυστέρηση. Δυστυχώς, όμως, ο Διευθυντής Πωλήσεων είχε άλλη άποψη. Μόλις το έμαθε έγινε έξαλλος και απείλησε τον Φάνη με απόλυση στην περίπτωση που θα επαναλαμβανόταν το λάθος.

Εκτός από αυτό το λάθος, η πορεία του στην εταιρεία ήταν πολύ καλή. Κατάφερε πάντα να πιάνει τους στόχους του και να φέρνει νέους πελάτες. Με τα χρόνια ο Φάνης αποδείχθηκε μεγάλο επιχειρηματικό μυαλό και με πολλή προσπάθεια έγινε μεγάλο στέλεχος της εταιρείας. Απέκτησε πλούτη και φήμη. Παράλληλα όμως ο χαρακτήρας του άρχισε να αλλάζει. Ο απλός και καλοσυνάτος Φάνης άρχισε να μεταμορφώνεται σ' έναν αυστηρό και απόλυτο μεγάλο στέλεχος της εταιρείας, που δεν δίσταζε να πιέζει αφόρητα τους υφισταμένους του. Δύο από αυτούς ήταν και ο Χάρης με την Μαρία.

Έτσι, ένα πρωινό ο Χάρης βρέθηκε μπροστά σε μια δυσάρεστη έκπληξη. Ο Φάνης τον φώναξε έξαλλος στο γραφείο του για να του ανακοινώσει ότι ένα λάθος που είχε κάνει ήταν τραγικό και δεν διορθωνόταν... και έτσι είχε αποφασίσει την απόλυσή του.. Ο Χάρης δεν πίστευε στα αυτιά του. Ήθελε ν' ανοίξει η γη να τον καταπιεί. Μετά από τόσα χρόνια συνέπειας στην ίδια εταιρεία και μάλιστα ο άνθρωπος που είχε βοηθήσει όσο κανένα άλλον, του ανακοίνωνε την απόλυση του;

Ο Χάρης βρήκε καταφύγιο στην καλή του φίλη Μαρία εξιστορώντας τα γεγονότα, όπως ακριβώς είχαν διαδραματιστεί. Η Μαρία γνώριζε την "μετάλλαξη" του φίλου τους Φάνη. Δεν μπορούσε, όμως, να φανταστεί πως ήταν ποτέ δυνατόν να φτάσει τόσο μακριά και θεωρώντας πως ο

Χάρης της κάνει πλάκα άρχισε να γελάει. Το πραγματικά θλιμμένο, όμως, ύφος του φίλου της την έκανε να συνειδητοποιήσει την πραγματικότητα και να μετατρέψει το γέλιο της σε απέραντο θυμό. Συμβούλεψε τον Χάρη πως καλό θα ήταν να πάει να υπενθυμίσει στον Φάνη πώς ξεκίνησε, ποιος τον είχε βοηθήσει να φτάσει στην κορυφή. Ο Χάρης ήταν ανένδοτος. Ποτέ δεν θα έκανε κάτι τέτοιο. Η καταφανής αδικία σε βάρος του Χάρη οδήγησε την Μαρία να πάει στο Φάνη κρυφά.

- Φάνη, δεν μπορώ να πιστέψω αυτό που άκουσα από τον Χάρη.
- Πήγαινε απευθείας στη δουλειά σου, γιατί το θέμα δεν σε αφορά.
- Φάνη, δυστυχώς ξέχασες από πού και με ποιανού τη βοήθεια κατάφερες να φτάσεις σε αυτήν την θέση.

- Εγώ τα κατάφερα μόνος μου και η απόφασή μου δεν αλλάζει!
- Τώρα αμέσως γύρνα στο γραφείο σου, γιατί θα ακολουθήσει η δική σου σειρά!

- Δεν χρειάζεται να μπειτε, κ. Διευθυντά, στον κόπο. Θα το κάνω μόνη μου. Παραιτούμαι!!!

- Γίνεται αποδεκτή η παραίτησή σας.

Τελικά, ακόμα και το πιο υγιές δάσος κάποια στιγμή χάνει τα δέντρα του. Πατί αρκεί μία μονάχα σπίθα, για να πάρει όλο το δάσος φωτιά. Κι ύστερα από την φωτιά, το μόνο που θα απομείνει είναι στάχτη. Για χάρη της μεγαλομανίας και της απόκτησης του γρήγορου χρήματος ξεχάσαμε την έννοια της ανθρωπιάς και της ευγνωμοσύνης για αυτά που μας δόθηκαν απλά χωρίς κανένα αντάλλαγμα.

Έχουμε χάσει το δρόμο και αντί να φτιάχνουμε πυκνά δάση, που θα αποτελέσουν χώρους οξυγόνου, καίμε ΕΝΑ - ΕΝΑ ΤΑ ΔΕΝΤΡΑ !!!

Ζορλός Νικόλας (γ3) Όταν όλα έμοιαζαν αληθινά...

Άκουσα φωνές. Η μητέρα μου μπήκε στο δωμάτιο που μοιραζόμασταν τα παιδιά και είπε να κάνουμε γρήγορα. Ήταν η ώρα να γίνει η προσπάθεια της Εξόδου. «Δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο», είπε με σταθερή φωνή.

Βγήκα λίγο έξω να δω τι γίνεται. Όλοι ήταν έξω και σιωπηλά προετοιμάζονταν. Πήραμε τα απαραίτητα, αποχαιρετίσαμε το πατρικό μας και προχωρήσαμε. Έλπίζα ότι θα το ξανάβλεπα, αλλά οι δικοί μου είχαν άλλη άποψη.

Καθώς προχωρούσαμε αντίκριζα στα πρόσωπα των συγχωριανών μας

φόβο και αγωνία. Μάλλον δεν είχα καταλάβει τι μας περίμενε. Ευτυχώς η μικρή μου αδελφή κοιμόταν στην αγκαλιά της μητέρας μου. Μαζί μας ήταν και ο αδελφός του πατέρα μου, ο θείος Γιάγκος, ο οποίος στο χωριό θεωρούνταν ο πιο πλακατζής. Που και που έλεγε και κανένα αστειό για να ξεχαστούμε. Αλλά όλοι τον αγνοούσαν λέγοντάς του ότι η κατάσταση ήταν πολύ σοβαρή και ότι δεν είχαμε χρόνο για αστεία. Ξαφνικά είδα τον φίλο μου τον Ακύλα με τους δικούς του γονείς με σκυμμένο το κεφάλι. Τον χαιρέτισα αλλά εκείνος δεν μου μίλησε. Καθώς απομακρυνόμουν, τον άκουσα να μου λέει «Θα πεθάνουμε! Θα πεθάνουμε όλοι». Ακούστηκε μια φωνή «Να μείνετε ενωμένοι και να μην απομακρυνθεί κανείς». Κανείς δεν αντέδρασε και όλοι συνέχισαν το περπάτημα.

Οι άντρες, που ήταν μπροστά οπλισμένοι, είπαν ότι δεν είχαμε χρόνο για χάσιμο. Έπειτα με φώναξε η μάνα μου. Μου λέει ότι ό, τι και να γίνει να μην απομακρυνθεί ο ένας από τον άλλον. Εγώ συμφώνησα και συνέχισα το περπάτημα. Ξαφνικά ακούστηκε ένας πυροβολισμός. Όλοι πανικόβλητοι ήθελαν να μάθουν από πού προέκυψε. Ακούστηκαν και άλλοι πυροβολισμοί. «Οι Τούρκοι έφτασαν», είπαν. Άρχισαν τότε όλοι να τρέχουν αποφασισμένοι. Μέσα στον πανικό έχασα και τους γονείς μου. Άρχισα να φωνάζω ξανά και ξανά αλλά τίποτα. Περίμενα στο ίδιο σημείο ελπίζοντας ότι θα με βρουνε. Αλλά τίποτα. Οι Τούρκοι με τα άλογα τους πλησίαζαν όλο και περισσότερο. Οι άντρες είχαν κάτσει μπροστά οπλισμένοι αλλά οι Τούρκοι υπερτερούσαν σε αριθμό και όπλα. Ο αγώνας ήταν μάταιος. Εγώ πανικόβλητος άρχισα να τρέχω. Κοίταξα που και που για τους γονείς μου αλλά τίποτα. Οι πυροβολισμοί συνεχίζοντουσαν και οι πρώτοι νεκροί είχαν ήδη πέσει. Ανάμεσα τους και αρκετά γυναικόπαιδα. Οι υπόλοιποι έτρεχαν για την ζωή τους.

Είδα ένα μικρό δάσος μπροστά μου. Πίστευα ότι μπορεί να κρυφτώ εκεί. Βρήκα ένα ασφαλές μέρος και κάθισα να ξεκουραστώ. Για καλή μου τύχη υπήρχε και μια πηγή εκεί πέρα με καθαρό νερό. Περίμενα λίγο μήπως και ηρεμήσουν τα πράγματα αλλά ο ήχος των πυροβολισμών ήταν πολύ έντονος. Ξαφνικά άκουσα έναν θόρυβο. Διέκρινα μία σκιά. Φοβισμένος κρύφτηκα πίσω από ένα δέντρο. Πάτησα όμως ένα κλαδί και με είδε. Άρχισε να με πλησιάζει και νόμιζα ότι ήρθε το τέλος μου. Αλλά εκείνος φώναζε το όνομα μου λες και με ήξερε. Πλησίασε και άλλο και τον αναγνώρισα. Ήταν ο θείος Γιάγκος. Χαρούμενος πήγα κοντά του φωνάζοντας «Σωθήκαμε!» Περιμέναμε να ηρεμήσουν τα πράγματα και μετά μου είπε ένα μυστικό. Δηλαδή ότι εδώ πιο κάτω υπάρχει ένα μικρό καλυβάκι, το οποίο το είχε χτίσει παλιά με τον πατέρα μου και τον παππού μου για να κοιμούνται, όταν έφερναν στην πηγή τα πρόβατα.

Όταν πια δεν ακουγόταν τίποτα αρχίσαμε να οδεύουμε προς το σπι-

τάκι αυτό χωρίς να κάνουμε φασαρία. Άρχιζε να ξημερώνει . Με συμβούλεψε να μην φύγω από κοντά του γιατί ήταν πολύ επικίνδυνα. Για καλή μας τύχη αντικρίσαμε το σπίτι μπροστά μας . Άρχισα να τρέχω προς το μέρος του λες και είχα ξαναζήσει εκεί πέρα. Ξεκουραστήκαμε και τον ρώτησα τι θα απογίνουν οι γονείς μου. Εκείνος απάντησε ότι ο πατέρας μου ξέρεי πού ήμασταν και ότι, αν είναι τυχεροί, θα έρθουν να μας βρουν.

Περιμένω με αγωνία, κουλουριασμένος σε μια γωνιά να ακούσω τα βήματα των αγαπημένων μου ανθρώπων. Είναι αληθινά ή ένα κακό όνειρο , όσα έζησα την προηγούμενη νύχτα;

Ζωνόρου Μαρίνα (γ1), Το δωδεκάχρονο προσφυγόπουλο

«Νομίζω θα καταφέρω να έρθω», είπε η Μαρία.

«Κι εγώ πιστεύω θα μπορέσω να έρθω. Θα ήθελα να ακούσω τις εμπειρίες των προσφύγων, να μιλήσω μαζί τους για όλα αυτά που τους απασχολούν», είπε η Άννα.

Συμφώνησαν να συναντηθούν στην εξώπορτα του σχολείου στις έξι το απόγευμα. Θα πήγαιναν στον καταυλισμό των προσφύγων στον Ελαιώνα.

Μόλις τέλειωσαν οι επτά ώρες του σχολείου και η Μαρία γύρισε στο σπίτι της, το πρώτο της μέλημα ήταν να ανοίξει το υπολογιστή της και να αναζητήσει πληροφορίες για τον Ελαιώνα:

«ΚΕΝΤΡΟ ΑΝΟΙΧΤΗΣ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΣ ΕΛΑΙΩΝΑ»

«Είναι ένα ανοιχτό κέντρο ανοιχτής προσωρινής φιλοξενίας. Ανοιχτό, επειδή οι άνθρωποι είναι ελεύθεροι, δεν βρίσκονται σε καθεστώς κράτησης. Έχουν ελεύθερη είσοδο και έξοδο από τον χώρο, από τις οχτώ το πρωί μέχρι τις δέκα το βράδυ, οπότε πρέπει να επιστρέψουν - αυτό για λόγους εύρυθμης λειτουργίας. Και είναι προσωρινής φιλοξενίας, επειδή οι άνθρωποι δεν μένουν πολύ: κατά μέσο όρο τρεις μέρες. Μετά.....»

Είχε ήδη μάθει αρκετά για το κέντρο αυτό, όταν μπήκε στο μετρό μαζί με όσους συμμαθητές της είχαν συμφωνήσει να επισκεφθούν τον Ελαιώνα. Στην διαδρομή ήταν πιο σιωπηλή από το συνηθισμένο της, καθώς σκεφτόταν όλα, όσα είχε διάβασε. Για κάποιο λόγο είχε άγχος και αγωνία για το άγνωστο. Όταν τελικά έφτασαν και μπήκαν μέσα στο κέντρο, είδαν πολλούς και διαφορετικούς «ξενώνες» και ένα μικρό κυλικείο. Οι περισσότεροι ενήλικες, που συνάντησαν εκεί, παραπονιόντουσαν για το νερό και για το

γεγονός ότι τους έχουν ξεχασμένους για αρκετό καιρό τώρα. Ο καθηγητής τους είπε να συναντηθούν σε μια ώρα ακριβώς στο κυλικείο, για να φύγουν και τους άφησε να περιηγηθούν το κέντρο. Όταν η Μαρία μπήκε στον πρώτο ξενώνα, ένα μικρό παιδάκι την πλησίασε χαμογελώντας. Της μίλησε σε μια γλώσσα που δεν καταλάβαινε, οπότε τον ρώτησε αν μιλάει ελληνικά.

–Ναι μιλάω ελληνικά, όμορφη γλώσσα

Η Μαρία ήταν πολύ φιλική, το παιδάκι ξεθάρρεψε και άρχισαν να μιλάνε για αρκετά θέματα.

–Δεν μου είπες, όμως, για την ζωή σου, του είπε χαμογελώντας η Μαρία.

Της χαμογέλασε και της είπε:

–Λέγομαι Μωχάμετ και είμαι δώδεκα χρονών. Έχω πέντε αδέρφια και είμαστε τυχεροί γιατί όλη η οικογένεια είμαστε εδώ, μαζί. Γεννηθήκαμε στην Σομαλία αλλά οι πόλεμοι και οι κακουχίες μας έκαναν να μεταναστεύσαμε στην Τουρκία, για περίπου τρία χρόνια, πριν έρθουμε στην Ελλάδα. Όλο αυτό τον καιρό, συναναστράφηκα με παιδιά από διάφορους λαούς. Καταφέρνω πια να επικοινωνώ, εκτός από τα αραβικά, πολύ εύκολα και στα αγγλικά που τα έμαθα από αυτούς που μας βοήθησαν να σωθούμε. Έμαθα και ινδικά από φίλους που έκανα στο ταξίδι μου και γαλλικά από κάτι νεαρούς γιατρούς που μας φρόντιζαν, όταν εγώ και τα αδέρφια μου αρρωστήσαμε. Με την βοήθεια των γαλλικών έχω μάθει μόνος μου λίγα ισπανικά, από ένα βιβλίο που έπεσε στα χέρια μου. Τώρα βέβαια μαθαίνω ελληνικά και σ' αυτό με βοηθάει πολύ η τηλεόραση. Το όνειρο μου είναι να τελειοποιήσω τις γλώσσες, που ήδη γνωρίζω, και να μάθω και τα ιταλικά και τα γερμανικά.

Καθώς της έλεγε αυτά ο Μωχάμετ, εκείνη είχε μείνει ανέκφραστη. Μόνο όταν ήταν πια ώρα να φύγουν, τον αγκάλιασε πολύ σφιχτά και συγκινημένη του είπε πως είναι σίγουρη πως θα καταφέρει να προοδεύσει στην ζωή του.

–Πραγματικά με έχεις καταπλήξει. Πώς κατάφερες και έμαθες τόσες πολλές γλώσσες σε ένα τόσο μικρό χρονικό διάστημα;

–Για να πω την αλήθεια, ούτε εγώ μπορώ να καταλάβω πώς γίνεται, είπε γελώντας.

–Μάλλον θα έχω κάποιο φυσικό ταλέντο. Δεν ξέρω να γράφω, βέβαια, αφού έχω να πάω σχολείο χρόνια και δεν διδαχθήκαμε ακόμα ούτε την αλφάβητο.

Ο μικρός κούνησε το κεφάλι του και συνέχισε

–Αλλά μπορώ να πω ότι με παραξενεύει ο ίδιος μου ο εαυτός. Όχι μόνο για τις γλώσσες που καταφέρνω να μαθαίνω αλλά και που αντέχω όσα έχω περάσει μέχρι τώρα. Και που είμαι ακόμα εδώ και με την ψυχολογία που έχω αυτή τη στιγμή. Έχω δει πολλά που δεν φαντάζεται άνθρωπος

και θα με στοιχειώνουν για όλη μου την ζωή... Τον σκοτωμό του ξαδέρφου μου και του θείου μου, αλλά και των καλών μου φίλων μου.

Η Μαρία ήταν έτοιμη να δακρύσει αλλά κατάφερε να συγκρατήσει το κλάμα της. Δεν μπορούσε να πει τίποτα. Ποτέ δεν φανταζόταν, πως αυτό το μικρό πλάσμα, με το οποίο μιλούσε τόση ώρα, είχε περάσει τόσα πολλά και όμως συνέχιζε να παραμένει χαρούμενο. Ήξερε πως σε λίγο θα έπρεπε να φύγει και του είπε μια τελευταία πρόταση:

–Αλήθεια με έχεις συγκινήσει. Δεν ξέρω τι να πω. Είσαι η έννοια του «μείνε δυνατός». Εύχομαι να πετύχεις όλα σου τα όνειρα και να μην αφήσεις τίποτα να σε πάει πίσω.

Πριν φύγει η Μαρία, ο Μωχάμετ, με πλατύ χαμόγελο, της έδωσε μια ζωγραφιά και ένα φυλαχτό.

–Αυτά είναι από το σπίτι μου. Να μην ξεχάσεις ποτέ το σπίτι σου!

Η Μαρία τού χαμογέλασε γλυκά και τον αγκάλιασε ξανά. Καθώς κοιτούσε αυτή την παιδική ζωγραφιά, της ερχόντουσαν στο μυαλό σκέψεις που δεν θα ξεχνούσε ποτέ. Ανυπομονούσε να μάθουν οι φίλοι της για αυτό το παιδί. Το μικρό δωδεκάχρονο προσφυγόπουλο, που κατά την περιπλάνηση του έμαθε έξι γλώσσες!

Καβαλιέρου Αναστασία (γ1) Κάτι ξέρουν οι μεγάλοι

Άλλη μια δύσκολη μέρα ξεκίνησε για τον μικρό Τζέιμς, τη στιγμή που η μητέρα τού φώναζε από την κουζίνα να ξυπνήσει. Ο μικρός άνοιξε τα μάτια του και σκέφτηκε πως ήταν παραμονή Χριστουγέννων. Είχαν κιόλας περάσει δύο χρόνια από τότε που αποχωρίστηκε τον πατέρα του και ακόμα δεν έχει γεμίσει το κενό μέσα του. Σηκώθηκε, πλύθηκε και κατέβηκε στην κουζίνα. Κάθισε στο τραπέζι και ψέλλισε ‘καλημέρα’.

–Φάε γρήγορα γιατί έχεις πολλές δουλειές σήμερα. Θα πας στην αγορά για τα ψώνια και μετά μπορείς να συνεχίσεις την απασχόληση σου στον κήπο, είπε η μητέρα.

Ο Τζέιμς έγνεψε καταφατικά και συνέχισε να τρώει γοργά. Η μητέρα του άφησε στο τραπέζι μια λίστα με ψώνια και όσα χρήματα θα χρειαζόταν. Το παιδί άφησε το πιάτο του στον νεροχύτη, πήρε την λίστα και τα χρήματα, έβαλε το παλτουδάκι του και έφυγε, κλείνοντας δυνατά την πόρτα πίσω του.

Περπάταγε με σκυμμένο το κεφάλι, τα χέρια στις τσέπες ενώ παράλ-

ληλα προσπαθούσε να μην πατάει στις γραμμές του πεζοδρομίου. Σκεφτόταν πόσο άδικο είναι να μην παίζει και αυτός σαν τα άλλα παιδιά στο πάρκο! Από τότε που πέθανε ο πατέρας του, εκείνος κάνει όλες τις εξωτερικές δουλειές αφού η μητέρα του δεν τα καταφέρνει μόνη της. Ως οικογένεια, δεν είχαν ποτέ πολλά λεφτά. Πάντα ήταν το παιδί που ξεχώριζε στο σχολείο και από το ντύσιμό του και από τον σωματότυπό του, αδύνατος, σκελετωμένος και μικρόσωμος. Όταν έμεινε μόνος του με την μητέρα του, τα πράγματα έγιναν χειρότερα, τόσο οικονομικά όσο και ψυχολογικά. Τα έσοδα ήταν λιγοστά. Το μόνο εισόδημα του σπιτιού ήταν η είσπραξη της μητέρας του από το ταμείο ανεργίας. Από την άλλη πάλι ένιωθε άσχημα γιατί δεν πρόλαβε ποτέ να δείξει στον πατέρα του πόσο ικανός είναι.

Μετά από λίγη ώρα περπάτημα, έφτασε στην αγορά. Έκανε τα ψώνια και γύρισε σπίτι. Άφησε τα πράγματα στο τραπέζι και βγήκε στην πίσω αυλή να συνεχίσει το σκάψιμο. Ώρες ατελείωτες, μέρες ασταμάτητες έσκαβε. Ο πατέρας του έλεγε ότι υπάρχει χρυσός στην περιοχή. Πίστευε αρκετά σε μια ιστορία που του είχε πει ο δικός του πατέρας. Έλεγαν πως στον πόλεμο οι Άγγλοι πέταγαν λίρες από τα αεροπλάνα. Για τον Τζέιμς πάλι ήταν μια απασχόληση και κατά κάποιον τρόπο ένιωθε πως εκπλήρωνε την επιθυμία του πατέρα του.

Καθώς έσκαβε, το φτυάρι του εμποδίστηκε από κάτι σκληρό. 'Κανένα ξύλο θα είναι' σκέφτηκε. Σκάλισε το χώμα για να το βγάλει. 'Δεν είναι ξύλο αυτό' σκέφτηκε και κοίταξε το αντικείμενο προβληματισμένος. Άφησε το φτυάρι κάτω και αποφασιστικά πήγε στην βρύση να ξεπλύνει το χώμα που είχε κολλήσει πάνω του από το πέραςμα του χρόνου.

–Τι κάνεις στην βρύση παιδί μου; Έλα μέσα να πλυθείς, θα κρυσώσεις. Μην σπαταλάς το νερό, πώς θα το πληρώσω;

–Με αυτό!

Ο Τζέιμς έβαλε το νόμισμα στο χέρι της μητέρας του και αυτή κοιτούσε την αγγλική λίρα μαρμαρωμένη.

–Είναι χρυσός. Ο μπαμπάς είχε δίκιο, είπε με ενθουσιασμό. Πιο πολύ χαιρόταν που τα λόγια του πατέρα του βγήκαν αληθινά.

Χαρούμενος συνέχισε να σκάβει. Όσο έσκαβε, έβρισκε. Είχε βρει αρκετές λίρες. Τις μάζεψε όλες, τις πήγε μέσα και τις ξέπλυσε. Εκείνη την στιγμή μπαίνει η μητέρα του μέσα και τον αγκαλιάζει.

–Είναι μεγάλης αξίας. Είχε δίκιο και ο παππούς και ο μπαμπάς σου τελικά.

Εκείνο το βράδυ, ήταν η πρώτη νύχτα που ο μικρός κοιμήθηκε χαρούμενος μετά από δύο χρόνια και χωρίς τον φόβο ότι θα ξυπνούσε και το φαγητό θα ήταν ελάχιστο έως καθόλου. Είχε πια αποκτήσει αμύθητη περιουσία απλά από μια ιστορία, την οποία αρκετοί αψηφούσαν. Ένιωθε πως ο πατέρας του ακόμα και πεθαμένος τον προστάτευε.

Καλκουνιά Χρύσα (γ1) Τα φώτα έσβησαν

Τα φώτα έσβησαν. Η ζωή της Νταϊάνα ξεκίνησε. Γεννήθηκε μέσα από τις σκιές. Όμως, όταν τα φώτα ανάψουν, η Νταϊάνα θα εξαφανιστεί.

Κάποτε, στο Λονδίνο, ζούσε μια τετραμελής οικογένεια που είχε την ατυχία να χάσει τον πατέρα. Η Κάθριν, η μητέρα, έχοντας ευαίσθητη ψυχική υγεία και έχοντας ήδη πριν λίγα χρόνια νοσηλευτεί σε ψυχιατρείο, έπεσε σε βαθιά κατάθλιψη από τον πρόσφατο χαμό του άνδρα της. Η κόρη, που την έλεγαν Σύλια, είχε αποφασίσει καιρό πριν να ζήσει την δική της ζωή μαζί με τον φίλο της, μακριά από την οικογένειά της αφού είχε ενηλικιωθεί. Δεν είχε καμία επαφή με τη μητέρα της. Συνέχιζε όμως να κρατάει καλή επαφή με τον μικρό της αδελφό Ντίλαν ο οποίος ζούσε με τη μητέρα του και είχε κάποιες φοβίες με το σκοτάδι.

Η Κάθριν έλεγε συνεχώς στα παιδιά της μια ιστορία για τη φίλη της τη Νταϊάνα, που γνώρισε στο ψυχιατρείο. Η Νταϊάνα, εκτός από τα ψυχολογικά προβλήματα που είχε, έπασχε και από μια σπάνια αρρώστια του δέρματος που είχε σαν αποτέλεσμα να μην πρέπει να την βλέπει φως, γιατί, όταν την έβλεπε, καίγονταν το δέρμα της. Για κακή της όμως τύχη, κατά τη διάρκεια μιας θεραπείας που της έκαναν οι γιατροί έγινε κάποιο λάθος και η Νταϊάνα πέθανε. Ο χαμός της φίλης της, την έριξε ψυχολογικά και γι' αυτό η Κάθριν επέμενε πως η Νταϊάνα βρισκόταν ακόμα μαζί της και μετά τον θάνατό της. Τα παιδιά και κυρίως η Σύλια δεν την πίστευε, γι' αυτό είχε αποφασίσει να ζήσει μόνη της αφού θεωρούσε τη μητέρα της παρανοϊκή.

Από την άλλη πλευρά ο Ντίλαν, αγαπούσε πολύ τη μητέρα του, όπως ακριβώς και ο πατέρας του. Δεν μπορούσε να της εναντιωθεί παρόλο που και ο ίδιος πίστευε ότι αυτά που έλεγε ήταν παράλογα. Έμενε μαζί της, άκουγε τις ιστορίες της και προσπαθούσε να της δώσει δύναμη για να κατορθώσει να ξεπεράσει τα προβλήματά της.

Ένα βράδυ, ενώ ο Ντίλαν προσπαθούσε να κοιμηθεί, ένιωσε κοντά του κάτι να μετακινείται μέσα στο δωμάτιο. Άναψε αμέσως το φως και είδε έκπληκτος μια μορφή να εξαφανίζεται από την ανοιχτή πόρτα του δωματίου του προς το υπόλοιπο σπίτι που ήταν σκοτεινό. Φοβήθηκε πολύ και έτρεξε γρήγορα προς το δωμάτιο της μητέρας του. Χτύπησε την πόρτα δυνατά και μόλις η μητέρα του την άνοιξε ξαναείδε την ίδια μορφή να κατευθύνεται προς την ντουλάπα. Την ίδια στιγμή τρομοκρατημένος ρώτησε τη μητέρα του αν είδε και αυτή τη σκιά, εκείνη όμως του απάντησε ότι δεν είχε δει τίποτα και ότι δεν καταλάβαινε τι της

έλεγε. Ο Ντίλαν, μπερδεμένος και χαμένος στις σκέψεις του, γύρισε στο δωμάτιό του και προσπάθησε να ηρεμήσει.

Την άλλη μέρα, ο Ντίλαν επικοινωνήσε με την αδελφή του και βρέθηκε μαζί της αμέσως μετά το σχολείο. Αναστατωμένος, της εξιστόρησε τα γεγονότα της προηγούμενης βραδιάς. Η Σύλια τον άκουσε προσεκτικά και ανησύχησε με αυτά που της έλεγε ο μικρός της αδελφός. Τον ρωτούσε επίμονα αν ήταν σίγουρος για αυτό που είδε. Ο Ντίλαν ήταν κατηγορηματικός. Ήταν σίγουρος ότι κάτι είχε δει, δεν μπορούσε όμως να προσδιορίσει τι ακριβώς ήταν. «Είμαι σίγουρος Σύλια. Το είδα. Κάτι σαν σκιά. Κάτι αλλόκοτο, όμως το είδα.» Η Σύλια έκπληκτη τον άκουγε ξανά και ξανά να της περιγράφει εκείνη τη μορφή. «Ήταν σαν σκιά. Κινηόταν. Μια φιγούρα στο σκοτάδι. Φοβήθηκα πολύ.» Η Σύλια γνώριζε πως ο αδελφός της δεν συνήθιζε να πλάθει φανταστικές ιστορίες από το μυαλό του. Την προβλημάτιζε όμως το γεγονός ότι η μητέρα της δεν είχε δει την ίδια σκιά. Συμβούλεψε λοιπόν τον αδελφό της να μην μένει μόνος του στο σπίτι και πάντα να έχει ένα φως αναμμένο, ακόμα και όταν κοιμάται, για να μην φοβάται.

Η Σύλια άρχισε να μπαίνει σε βαθιές σκέψεις. Αποφάσισε ότι πρέπει να μιλήσει το συντομότερο στη μητέρα της για το γεγονός αυτό. Την ίδια μέρα, μη χάνοντας χρόνο, επισκέφτηκε τη μητέρα της στο σπίτι. Παρόλο που ήταν μεσημέρι τα παραθυρόφλλα ήταν κλειστά και το σπίτι σκοτεινό. Βρήκε τη μητέρα της αδύναμη, ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Αφού την ρώτησε για την κατάσταση της υγείας της, άρχισε να της εξιστορεί αυτά που της είχε εκμυστηρευτεί ο αδελφός της. Η Κάθριν έκανε την ανήξερη και προσπαθούσε να αποφύγει την κουβέντα, αλλάζοντας θέμα. Η Σύλια όμως επέμενε και απορούσε γιατί η μητέρα της δεν ανησυχούσε. Έτσι αποφάσισε να μείνει στο σπίτι για μερικά βράδια ώστε να καταλάβει τι πραγματικά συμβαίνει.

Το βράδυ σχεδίασε να κρυφθεί κάπου κοντά στο δωμάτιο της μητέρας της για να μπορέσει να την παρακολουθήσει. Κρύφθηκε λοιπόν πίσω από μια πόρτα του διαδρόμου και περίμενε. Κατά τα μεσάνυχτα, άκουσε βαριά βήματα να κατευθύνονται προς την κρεβατοκάμαρα της μητέρας της. Έκπληκτη είδε μια τεράστια μαύρη γυναικεία φιγούρα να μπαίνει στο δωμάτιο. Στη συνέχεια άκουσε τη μητέρα της να μιλά στη φιγούρα αποκαλώντας της Νταϊάνα. Με ψιθύρους η Κάθριν παρακαλούσε τη Νταϊάνα να μείνει μακριά από τα παιδιά της. Εκείνη τη στιγμή στο μυαλό της Σύλια ήρθε η ιστορία που της έλεγε η μητέρα της για τη φίλη της τη Νταϊάνα και έτσι συνειδητοποίησε πως όλα ήταν αληθινά! Όλα τα χρόνια θεωρούσε ότι η μητέρα της παραλογιζόταν. Πόσο λάθος είχε κάνει! Πλημμυρισμένη από φόβο, έτρεξε στο δωμάτιο του αδελφού της και του

μετέφερε τα όσα είδε και άκουσε. Θυμήθηκε ότι η μητέρα της παρακαλούσε τη Νταϊάνα να φύγει και αντιλήφθηκε ότι η Νταϊάνα δεν βρισκόταν εκεί για καλό σκοπό. Αντιθέτως εμφανίστηκε διότι η μητέρα της ήταν αδύναμη ψυχολογικά και η εκείνη αντλούσε δύναμη από την ανίσχυρη μητέρα της. Αυτό την παρέπεμψε στα γεγονότα που είχαν συμβεί στην παιδική της ηλικία, με αποτέλεσμα τον θάνατο του πατέρα της κάτω από περίεργες συνθήκες. Μήπως και τότε ήταν υπαίτια η Νταϊάνα;

Τα παιδιά αποφάσισαν ότι έπρεπε να δράσουν και να την σταματήσουν. Κατέστρωσαν, λοιπόν, ένα σχέδιο. Θυμήθηκαν, από την ιστορία που τους έλεγε η μητέρα τους, ότι η Νταϊάνα δεν μπορούσε να βλέπει φως, καίγονταν. Αποφάσισαν, λοιπόν, για μια ολόκληρη μέρα να αφήσουν όλο το σπίτι ανοιχτό, ώστε να μπαίνει φως και παράλληλα όλα τα φώτα αναμμένα, ώστε να μην υπάρξει σημείο με σκιά. Έτσι, κατά τη διάρκεια της μέρας, θα βοηθούσαν την αδύναμη μητέρα τους να ανακτήσει πίσω τις δυνάμεις της. Οι τρεις τους ενωμένοι θα ήταν πολύ πιο δυνατοί από την Νταϊάνα, με αποτέλεσμα να την εξαναγκάσουν να γυρίσει στον κόσμο της. Τα παιδιά ήταν επίσης βέβαια πως μπορούσαν να βοηθήσουν τη μητέρα τους να αισθανθεί υγιής και δυνατή, ώστε να μπορέσει ήρεμα και χαρούμενα να συνεχίσει τη ζωή της μαζί τους.

Πράγματι, έτσι έγινε. Με το φως της ημέρας να πλημμυρίζει το σπίτι, η Νταϊάνα εξαφανίστηκε. Η Κάθριν ανακουφίστηκε, ηρέμησε και άρχισε σιγά σιγά να απολαμβάνει τη ζωή μαζί με τα παιδιά της.

Καμπούρογλου Κωνσταντίνος (γ3) Μακριά, πολύ μακριά ως το σπίτι!

Ήταν βράδυ, ξύπνησα να πάρω ένα ποτήρι νερό και τότε είδα τη γιαγιά μου ξαπλωμένη στο πάτωμα. Δεν ήξερα τι να κάνω. Κάλεσα την αστυνομία και ένα ασθενοφόρο. Ήξερα ότι, αν πέθανε η γιαγιά, δεν θα είχα κανέναν άλλο στον κόσμο παρά μόνο την αδερφή μου, την Ράνια. Αν αναρωτιέστε για γονείς, ο πατέρας μου είναι φυλακή, γιατί πιάστηκε με ναρκωτικά, και η μαμά μου δεν θέλει να έχει καμία επαφή μαζί μας. Έχουμε και αυτήν την γειτόνισσα που παρακολουθεί ό,τι κάνουμε και κουτσομπολεύει με όλους και για όλα.

Από τη στιγμή που η γιαγιά μας πέθανε, ήξερα ότι έπρεπε να κάνουμε κάτι για να επιβιώσουμε. Κάθε μέρα αγνοούσα το σχολείο και πήγαινα στην αγορά και τη λαϊκή και προσπαθούσα να κλέψω ό,τι μπορούσα, φα-

γητό, νερό, ρούχα, αφού κανείς δεν με έπαιρνε για δουλειά. Όμως οι απουσίες είχαν φτάσει το όριο και ένα απόγευμα η δασκάλα μου μας επισκέφθηκε στο σπίτι. Της είπαμε ότι η μητέρα μας είχε πάει για ψώνια και να έρθει κάποια άλλη στιγμή, αν είναι δυνατόν. Αυτό, όμως, επαναλήφθηκε πολλές φορές και οι δικαιολογίες λιγόστευαν και λιγόστευαν. Έτσι μια μέρα η δασκάλα μου εμφανίστηκε στο σπίτι με μια κοινωνική λειτουργό. Φοβηθήκαμε πολύ. Νομίζαμε ότι θα μας χώριζαν και θα μας πήγαιναν σε διαφορετικά ορφανοτροφεία. Για αυτόν ακριβώς τον λόγο την επόμενη μέρα πήραμε τα πράγματα μας και φύγαμε για το άγνωστο...Περπατούσαμε για καμιά ώρα μέσα στη νύχτα και στο κρύο. Φτάσαμε στην πόλη και πήραμε το πρώτο τρένο που είδαμε με άγνωστο προορισμό.

Το πρωί βρισκόμασταν ακόμα στο βαγόνι του τρένου. Ήταν έτοιμο να σταματήσει για καύσιμα. Κατεβήκαμε και εμείς μαζί με τον οδηγό και τους άλλους επιβάτες. Μόλις βγήκαμε από το τρένο είδαμε κατευθείαν έναν τεράστιο δρόμο με μαγαζιά αριστερά και δεξιά. Στο τέλος του δρόμου ήταν καμιά δεκαπενταριά παιδιά που έπαιζαν μπάλα. Κοιτάξαμε τριγύρω και είδαμε ένα σπιτάκι σε ένα λόφο. Φαινόταν εγκαταλελειμμένο. Όμως κάναμε λάθος. Στο σπίτι έμενε ένας παππούς που τον φώναζαν μπάρμπα - Στάμο. Είχε κοτόπουλα, αγελάδες και πρόβατα δίπλα από το σπίτι του σαν μια μικρή φάρμα. Είχε και ένα σκυλί που τον λέγανε Φλάφι και με το που μας είδε ήρθε και μας έκανε χαρές. Ο μπάρμπα-Στάμος ήταν ένας ηλικιωμένος χήρος που ψάρευε και κυνηγούσε στο δάσος σε καθημερινή βάση. Όταν του είπαμε την ιστορία μας, μας άφησε να μείνουμε εκεί με κάποιους όρους. Εγώ που ήμουν αγόρι θα τον βοηθούσα στο κυνήγι και το ψάρεμα και η αδελφή μου θα μαγειρεύε και θα έψηνε και κανένα καφεδάκι να πιούμε.

Αυτό κράτησε για δυο βδομάδες, ώσπου μια μέρα που είχαμε πάει για κυνήγι άκουσα ένα θόρυβο στους θάμνους και πυροβόλησα με την караμπίνα που μου είχε δώσει ο μπάρμπα - Στάμος. Όταν πήγα να μαζέψω το θήραμα, αντίκρισα την πολυαγαπημένη Φλάφι νεκρή. Τότε κατάλαβα ότι εγώ ήμουν υπεύθυνος για τον θάνατο της. Δεν μπορούσαμε να μείνουμε άλλο.

Πήγαμε στην πόλη, σε ένα μαγαζί και πήραμε τηλέφωνο την κοινωνική λειτουργό. Είχα την κάρτα που μας είχε δώσει. Της είπαμε πού ήμασταν. Δύο ώρες αργότερα ήρθαν και μας βρήκαν. Μας έβαλαν στο αμάξι και γυρίσαμε σπίτι. Αφού της είπαμε τον λόγο που φύγαμε και τι περάσαμε εκεί, μας πήγαν σε ένα ωραίο μεγάλο σπίτι με κάποια άλλα παιδιά και δύο ενήλικες. Μας είπαν ότι αυτή θα είναι η νέα μας οικογένεια από εδώ και πέρα. Το μόνο που λαχταρούσαμε ήταν η θαλπωρή και η ασφάλεια ενός σπιτιού, η ζεστασιά μιας οικογένειας. Η ελπίδα πλημμύρισε την καρδιά μας....

Καραγιάννη Στεφανία (γ1) Το παράπονό μου

Ήταν ένα πρωινό σαν όλα τα άλλα, τίποτα το διαφορετικό. Ο ήλιος ανέτειλε στις επτά το πρωί. Οι άνθρωποι ξυπνούσαν για να πάνε στις κουραστικές και κάποιες φορές βαρετές δουλειές τους. Είχε συννεφιά και κάπου κάπου έβρεχε. Οι σταγόνες της βροχής έπεφταν παγωμένες στο υγρό έδαφος και δημιουργούσαν μικρά ρυάκια στις άκρες του δρόμου. Στο σπίτι της Δήμητρας επικρατούσε σιωπή. Δεν είχε ξυπνήσει κανένας ακόμα. Ακουγόταν μόνο αυτός ο τακτικός και εκνευριστικός ήχος που κάνουν τα έπιπλα λόγω της αλλαγής της θερμοκρασίας. Το ξυπνητήρι χτύπησε στις 7.20. Η Δήμητρα όμως δεν ξυπνούσε. Ένωθε το σώμα της βαρύ. Το ρολόι χτυπούσε ξανά και ξανά μέχρι που η μητέρα της σηκώθηκε και το έκλεισε από μόνη της.

-Δήμητρα πρέπει να πας σχολείο, αγάπη μου. Μια φωνή, ηχούσε απαλά και γλυκά, χαϊδεύοντας, τα αυτιά της.

Άνοιξε τα μάτια της και είδε την μητέρα της να προσπαθεί να την ξυπνήσει. Σηκώθηκε πλύθηκε, ντύθηκε και ξεκίνησε για το σχολείο.

Την πρώτη ώρα είχε ιστορία. Η καθηγήτρια όπως κάθε φορά εξέτασε το προηγούμενο μάθημα και προχώρησε στην παράδοση του επόμενου. Η τεχνολογία και το διαδίκτυο βοήθησαν στην κατανόηση. Αποκατάσταση της Δημοκρατίας στην αρχαία Αθήνα, αγώνες του λαού για ελευθερία, υπεράσπιση των δικαιωμάτων των αδύνατων, κατάχρηση εξουσίας από καταπατητές των δικαιωμάτων του λαού και τόσα άλλα θέματα θίγονταν στο σημερινό μάθημα.

Την Δήμητρα αυτό το μάθημα την γέμιζε σκέψεις. Όπως ο λαός καταπιεζόταν, έτσι έβλεπε και εκείνη τους καθηγητές και τον διευθυντή της να την καταπιέζουν. Ένωθε άσχημα κάθε φορά που προσπαθούσε να πει τη γνώμη της, η διεύθυνση του σχολείου δε την άκουγε με τον τρόπο που θα ήθελε εκείνη και έπαιρνε τις δικές της αποφάσεις. Το ίδιο γινόταν με αρκετούς καθηγητές της. Το κεφάλι της το ένιωθε έτοιμο να εκραγεί από τις σκέψεις. Η ζωή των μαθητών είναι πολύ “στημένη” και φτιαγμένη έτσι ώστε τα παιδιά να λειτουργούν σαν ρομποτάκια που δεν μπορούν να παραβούν τις εντολές του κατασκευαστή τους και, εάν το κάνουν, θεωρούνται χαλασμένα και άχρηστα. Ένωθε εξαγριωμένη και αδικημένη. Ήξερε πως κάποιοι καθηγητές ήταν άδικοι αλλά ποτέ δεν είχε δώσει μεγάλη βάση στο θέμα. Τελικά και το σχολείο είναι μια μικρή κοινωνία όπως και η χώρα που ζούμε και έχει και εκείνη τους κα-

νόνες της. Αλλά ορισμένοι εκμεταλλευόμενοι την εξουσία τους ασκούν πίεση στους πιο αδύναμους. Δεν είναι βέβαια, όλοι έτσι. Υπάρχουν και οι καθηγητές που θα ακούσουν την άποψη των μαθητών, θα δώσουν σημασία στα λόγια τους και θα προσπαθήσουν να συνεργαστούν. Αντιθέτως υπάρχουν και εκείνοι που δεν θα δεχτούν να ακούσουν την άποψη κανενός και εάν κάποιος τολμήσει να μιλήσει θα τον τιμωρήσουν επειδή «άνοιξε το στόμα του και λέει ό,τι του κατέβει» όπως λένε αρκετοί από εκείνους.

Την ενοχλούσε αφάνταστα η τάση των καθηγητών να απειλούν τους μαθητές, εάν κάνουν φασαρία ή δώσουν μια λάθος απάντηση, με τον βαθμό του τετράμηνου ή με κάποια αποβολή. Ενώ σωστό θα ήταν να προσπαθούν να τους πείσουν να είναι από μόνοι τους συνεπείς και όχι επειδή μπορεί να τιμωρηθούν. Η ουσία είναι οι μαθητές να πηγαίνουν σχολείο με τη θέληση τους, τουλάχιστον τις περισσότερες φορές και να μην αγανακτούν, όταν έρχεται ξανά η Δευτέρα. Αφού και οι δάσκαλοι μας ήταν κάποτε και εκείνοι μαθητές και ξέρουν πόσο άσχημο και πιεστικό είναι να μην σε αφήνουν να εκφραστείς και να πεις την γνώμη σου, τότε γιατί κάνουν το ίδιο και σε εμάς; Βέβαια, και οι μαθητές αρκετές φορές αδικούν τους καθηγητές τους. Αλλά εάν οι καθηγητές ήταν πάντα ευγενικοί απέναντι στους μαθητές και δεν τους απειλούσαν με τη βαθμολογία τότε και οι μαθητές θα είχαν άλλη στάση, θα αγαπούσαν το σχολείο, τουλάχιστον οι περισσότεροι. Τη στιγμή εκείνη η καθηγήτρια της ιστορίας διέκοψε την σκέψη της.

–Δημήτρα πού είσαι; Τι σκέπτεσαι; Πάλι χαζεύεις και δεν με παρακολουθείς. Με αυτή την συμπεριφορά μειώνεις όλο και περισσότερο τον βαθμό σου. Εάν δεν έχεις όρεξη να ακούσεις, να φύγεις από την τάξη με ωριαία αποβολή.

Καραντινός Εμμανουήλ (γ1) Το όνειρο του Δημήτρη

Ο Δημήτρης ολοκλήρωσε τις σπουδές στο πανεπιστήμιο της Αθήνας με άριστα. Μάλιστα, έγραψε και άριστα σε έναν διαγωνισμό που διοργανώθηκε μέσω της NASA για να βρουν άτομα ικανά να ταξιδέψουν και να δουλέψουν σε διαστημικούς σταθμούς. Όποιος θα περνούσε, κέρδιζε ένα ταξίδι πέντε ατόμων στον πλανήτη Χάρθι και στον πλανήτη Γκόλεπ.

Ο Δημήτρης δήλωσε συμμετοχή, γιατί έτσι θα εκπλήρωνε το όνειρο

που είχε από μικρό παιδί. Αφού λοιπόν έμαθε τα ευχάριστα νέα, γύρισε σπίτι και το ανακοίνωσε στους γονείς του:

– Μπράβο παιδί μου, το ξέραμε ότι θα τα καταφέρεις, είπαν ενθουσιασμένοι.

– Μπράβο! Είμαστε πολύ περήφανοι για σένα. Πάμε να δούμε τώρα αμέσως πώς θα πας στο Τέξας και πού θα μείνεις.

Οι μέρες περνούσαν βασανιστικά αργά μέχρι την αναχώρηση. Η αγωνία του ολοένα και μεγάλωνε. Τελικά στις 11/7/2035 προσγειώθηκε στο Τέξας. Ευτυχώς κατάφερε να βρει ένα μέρος για να μείνει. Έπρεπε να ξεκουραστεί για να έχει καθαρό μυαλό για την εκπαίδευση. Αυτή κράτησε έναν μήνα. Αφού πέρασε και από διάφορα τεστ, ήταν έτοιμος να ταξιδέψει μαζί με τους άλλους τέσσερις. Όλοι ήταν έμπειροι αστροναύτες, άντρες και γυναίκες, Αμερικανοί, εκτός του Δημήτρη.

Εημερώνει 20/12/2035. Στις 8:30 ακριβώς μπήκε στο κτίριο της NASA. Ύστερα από πέντε λεπτά έφτασε και ο τελευταίος. Ένα άγχος είχε κυριεύσει τον Δημήτρη. Άραγε θα πήγαιναν όλα καλά, θα ξαναγύριζε στην Γη, θα ξαναέβλεπε τους γονείς και την αγαπημένη του Ελένη; Όλα αυτά βασάνιζαν τη σκέψη του λίγο πριν μπει στο διαστημόπλοιο. Μετά την αποβίβαση άρχισε η αντίστροφη μέτρηση. Το διαστημόπλοιο όσο ήταν στη τροχιά της γης ταρακουνιόταν. Σιγά-σιγά το κούνημα μειωνόταν. Όταν πια έφτασε στο διάστημα ξέχασε τα πάντα. Απλά κοίταζε έξω από το παράθυρο.

Αφού χόρτασαν όλοι να κοιτάνε το μαγευτικό θέαμα, αποφάσισαν να βγει η Λούση έξω από το διαστημόπλοιο δεμένη για επισκευές, όπως προέβλεπε ο κανονισμός ασφαλείας. Δυστυχώς, όμως, κάτι τραγικό συνέβη. Κόπηκε το σχοινί. Το πλήρωμα πανικοβλήθηκε. Μέχρι να πάνε να την σώσουν είχε εξαφανιστεί. Έτσι με βαριά καρδιά συνέχισαν τον προορισμό τους. Κάποια στιγμή χωρίστηκαν σε δύο ομάδες. Ο Δημήτρης και ο Νικ είχαν αποστολή στον πλανήτη Χάρθι και οι άλλοι δύο στον πλανήτη Γκόλεπ. Μόλις φτάσανε οι δύο πρώτοι, φόρεσαν τις στολές τους και βγήκαν έξω. Χάρηκαν και οι δύο γιατί ήταν οι πρώτοι που πάτησαν το πόδι σε ένα άγνωστο πλανήτη. Έστησαν τον διαστημικό τους σταθμό και πήγαν για εξερεύνηση. Οι μέρες περνούσαν γρήγορα. Μετά από δύο βδομάδες σε μια βόλτα εξερεύνησης ανακάλυψαν ένα ακόμα φαράγγι. Ο Νικ δυστυχώς πήγε πολύ άκρη στο φαράγγι και έπεσε μέσα. Ο Δημήτρης δεν μπορούσε να κάνει κάτι. Έτσι πήγε πίσω στο σταθμό και κάλεσε τα άλλα μέλη του πληρώματος από τον άλλο πλανήτη. Τους έστειλε μήνυμα ότι χρειάζεται βοήθεια κι ότι χάθηκε ο Νικ. Αφού ακύρωσαν την αποστολή τους, ήρθαν και τον πήραν.

Μετά από κάποιες μέρες το διαστημόπλοιο μπήκε στην τροχιά της Γης αφού εκτέλεσε με επιτυχία τουλάχιστον ένα μεγάλο μέρος

της αποστολής του. Δυστυχώς με βαρύ τίμημα. Δύο σύντροφοί τους χάθηκαν άδικα. Η ώρα της προσγείωσης έφτασε.

Ο Δημήτρης γεμάτος χαρά ήταν ο πρώτος που πετάχτηκε έξω σαν σίφουνας και έπεσε στην αγκαλιά των δικών του, που τον περίμεναν με μεγάλη αγωνία. Φοβήθηκαν τόσο πολύ για τη ζωή του! Η αγαπημένη του Ελένη, το κορίτσι του, του έκανε πρόταση να ζήσουν μαζί. Φυσικά και τη δέχτηκε. Τι υπέροχο να γυρνάς σπίτι σου! σκέφτηκε ενθουσιασμένος.

Κατσίμπας Γιάννης (γ1) Ένας άλλος κόσμος

Ξαφνικά, όλα έγιναν γαλήνια. Τα φώτα έσβησαν, οι θόρυβοι έπαψαν, η κίνηση μαλάκωσε κι αυτή και το σώμα του δεν είχε το βάρος που είχε πριν. Το όνειρό του, αυτό το μεγάλο, τρελό, παιδικό όνειρό του είχε έρθει η στιγμή που έπαιρνε σάρκα και οστά! Αλήθεια ήταν!

Ο Χάρης πλησίασε στο παράθυρο του διαστημικού σκάφους και κόλλησε το πρόσωπό του στο τζάμι. Ήταν σκοτάδι αλλά μπορούσε να διακρίνει τους πλανήτες. Έβλεπε το φως των αστεριών από μακρινούς γαλαξίες. Μπορούσε ακόμα να δει τη γη αν ήθελε, πριν απομακρυνθεί για τα καλά. Η επιθυμία του όμως να φύγει μακριά από όλα και όλους ήταν τόσο δυνατή που δεν έριξε ούτε ένα βλέμμα πίσω του. Η πρόταση για την αποστολή στον εξωπλανήτη που πρόσφατα είχε ανακαλυφθεί ήταν η τέλεια ευκαιρία που αναζητούσε τόσο καιρό. Το ταξίδι του θα διαρκούσε πέντε χρόνια. Πέντε χρόνια, σκέφτηκε, θα του έφταναν να ξεχάσει όσα τον πλήγωσαν και έκαναν την ψυχή του να πονά. Ο θάνατος της μικρότερής του αδερφής πριν δυο χρόνια, εκείνη η φριχτή, χριστουγεννιάτικη βόλτα στο υπαίθριο παζάρι του Βερολίνου όταν έγινε η τρομοκρατική επίθεση... κι έπειτα όλη αυτή η αδικία στον κόσμο, η σκληρότητα, η αδιαφορία...

Από μικρό παιδί ο Χάρης τους αγαπούσε τους ανθρώπους. Έλεγε πως όταν μεγάλωνε θα γινόταν γιατρός για να τους κάνει όλους καλά μα πολύ σύντομα, από τότε σχεδόν που άρχισε να καταλαβαίνει και να θυμάται τον εαυτό του, άλλαξε. Όταν η μητέρα και ο πατέρας του Χάρη έχασαν τις δουλειές τους μαζί με αυτές χάθηκαν και οι ισορροπίες. Στο σπίτι γίνονταν συχνά καβγάδες και ο ένας κατηγορούσε τον άλλον. Λιγότευε η αγάπη και το ευαίσθητο αγόρι έτρεχε να κρυφτεί σε μια γωνία που δεν θα την έφταναν οι φωνές και οι κατηγορίες. Είχε δοκιμάσει πολλές γωνιές

του σπιτιού ο Χάρης μέχρι να καταλήξει στην αγαπημένη του. Μέσα στη ντουλάπα του δωματίου του δεν τον άγγιζε τίποτα! Έτσι, αυτή η ντουλάπα έγινε με τον καιρό το καταφύγιό του. Καμιά φορά, όταν τα πράγματα γίνονταν πολύ άσχημα, έπαιρνε και την Ίριδα-την κατά δυο χρόνια μικρότερη αδερφή του που πολύ αγαπούσε- μαζί του στο καταφύγιο.

Όσο ήταν μικρός ένιωθε την ανάγκη να κλείνεται εκεί μέσα. Ύστερα όμως μεγάλωσε και έπρεπε να βγει από τη ντουλάπα. Τότε βρήκε κάτι ακόμα καλύτερο. Άρχισε να κλείνεται στον εαυτό του και για να είναι σίγουρος ότι θα παραμένει «εκεί» φρόντιζε να τον κρατά διαρκώς απασχολημένο. Το πώς ήταν εύκολο. Διάβαζε ώρες ατελείωτες ώστε να μην απασχολεί το μυαλό του με όσα τον βασάνιζαν. Είχε αναθέσει τόσα πολλά καθήκοντα στον εαυτό του και είχε τόσες πολλές απαιτήσεις από αυτόν που δεν προλάβαινε να σκεφτεί οτιδήποτε άλλο. Επομένως ούτε να στεναχωρηθεί, που ήταν και το ζητούμενο. Στο σχολείο ήταν άριστος μαθητής, αν και κάπως αποτραβηγμένος από τις παρέες των συνομηλίκων του. Ήταν συμπαθής αλλά δεν ανοιγόταν όσο χρειαζόταν για να κάνει φίλους. Άλλωστε οι ανθρώπινες σχέσεις ήταν τόσο πολύπλοκες γι' αυτόν. Με τον εαυτό του είχε κάνει ειρήνη, με τους άλλους όχι. Εν τω μεταξύ ο πολύ απαιτητικός εαυτός του με το πέρασμα των χρόνων ζητούσε κι άλλα. Και κάπως έτσι ο Χάρης γνώρισε διακρίσεις σε δύο από τα καλύτερα ξένα πανεπιστήμια αστροφυσικής και κέρδισε μία καλή θέση στην αμερικανική υπηρεσία διαστήματος. Και κάπως έτσι η επιθυμία μέσα του να φύγει πιο μακριά, να ανακαλύψει άλλους κόσμους μεγάλωνε μαζί του.

Κοίταξε το χάρτη με τις συντεταγμένες. Βρισκόταν ήδη στον αστερισμό Άλφα του Κενταύρου. Έφτανε στον ανεξερεύνητο πλανήτη που έμοιαζε με τη γη. Το σκάφος προσεδαφίστηκε. Πόσο αλλόκοτη αίσθηση! Το χώμα, οι πέτρες, τα βράχια και στο βάθος του ορίζοντα νερό, θάλασσα! Ένας πλανήτης όμοιος με τη γη μόνο χωρίς τους ανθρώπους. Έπρεπε τώρα να συλλέξει στοιχεία για τον άγνωστο πλανήτη.

Χωρίς τους ανθρώπους. Να μια ευκαιρία σκέφτηκε, να αρχίσει ο κόσμος από την αρχή. Εδώ δεν υπάρχουνε μνήμες κακού. Εδώ δεν υπάρχει ιστορία. Ίσως αν έρχονταν να κατοικήσουν μόνο οι δίκαιοι, μόνο αυτοί που σεβάστηκαν τους διπλανούς τους και όσοι γεννήθηκαν τώρα και δεν ξέρουν από κακό. Μα τότε ακριβώς ήταν που κατάλαβε ο Χάρης. Το κακό και το καλό δεν υπάρχουν πριν τον άνθρωπο, έξω από αυτόν. Γεννιούνται και πεθαίνουν μέσα του. Δεν κατοικούν οι άνθρωποι σε λάθος πλανήτη. Οι άνθρωποι κάνουν τα λάθη. Κι έτσι απροσδόκητα τελείως ένωσε τη λαχτάρα να γυρίσει πίσω, όχι για να αλλάξει τον κόσμο, αλλά να αλλάξει τον ίδιο του τον εαυτό. Να αποδεχτεί ότι η ανθρώπινη φύση έχει ατέλειες και να πιστέψει ότι διορθώνονται αν ο άνθρωπος σκεφτεί και μάθει αλ-

λιώς. Δε χρειάζεται καινούριο σπίτι. Μόνο χρειάζεται να αγαπήσει αυτό που έχει τώρα και αυτούς που το μοιράζεται. Δοκιμάσαμε με τον έναν τρόπο, σκέφτηκε. Ας δούμε τι μπορούμε να κάνουμε τώρα με τον άλλον.

Στο ταξίδι της επιστροφής ο Χάρης ήδη γύριζε σε έναν άλλο πλανήτη. Όχι σε εκείνον που άφηνε με απογοήτευση, αλλά σε αυτόν που έβλεπε με ελπίδα να αλλάξει, γιατί είχε πρώτα αλλάξει ο ίδιος μέσα του.

Κιουρκτσόγλου Βασίλης(γ1) Ανεπιθύμητο ταξίδι

10 Ιουνίου 1980. Η γιαγιά μου κι εγώ βρισκόμαστε στο αεροδρόμιο της Κωνσταντινούπολης έτοιμες να ταξιδέψουμε για Αθήνα. Θα συναντήσουμε την αδερφή της μητέρας μου που είχε εγκατασταθεί εκεί από το 1970. Ο μπαμπάς μου θα ερχόταν να μας βρει μετά από μια εβδομάδα.

Πρώτο ταξίδι με αεροπλάνο και για την γιαγιά μου και για μένα.

Ο μπαμπάς ήταν ανήσυχος στην προσπάθεια του να επικυρώσει τα εισιτήρια και να προλάβει να μας επιβιβάσει στο αεροπλάνο. Εγώ, όπως πάντοτε, αναρωτιόμουν γιατί φεύγαμε από το σπίτι. Η γιαγιά για να μην με κάνει και ανησυχώ, μου είπε ότι πηγαίναμε σε ένα ταξίδι λόγω της δουλειάς του μπαμπά.

12.30 η ώρα. Αποχαιρετήσαμε τον πατέρα μου και επιβιβαστήκαμε στο αεροπλάνο με την βοήθεια μιας αεροσυνοδού. Δυστυχώς, παρ' όλες τις φιλότιμες προσπάθειες της αεροσυνοδού να μας βάλει δίπλα, καθίσαμε χωριστά. Με την απογείωση τα αυτιά μου βούιζαν και τα μάτια μου έτρεχαν δάκρυα σαν να ήξερα ότι δεν θα ερχόμουν σύντομα πίσω. Σαν ταινία πέρασαν μπροστά από τα μάτια μου οι φίλοι μου τα ξαδέρφια μου, η μητέρα μου, ο θάνατός της πριν ένα χρόνο, όλα όσα είχαν αλλάξει μέχρι εκείνη την ώρα....

Εκείνη την χρονιά εγώ ήμουν μόλις επτά χρονών. Η μαμά είχε αρχίσει να έχει έντονο βήχα και δυσκολία στην αναπνοή της. Όμως δεν έλεγε τίποτα στον μπαμπά και όποτε την έβλεπα εγώ μου έλεγε να μην πω τίποτα σε κανέναν.

Μια μέρα την έπιασε κρίση βήχα. Είχε κοκκινίσει και δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Ευτυχώς ήταν η γιαγιά μου σπίτι και με άρπαξε και με πέταξε έξω από το δωμάτιο. Έκλαιγα έξω από το δωμάτιο όταν ο πατέρας μου γύρισε από την δουλειά. Ο μπαμπάς την είδε, την έβαλε να ντυθεί και πήγαν στο νοσοκομείο. Πέρασαν δύο ώρες μέχρι να επιστρέψουν. Ο

μπαμπάς μου δεν μιλιόταν. Η μαμά μου προσπαθούσε να χαμογελάσει ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, εξαντλημένη.

Οι επόμενες εβδομάδες ήταν δύσκολες. Η γιαγιά μου ήρθε να μείνει μαζί μας. Οι γονείς μου καθημερινά έλειπαν πολλές ώρες από το σπίτι και μιλούσαν με την γιαγιά μου αργά την νύχτα, την ώρα που νόμιζαν ότι κοιμάμαι.

Ένα πρωί είδα την μαμά μου να φτιάχνει βαλίτσες. Όταν την ρώτησα τι συμβαίνει μου είπε ότι για λίγο καιρό θα με πρόσεχε η γιαγιά και εκείνη με τον μπαμπά θα πήγαιναν ένα μακρινό ταξίδι. Η γιαγιά μου μας άκουγε και έκλαιγε στην θέση της με αναφιλητά.

Μόλις ήρθε ο μπαμπάς, φύγανε αμέσως. Η τελευταία εικόνα με το πρόσωπο της κολημένο στο παράθυρο του ταξί δεν παύει να με κυνηγάει μέχρι σήμερα. Ήταν άλλωστε και η τελευταία φορά που την είδα ζωντανή.

Η φωνή της αεροσυνοδού που μου πρόσφερε καραμέλες και χυμό με επανέφερε στην πραγματικότητα. Σε λίγη ώρα το αεροπλάνο προσγειώθηκε. Επειδή δεν είχαμε κάπου να μείνουμε, η θεία Τόνια, η αδερφή της μαμάς, ο θείος Αρίστος και η ξαδέρφη μου Μαρία ήρθαν να μας παραλάβουν από το αεροδρόμιο για να μας φιλοξενήσουν στο σπίτι τους για λίγες ημέρες μέχρι να μπορέσουμε να βρούμε σπίτι να εγκατασταθούμε.

Εκείνες οι ημέρες ήταν οι καλύτερες μέρες του καλοκαιριού. Εγώ με την ξαδέλφη μου περνούσαμε χρόνο μαζί κάνοντας βόλτες στην Αθήνα. Κάναμε σκανδαλιές μες στο σπίτι μαζί με τον θείο Αρίστο. Θυμάμαι χαρακτηριστικά κάτι που είχα κάνει και ένιωθα ενοχές για εβδομάδες. Συγκεκριμένα μου είχε πέσει το σαμπουάν. Και για να μην το παρατηρήσει γέμισα το άδειο μπουκάλι κατά λάθος με αποτριχωτική κρέμα, την "οπίλκα". Για λίγες μέρες εγώ δεν το χρησιμοποίησα. Η θεία μου, όμως, άρχισε να χάνει τα μαλλιά της. Ένιωθα τύψεις που το έβλεπα αυτό μέχρι που μια στιγμή ομολόγησα τι είχα κάνει.

Μια εβδομάδα μετά από την άφιξη μας στην Αθήνα ήρθε και ο μπαμπάς. Μόλις είχε τελειώσει με τις δουλειές πίσω στην Τουρκία και ήρθε στην Αθήνα με τα πράγματά μας, ψάχνοντας σπίτι για να μείνουμε. Μετά από κάμποσες μέρες αναζήτησης βρήκαμε επιτέλους σπίτι. Για να μην είμαι μόνη μου μέσα στο καλοκαίρι η γιαγιά μου πρότεινε να φιλοξενήσουμε την ξαδέλφη μου.

11 Σεπτεμβρίου 1980. Η πρώτη μου χρονιά σε ελληνικό σχολείο. Καθώς ήμουν έντονα επηρεασμένη από την πολιτική διάλεκτο, μερικές φορές η συνεννόηση με τις συμμαθήτριες δεν ήταν πολύ εύκολη. Η λέξη «κώδων» φαινόταν πολύ αστεία στα παιδιά αντί για το κουδούνι που λέγαν εδώ στην Ελλάδα. Η αλήθεια είναι ότι για τους συμμαθητές μου ήταν μια εμπειρία πρωτάκουστη το να έχουν μια μαθήτρια με διαφορετική προφορά και διαφορετικό λεξιλόγιο.

Πέρασε ένας ολόκληρος χρόνος στο καινούριο σπίτι και το σχολείο. Κατάφερα να έχω κανονική προφορά και έλεγα όλες τις λέξεις όπως τις έλεγαν και οι άλλοι. Όμως ήρθε πάλι η ώρα να μετακομίσουμε. Το σπίτι το οποίο είχαμε στην Αθήνα και το νοικιάζαμε άδειασε. Οι ενοικιαστές που ήταν εκεί έφυγαν για το εξωτερικό, επειδή φοβήθηκαν τους σεισμούς που είχαν γίνει εκείνη την άνοιξη.

Τα υπόλοιπα χρόνια κύλησαν κανονικά. Εγώ πήγα σε ένα δημόσιο σχολείο. Ο μπαμπάς μου βρήκε ένα στο κέντρο της Αθήνας. Εγώ είχα κάνει πολλές παρέες που ακόμα κρατάω επαφή μαζί τους. Αυτά τα δυο χρόνια ήταν αξέχαστα. Μπορεί να είχα ευχάριστες στιγμές, αλλά μου έμειναν χαραγμένες και πολλές δυσάρεστες εμπειρίες, όπως ο θάνατος της μητέρας μου.

Κοκκοροπούλου Ηλέκτρα (γ1) Στο γκρίζο δάσος

Στην όχθη μίας λίμνης με βαθιά σκοτεινά νερά, κοντά σε ένα δάσος με δέντρα γυμνά από φύλλα –αυτό που όλοι φωνάζουν γκρίζο δάσος- ένας άνθρωπος, σκαμμένος από τις ρυτίδες, έσκυψε πάνω από μία μικρή βάρκα, έβγαλε τα κουπιά από τις θήκες τους και τα πήρε στους ώμους του. Στη συνέχεια έφυγε από την προβλήτα μαζί με την μικρή του εγγονή.

– Γιατί άραγε γρυλίζει ο Έντ, αναρωτήθηκε η Άννα, η εγγονή του. Πάει πολύς καιρός από τότε που είδαμε βουνίσιο λιοντάρι στο γκρίζο δάσος.

Προχώρησαν για λίγο σιωπηλοί και μετά η μικρή του εγγονή, που τον είχε βοηθήσει να ρίξει τα δίχτυα στα κρύα νερά της λίμνης, είπε χαμηλόφωνα:

– Κοίτα παππού!

Ο γέροντας γύρισε, συνειδητοποιώντας ότι ο Έντ, ένας νεαρός λύκος με λευκό τρίχωμα, έδειχνε απειλητικά τα δόντια του προς τα χιονισμένα βουνά, που υψώνονταν πέρα από την δυτική ακτή της μεγάλης λίμνης. Άφησε σιγά- σιγά τα κουπιά κάτω και χάιδεψε απαλά το τραχύ τρίχωμα του λύκου παρακολουθώντας τρία λεπτά σύννεφα, που είχαν πάρει θέση το ένα πάνω στο άλλο πάνω από μία κορυφή των χιονισμένων βουνών.

– Είναι οι αρχόντισσες των ανέμων! αναφώνησε ο γέροντας. Ποτέ μου δεν τις έχω δει όλες μαζί και μάλιστα με τέτοια χρώματα.

Τα τρία σύννεφα είχαν πάρει το καθένα ένα διαφορετικό χρώμα. Το πρώτο, που ήταν πολύ κοντά στην κορυφή του βουνού, είχε ένα ανοιχτό γαλάζιο χρώμα. Το δεύτερο ήταν εκτυφλωτικά λευκό και το τρίτο είχε ένα μουντό κόκκινο.

– Τι βλέπουν τα μάτια σου που τα δικά μου δεν μπορούν να δουν; ψιθύρισε ο παππούς στο αυτί του λύκου.

Εκείνη τη στιγμή μία αφύσικη σιωπή έπεσε πάνω στις όχθες της λίμνης και στο γκρίζο δάσος, που την ακολούθησε το βουητό μίας βροντής από μακριά. Ο αέρας ξανάρχισε να φυσάει μανιακά και τότε από τις ράχες των βουνών εμφανίστηκε ένα μαύρο μικρό σύννεφο, που άρχισε να μεγαλώνει γρήγορα και απειλούσε από κοντά τις αρχόντισσες των Ανέμων.

– Παππού, μουρμούρισε η Άννα.

Ο γέροντας, που είχε βυθιστεί για λίγο στις σκέψεις του, γύρισε κατάχλωμος προς το μέρος της και είπε με σοβαρότητα.

– Εκεί επάνω δίνουν την αιώνια μάχη οι γίγαντες του καλού και του κακού.

Κοντογούρη Φωτεινή (γ3) Ο δρομέας

Μία και μισή ώρα έτρεχε βάζοντας το ένα πόδι μπροστά από το άλλο. Ιδρώτας έσταζε από την κορυφή του κεφαλιού του ως τις μύτες των ποδιών του. Συνέχιζε, όμως, την προσπάθεια. Οι ανάσες του γινόντουσαν όλο και πιο γρήγορες, όλο και πιο βαθιές. Κι όμως δεν ένοιωθε κουρασμένος. Αντιθέτως, ένοιωθε πιο δυνατός από ποτέ. Ο αγώνας είχε φτάσει σχεδόν στο τέλος του. Ο ίδιος μπορούσε να διακρίνει τη γραμμή τερματισμού. Φαινόταν τόσο κοντά. Λίγα λεπτά βρισκόταν πριν το τερματισμό, πριν την πραγματοποίηση του ονείρου του και ο ίδιος δεν μπορούσε να πιστέψει ότι επιτέλους οι προσπάθειες και οι κόποι του, θα αποκτούσαν σημασία.

Παρόλα αυτά είχε ακόμα αμφιβολίες. Παρά τη μεγάλη πίστη προς τον εαυτό του, δεν ήταν εντελώς σίγουρος ότι ήταν ικανός. Οι σκέψεις επηρέασαν τον ορθολογισμό του «Κι αν δεν είμαι αρκετά άξιος να πάρω την πρώτη θέση... Αν δεν τρέξω αρκετά γρήγορα... Αν δεν καταφέρω να βγω πρώτος... Θα τους απογοητεύσω όλους... Όλοι οι κόποι μου θα χαθούν, όλα θα γίνουν μάταια... Όχι, πρέπει να σκεφτώ λογικά... μα πώς να σκεφτώ κάτω από τέτοια πίεση;»

Έχασε τη λογική του. Μέσα σε μια στιγμή, σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου η συγκέντρωση του χάθηκε κι όλα φάνηκαν αδύνατα. Οι ανάσες του έγιναν ακόμα πιο γρήγορες και πιο κοφτές. Ο ίδιος μπορούσε να ακούσει τον τρελό χτύπο της καρδιάς του. Η γραμμή τερματισμού φαινόταν διπλή, δεν μπορούσε να δει καθαρά, όλα ήταν θολά. Άρχισε να επιβραδύνει

όλο και πιο πολύ. Μπορούσε πια να ακούσει τα βήματα των άλλων δρομέων να τον πλησιάζουν σαν καλπασμοί αλόγων. Σήκωσε το κεφάλι και αντίκρισε τον ήλιο. Παρά το εκθαμβωτικό του φως, ξαφνικά όλα σκοτεινίασαν. (Ωρα 9:25 Τετάρτη 1η μέρα):

Αργά, αργά άνοιξε τα μάτια του. Κοίταξε τριγύρω του. Το μόνο που μπορούσε να διακρίνει ήταν κάποια μηχανήματα γύρω του, καθώς και κάποιους ορούς κρεμασμένους δίπλα από το κρεβάτι του. Πανικοβλήθηκε για μερικά δευτερόλεπτα μέχρι που άκουσε κάποιον να πλησιάζει. Εμφανίστηκε μια μαύρη φιγούρα στην πόρτα του δωματίου. Δεν μπορούσε να δει καθαρά. Τότε ο άνθρωπος που μπήκε στο δωμάτιο μίλησε. Πρώτα, πρώτα τον ρώτησε αν είχε επίγνωση για το πού βρίσκεται. Ο ίδιος δεν μπορούσε να απαντήσει. Ήταν ακόμα ζαλισμένος από τα φάρμακα και τους ορούς. Ο άντρας συνέχισε εξηγώντας του ότι βρίσκεται στο νοσοκομείο. Δεν μπορούσε να θυμηθεί τι είχε συμβεί αλλά και ούτε ακόμα το ίδιο του το όνομα. Ο γιατρός εξήγησε ότι παρουσίασε πρόβλημα στους μυς λίγο πριν τον τερματισμό. Αυτό τον οδήγησε στο να λιποθυμήσει. Του εξήγησε μάλιστα ότι είχε μια αρρώστια που ονομάζεται «θυρεοτοξική περιοδική παράλυση». Του είπε πως ήταν αρκετά τυχερός, αφού η ασθένεια αυτή μπορεί να γίνει σε κάποιες περιπτώσεις θανατηφόρα. «Άρα θα επανέλθω στη φυσιολογική μου κατάσταση, σωστά;» Ο γιατρός σώπασε για μια στιγμή. Ήξερε όμως πως η σιωπή του δεν μπορούσε να κρατήσει για πολύ. Τότε τον κοίταξε με δυσκολία στα μάτια και του είπε πως παρόλο που πρόλαβαν να αποτρέψουν την ολοκληρωτική εξασθένιση των εισπνευστικών μυών, δεν πρόλαβαν να κάνουν το ίδιο και για τους μύς των ποδιών. «Άρα τι σημαίνει αυτό δηλαδή; ρώτησε.» Σημαίνει ότι οι μύες από το γόνατο και κάτω έχουν εξασθενήσει και η μνήμη σου για λίγο θα έχει πρόβλημα. Είναι αμφίβολο αν θα μπορέσεις να τρέξεις ξανά όπως παλιά.» Ο γιατρός έφυγε από το δωμάτιο αφού ήξερε πως χρειαζόταν λίγος χρόνος για να δεχτεί αυτό που είχε συμβεί.

Δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που είχε συμβεί. «Γιατί σε έμενα; Δεν μπορεί, όνειρο πρέπει να είναι...» Πήγε να πάθει κρίση πανικού μέχρι που ξαφνικά μπήκαν στο δωμάτιο μια ομάδα ανθρώπων. Μια κοπέλα τον προσφώνησε με το όνομα «Διονύσης» και τότε όλοι πήγαν και τον αγκάλιασαν θερμά. «Ωστε Διονύσης είναι το όνομα μου» σκέφτηκε. Οι ίδιοι του απάντησαν πως ήταν οι φίλοι του και ο καθένας του συστήθηκε με το όνομα του. Ήταν η Στέλλα, η Λίνα, ο Γρηγόρης και ο Πάνος. Στιγμιότυπα αναμνήσεων άρχισαν να εμφανίζονται σιγά – σιγά στο μυαλό του. Ήταν ακόμα αναστατωμένος. Ένα συναίσθημα οργής και λύπης ταυτόχρονα άναψε μέσα του. Ζήτησε από όλους να φύγουν από το δωμάτιο. Χρειαζόταν λίγο χρόνο μόνος του να σκεφτεί με ησυχία.

(Ωρα 10:15 π.μ. Πέμπτη 2η ημέρα)

Η επόμενη μέρα έφτασε, κι ο Διονύσης βρισκόταν ακόμα στο νοσοκομείο. Το βράδυ δεν είχε κοιμηθεί καλά αφού πολλές σκέψεις τον βασάνιζαν. «Δεν θα πραγματοποιήσω ποτέ το όνειρο...δεν ήταν ποτέ γραφτό να γίνει...όλα είναι εναντίον μου...δεν θα καταφέρω ποτέ τίποτα». Ο γιατρός διέκοψε τις σκέψεις του ανακοινώνοντας του πως σύντομα θα επιστρέψει σπίτι του. Ο Διονύσης έγνεψε καταφατικά. Ήταν το μόνο καλό νέο που είχε ακούσει μέχρι στιγμής.

Επόμενος επισκέπτης ήταν η Στέλλα. Ο Διονύσης πήγε να την διώξει αλλά η ίδια, πεισματάρα όπως πάντα, δεν υποχώρησε. «Όχι! Δεν θα φύγω, δεν θα σε αφήσω να το περάσεις όλο αυτό μόνος σου. Όλοι νοιαζόμαστε, ξέρεις ότι μας χρειάζεσαι.» Όμως ούτε μια λέξη δεν ακούστηκε από το στόμα του. Προτιμούσε την ησυχία παρά τη παρέα των φίλων του. «Αν αυτό που επιθυμείς είναι να φύγω, καλώς...αλλά να ξέρεις πως όλοι χρειάζομαστε κάποιον να μας στηρίζει στις δύσκολες στιγμές και εμείς θα είμαστε δίπλα σου και δύσκολα και στα εύκολα». «Καλώς!» Απάντησε απότομα ο Διονύσης και τότε απογοητευμένη έφυγε η Στέλλα.

(Ωρα 9:45 π.μ. Παρασκευή)

«Άλλη μια βασανιστική ημέρα ξεκινά» σκέφτηκε ο Διονύσης με το που ξύπνησε.» Μόνος μου...μέσα σένα κρύο δωμάτιο, με λευκούς τοίχους και αποπνικτική ατμόσφαιρα.» Θυμήθηκε τα λόγια της Στέλλας και συνειδητοποίησε πως όντως δεν μπορούσε να το περάσει όλο αυτό μόνος του, απλά δεν άντεχε. Έτσι έκανε προσπάθεια να καλέσει τη Στέλλα από το τηλέφωνο. Μόλις απάντησε, της ζήτησε αν μπορούσε η ίδια να έρθει στο νοσοκομείο κι αν ήταν εφικτό να καλέσει και τους υπόλοιπους. Από το πουθενά εμφανίστηκαν όλοι τους στο δωμάτιο. «Τι, μα πώς γίνεται;» απόρησε ο Διονύσης. Του απάντησαν ότι βρισκόντουσαν ήδη στο νοσοκομείο όλοι τους. Ο Διονύσης χαμογέλασε με χαρά και απολογήθηκε για την άθλια συμπεριφορά του. Οι φίλοι του βέβαια τον συγχωρέσαν και μάλιστα με το παραπάνω. «Τώρα, ρε παιδιά, τι θα κάνουμε;» ρώτησε ο Διονύσης. «Καλά κάτσε πρώτα να βγεις από το νοσοκομείο και μετά βλέπουμε...δεν είναι ανάγκη να σε απασχολούν όλα τώρα, ησύχασε» είπε ο Γρηγόρης.

(Ωρα 9:30 π.μ. Σάββατο:)

«Άλλο ένα πρωί με λιακάδα» είπε ο Πάνος γελώντας, που ήδη βρισκόταν εκεί. Αργότερα ήρθε και η υπόλοιπη παρέα. «Άντε μια μέρα ακόμα και την έκανες από δω» είπε ο Γρηγόρης. «Ναι...μια μέρα ακόμα...λες και όταν φύγω από δω θα είμαι καλύτερα» είπε ο Διονύσης με το βλέμμα της απογοήτευσης χαραγμένο στο πρόσωπο του. Η Στέλλα τον διέκοψε και του είπε πως όλα θα πάνε καλά.

(Ωρα 8:15 Σάββατο)

Ο Διονύσης ξύπνησε νωρίς, νωρίς γεμάτος χαρά. Έπρεπε να συνηθίσει τη καινούργια του ζωή. Οι φίλοι του τον περίμεναν έξω απ το δωμάτιο. Δυο νοσοκόμες ήρθαν να τον βοηθήσουν να καθίσει στη αναπηρική καρέκλα και αργότερα ήρθε ο Πάνος με τη παρέα και τον έβγαλαν από τό νοσοκομείο.» Επιτέλους καθαρός αέρας» φώναξε ο Διονύσης. Τότε μπήκαν όλοι στο αμάξι του Πάνου και κατευθύνθηκαν στο σπίτι του Διονύση. Η μετακίνηση του βέβαια ήταν κάπως δύσκολη. Μόλις μπήκαν στο κτίριο ο Διονύσης ένοιωσε αμέσως την οικειότητα του σπιτιού. «Σπίτι μου σπιτάκι μου» σκέφτηκε.

(Τρεις μήνες αργότερα)

Η κατάσταση του Διονύση δεν είχε αλλάξει. Ο ίδιος, όμως, είχε συνηθίσει. Είχε αποφασίσει να παρατήσει το τρέξιμο και όλη τη καριέρα του. Ήταν σίγουρος ότι ποτέ δεν θα μπορούσε να ξανατρέξει. Δεν έβγαине ούτε καν έξω. Οι φίλοι του προσπαθούσαν να τον πείσουν να βγει έξω, αλλά μάταια.

Μια μέρα η Στέλλα τους κάλεσε όλους, εκτός από το Διονύση, στο σπίτι της. Τους έβαλε γρήγορα να καθίσουν και τους έδειξε μια φωτογραφία στον υπολογιστή της. «Πλάκα κανείς;» απόρησε η Λίνα. Στη φωτογραφία υπήρχαν δυο «τεχνητά» «πόδια». Η ιδέα της Στέλλας ήταν να τοποθετήσουν τεχνητά, βοηθητικά «πόδια» στον Διονύση. Συμφώνησαν όλοι στην ιδέα και την επόμενη ημέρα πήγαν στο νοσοκομείο να συμβουλευτούν τον ορθοπαιδικό. Ο γιατρός τους είπε πως είναι εφικτό αλλά δεν ήταν εντελώς σίγουρος για το αν θα είχε επιτυχία. Τους προειδοποίησε μάλιστα για τη δυσκολία προσαρμογής.

Τελευταίο στάδιο ήταν να προτείνουν την ιδέα στο Διονύση. Το απόγευμα της ίδιας ημέρας πήγαν στο σπίτι του. «Γιατί όλοι έχετε τόσο ευχάριστη διάθεση;» ρώτησε ο Διονύσης. Το λόγο πήρε ο Πάνος, ο οποίος του είπε το σχέδιό τους. Ο Διονύσης γέλασε στην αρχή. Δεν πίστευε ότι κάτι τέτοιο ήταν δυνατόν να γίνει. Είχε αμφιβολίες και έτσι αρνήθηκε την πρόταση τους. Εκείνη τη στιγμή η Στέλλα νευρίασε και έφυγε από το σπίτι. Την ακολούθησε και η υπόλοιπη παρέα για να την καθησυχάσουν αλλά τελικά κατέληξε σε καβγά. Τα πράγματα όμως δεν άργησαν να ηρεμήσουν. Έτσι ο Διονύσης έμεινε για άλλη μια φορά μόνος του στο σπίτι του.

Είχε περάσει μια εβδομάδα μετά το συμβάν. Αρκετός καιρός για να σκεφτεί ο Διονύση. Πήρε τηλέφωνο τους φίλους του και ζήτησε συγνώμη για τη συμπεριφορά του. Ο Διονύσης συμφώνησε στο να προσπαθήσει παρά τους φόβους του. Οι φίλοι του μάλιστα είχαν αποφασίσει να συμπληρώσουν ένα μέρος του κόστους από τις οικονομίες τους για τη διαδικασία.

(Δύο εβδομάδες αργότερα)

Ο Διονύσης ήταν έτοιμος για την τοποθέτηση των στηριγμάτων και οι φίλοι του βρισκόντουσαν ήδη εκεί για να τον υποστηρίξουν. Το επόμενο στάδιο ήταν οι εντατικές ασκήσεις.

(Ένας μήνας μετά)

Είχε συνηθίσει πια τα «πόδια» του. Ήταν πιο ευχαριστημένος από ποτέ. Μπορούσε να περπατήσει, να νοιώσει το έδαφος κάτω από τα πόδια του. Γεμάτος με αυτοπεποίθηση αποφάσισε να τρέξει πάλι. Άρχισε να πηγαίνει κάθε Σαββατοκύριακο στο γήπεδο και στο γυμναστήριο, έχοντας βέβαια προσωπικό προπονητή.

Μια μέρα χτύπησε το κουδούνι. Ήταν η Στέλλα, έχοντας όπως πάντα μια καινούργια ιδέα. Του θύμισε ότι οι Ολυμπιακοί αγώνες θα γίνονταν εκείνη τη χρονιά και μετά από αυτούς οι Παραολυμπιακοί, στους οποίους μάλιστα του πρότεινε να συμμετάσχει. Στην αρχή ο Διονύσης τη θεώρησε κάπως γελοία ιδέα. Όμως, αφού το ξανασκέφτηκε καλύτερα, συμφώνησε ότι πρέπει να δοκιμάσει. Αποφάσισε από εκείνη την ημέρα να αρχίσει να προπονείται πιο σκληρά. Βρήκε τον κατάλληλο προπονητή. Κάθε μέρα πήγαινε για τρέξιμο το πρωί και αργότερα το απόγευμα στο γυμναστήριο. Εξακολούθησε την ίδια ρουτίνα μέχρι που είχαν μείνει λίγοι μήνες για τους αγώνες.

Ο χρόνος πέρναγε γρήγορα. «Μια εβδομάδα πριν τους αγώνες» σκέφτηκε ο Διονύσης. Όταν έφτασαν στο αεροδρόμιο, ο Διονύσης νόμιζε ότι ονειρευόταν. Ο προπονητής του τον ενθάρρυνε συνέχεια και οι φίλοι του θα ήταν μαζί του σε αυτό το στοίχημα ζωής.

Οι αγώνες άρχιζαν σε τρεις ώρες. Ο Διονύσης κοίταξε τριγύρω του και διέκρινε πολλούς άλλους διαγωνιζόμενους, όλοι τους με ειδικές ανάγκες. Πήγε και χαιρέτισε τους άλλους αθλητές. Άρχισε να νοιώθει καλά. Η σειρά του να διαγωνιστεί ήταν σε μίση ώρα. Παρά την αγωνία του, είχε πολύ αυτοπεποίθηση. Δέκα λεπτά πριν τον αγώνα του ο Διονύσης μαζί με τους άλλους διαγωνιζόμενους πήραν τη θέση τους. Οι φίλοι ευχήθηκαν καλή τύχη.

Ο Διονύσης κοίταξε κάτω, έκλεισε τα μάτια του. Το μόνο που μπορούσε να ακούσει ήταν η αναπνοή του. Όλοι έτρεξαν σαν σφαίρα. Ο Διονύσης ήταν απόλυτα συγκεντρωμένος. Τίποτα δεν μπορούσε να του αποσπάσει την προσοχή. Έτρεχε και έτρεχε. Βρισκόταν πια στην έκτη θέση από τους δέκα. Μέσα σε ένα λεπτό κατάφερε να περάσει τον πέμπτο και αμέσως μετά τον τέταρτο. Μπορούσε να ακούσει την εξέδρα να ζητωκραυγάζει. Οι φίλοι του είχαν φτιάξει ακόμα και πινακίδες με το όνομα του για να τον υποστηρίξουν. Ο Διονύσης ήταν στην τέταρτη θέση. «Μπορώ να τα καταφέρω» σκέφτηκε. Δεν θα αποτύχω ξανά». Ο Διονύσης ένιωθε πιο δυνατός από ποτέ.

Ιδρώτας έσταζε από την κορυφή του κεφαλιού του ως τις μύτες των ποδιών του κι όμως συνέχιζε τη προσπάθεια μέχρι που κατάφερε να φτάσει στο τερματισμό. Ένοιωθε ανακούφιση, είχε καταφέρει το στόχο του. Από παντού ακουγόντουσαν φωνές και ζητωκραυγές. Οι φίλοι του έτρεξαν και τον αγκάλιασαν. Ο ίδιος δεν είχε καταλάβει ακόμα τη σειρά του στον τερματισμό. Κοίταξε τον πίνακα κατάταξης και τότε συνειδητοποίησε ότι είχε βγει στην 3ή θέση. Ήταν τόσο χαρούμενος, δεν μπορούσε να το πιστέψει. Παρόλο που δεν είχε καταφέρει να πάρει την πρώτη θέση, ένιωθε πως είχε βγει πρώτος.

Λίγα λεπτά αργότερα του δόθηκε το χάλκινο μετάλλιο. Ο Πάνος με τον Γρήγορη τον σήκωσαν ψηλά στους ώμους τους. Ο Διονύσης ενθουσιασμένος έδειχνε το μετάλλιο του περήφανα. Όλο το παρελθόν του, όλες οι δυσκολίες του είχαν ξεχαστεί, δεν τον απασχολούσαν πια. Και τότε φώναξε δυνατά: « Επιτέλους ο σκοπός της ζωής μου πραγματοποιήθηκε».

Κοντογούρης Σπύρος (γ3) Η σύγκρουση

Το αεροδρόμιο ήταν γεμάτο κόσμο. Περίμενα με τη βαλίτσα μου και κοίταγα τον πίνακα αναχωρήσεων. Ο καιρός φαινόταν ήπιος, όμως το αεροπλάνο είχε καθυστέρηση. Για να περάσει η ώρα έκανα μια βόλτα στα μαγαζιά. Κοίταγα βιτρίνες και τελικά κάθισα σε μια καφετέρια και παρήγγειλα έναν καφέ. Είχα αρχίσει να εκνευρίζομαι και πίστευα πως δεν θα κατάφερνα να φτάσω στον προορισμό μου έγκαιρα. Επιτέλους, μια φωνή ακούστηκε από τα μεγάφωνα. Η πτήση μου ήταν έτοιμη για αναχώρηση. Βιαστικά, μάζεψα τα πράγματα μου και κατευθύνθηκα στον έλεγχο διαβατηρίων. Σε λίγα λεπτά ήμουν ήδη στη θέση και περίμενα την απογείωση.

Η στιγμή είχε έρθει και το αεροπλάνο ήταν έτοιμο για απογείωση. «Δέστε τις ζώνες σας» ακουγόταν σε όλο το αεροπλάνο η φωνή της αεροσυνοδού και το κόκκινο φωτάκι με την ένδειξη, για να δέσουμε τη ζώνη, ήταν αναμμένο. Το αεροπλάνο απογειώθηκε. Ήταν η πρώτη φορά που επιβιβάζομουν σε αεροπλάνο. Ήμουν ενθουσιασμένος. Η διαδρομή θα κρατούσε δεκαεπτά ώρες αλλά δεν με πείραζε, γιατί εγώ το μόνο που σκεφτόμουν ήταν να φτάσω στον προορισμό μου. Έβαλα τα ακουστικά μου και άκουγα την αγαπημένη μου μουσική μέχρι που με πήρε ο ύπνος. Ένα σκούντημα με ξύπνησε. Ήταν ο κύριος που κα-

θόταν δίπλα και ήθελε να σηκωθεί και εγώ τον εμπόδιζα να περάσει στον διάδρομο.

Είχαν περάσει δύο ώρες και ο καιρός ολοένα φαινόταν και χειρότερος. Πετούσαμε μέσα από τα σύννεφα και φαινόταν σαν να μπορούσες να τα πιάσεις. Άρχισε να βρέχει και οι αναταραχές ήταν ολοένα και περισσότερες. Ο ουρανός ήταν κατάμαυρος μέχρι που άρχισαν και οι αστραπές. Ο πιλότος προσπαθούσε να πετάξει πάνω από τα σύννεφα ώστε να αποφύγει την καταιγίδα. Όμως δεν τα κατάφερε. Ένας κεραυνός χτύπησε το αεροπλάνο και οι μηχανές έσβησαν. Οι περισσότεροι είχαν τρομάξει, μαζί και εγώ. Οι αεροσυνοδοί μάς έλεγαν να μείνουμε ψύχραιμοι και να δέσουμε καλά τις ζώνες μας. Κανέναν όμως δεν καθησύχαζαν τα λόγια τους. Από τα μεγάφωνα ακούστηκε η φωνή του πιλότου που έλεγε να ετοιμαστούν όλοι για επικείμενη πρόσκρουση. Είχα κατατρομάξει. Όλα έγιναν τόσο γρήγορα.

Εύπνησα, παντού υπήρχε φωτιά και καπνός. Τα αυτιά μου βούιζαν. Δεν μπορούσα να καταλάβω πού βρισκόμουν μέχρι που άκουσα μια φωνή, «Ακούει κανείς;». Μέσα στην ζαλάδα προσπαθούσα να καταλάβω από πού ερχόταν η φωνή. Είδα έναν άνδρα να σκύβει από πάνω μου. Ανακουφίστηκε που είχε μείνει και κάποιος άλλος ζωντανός. Μου έδωσε λίγο νερό για να συνέλθω. Κατάλαβα ότι ήταν ο κύριος που καθόταν δίπλα μου στο αεροπλάνο. Μαζί πήγαμε και ψάξαμε στα συντρίμια μήπως και βρίσκαμε κάποιον άλλον ζωντανό ή τραυματισμένο. Μάταιη η προσπάθεια. Κανένας άλλος δεν τα είχε καταφέρει. Προσπάθησα με το κινητό μου να καλέσω βοήθεια. Όμως εκεί που βρισκόμασταν δεν έπιανε σήμα. Ξαναγυρίσαμε στα συντρίμια μήπως και βρίσκαμε φαγητό ή ό,τι μπορούσε να βοηθήσει την κατάσταση μας.

Αργότερα αποφασίσαμε να εξερευνήσουμε την περιοχή μήπως και καταλαβαίναμε πού βρισκόμασταν. Κατευθυνθήκαμε προς κάτι δέντρα λίγο πιο πέρα από τα συντρίμια. Μετά από αρκετό περπάτημα καταλάβαμε πως κάναμε κύκλους και πως βρισκόμασταν τελικά σε ένα νησί. Είχα απογοητευτεί, γιατί πίστευα πως δεν θα έφευγα ποτέ από εκεί εφόσον ήταν ένα νησί στη μέση του πουθενά.

Είχε αρχίσει να βραδιάζει, ευτυχώς όμως στο αεροπλάνο βρήκαμε κάτι πανιά και οινόπνευμα και μαζί με κάτι ξύλα καταφέραμε να ανάψουμε μια φωτιά. Ο Παντελής, έτσι λεγόταν ο κύριος που καθόταν δίπλα μου, μου διηγήθηκε ιστορίες από το παρελθόν του και μου είπε ότι ήταν στο στρατό στις ειδικές δυνάμεις και ήξερε πώς να επιβιώνει σε ακραίες καταστάσεις. Για να κοιμηθούμε σκεφτήκαμε να πάμε στα συντρίμια του αεροπλάνου. Βρήκαμε καταφύγιο κάτω από το φτερό του αεροπλάνου. Κατάκοποι φάγαμε ό,τι πρόχειρο βρήκαμε και βυθιστήκαμε στον ύπνο.

Το άλλο πρωί είδα πως ο Παντελής έλειπε, όμως δεν ανησύχησα.

Ξαναπήγα στα συντρίμια μήπως και βρω κάτι που ίσως μας βοηθούσε να ειδοποιήσουμε κάποιον. Δυστυχώς όμως τα πάντα είχαν καταστραφεί. Μετά από λίγο είδα τον Παντελή να κουβαλάει κάτι μεγάλα ξύλα και έτρεξα να τον βοηθήσω. Αφού τα πήγαμε δίπλα στο αεροπλάνο τα βάλουμε για τοιχώματα γύρω από το φτερό. Ήταν δύσκολο να τα τοποθετήσουμε, επειδή στο σημείο που βρισκόμασταν το έδαφος ήταν πολύ σκληρό. Ο Παντελής έφτιαξε ένα καλάμι, ώστε να μπορέσουμε να ψαρέψουμε για να έχουμε κάτι να φάμε. Μετά από δυο ώρες υπομονής καταφέραμε να πιάσουμε τρία μεγάλα ψάρια που έφταναν και για τους δυο μας για φαγητό μιας ημέρας. Φτιάξαμε μια αυτοσχέδια σχάρα, την στερεώσαμε πάνω από την φωτιά και τα ετοιμάσαμε. Έπρεπε να φτάσουν μέχρι την επόμενη μέρα. Είχε βραδιάσει, είχαμε φάει τα ψάρια και πέσαμε για ύπνο.

Το άλλο πρωί, ξαναπήγαμε στη θάλασσα για να ψαρέψουμε, όμως η τύχη αυτή τη φορά δεν ήταν με το μέρος μας και ψαρέψαμε μόνο ένα ψάρι που έφτανε για το βραδινό μας φαγητό. Ενώ γυρνούσαμε στο καταφύγιο είδαμε στον ορίζοντα ένα πλοίο να περνάει. Ήμασταν πολύ μακριά για να μας δει. Χάσαμε μια ευκαιρία να φύγουμε από εκεί. Το κινητό μου είχε σχεδόν αδειάσει από μπαταρία. Είχε μεσημεριάσει, φάγαμε και μετά προσπαθήσαμε να σκαρφαλώσουμε σε κάποιο δέντρο μήπως και πιάναμε καλύτερο σήμα στο κινητό. Πήραμε κάτι σκοινιά, τα δέσαμε γύρω από την μέση μου και σιγά - σιγά τα πετούσαμε πάνω στο δέντρο μήπως και πιαστούν στην κορυφή. Κατάφερα να ανέβω. Έπιασα σήμα. Τη στιγμή που πήγα να καλέσω την ακτοφυλακή το κινητό μου έκλεισε. Απογοητευμένοι γυρίσαμε πίσω στο καταφύγιο και ψήσαμε το τελευταίο κομμάτι ψάρι. Ο Παντελής πήγε ξανά στα συντρίμια του αεροπλάνου και γύρισε με ένα όπλο φωτοβολίδας. Αφού φάγαμε και τα τελευταία κομμάτια ψάρι, που τα έψησα μόνος και σαν «άπειρος μάγειρας» τα έκαψα λίγο, πέσαμε για ύπνο απογοητευμένοι.

Ενώ κοιμόμασταν, ένα θόρυβος ακούστηκε και ξυπνήσαμε. Δυνατή βροχή έπεφτε και ο ουρανός ήταν κατάμαυρος. Σηκωθήκαμε και μέσα στην ταραχή και το κατακλυσμό, διαπιστώσαμε ότι από πάνω μας πετούσε ένα ελικόπτερο. Πήραμε το όπλο φωτοβολίδας και πυροβολήσαμε μήπως και μας δει. Για καλή μας τύχη προσγειώθηκε δίπλα μας και μας έσωσε.

Μετά από μια ημέρα περίθαλψης και ξεκούρασης σε κάποιο νοσοκομείο, οι γιατροί είπαν ότι είμαστε έτοιμοι να επιστρέψουμε στην πατρίδα μας. Στο αεροδρόμιο μας περίμεναν φίλοι και συγγενείς που αγωνιούσαν για όλους. Δεν έχω νιώσει χειρότερα στην ζωή μου. Η θλίψη και το ποτάμι δάκρυα στα μάτια των συγγενών των νεκρών ήταν κάτι που δεν μπορώ

να περιγράψω. Όταν τελείωσαν οι ερωτήσεις και οι φωτογραφίες, καταφέραμε να επιστρέψουμε ο καθένας στο σπίτι του με συγκρατημένη ανακούφιση. Σωθήκαμε αλλά με βαριά λύπη στην καρδιά για όλους αυτούς τους ανθρώπους που άδικα έχασαν την ζωή τους και για τις τρομακτικές στιγμές που ζήσαμε.

Κόντου Σοφία (γ1) Η Άνα

Η Νάσια καθόταν στο δωμάτιό της μόνη στο σπίτι όπως πάντα. Οι γονείς της εργαζόνταν διπλές βάρδιες ώστε να μπορούν να τα βγάλουν πέρα, μιας και αφότου τελείωσε με την θεραπεία της είχαν μείνει καταχρεωμένοι. Υπήρχε ένας ολόσωμος καθρέφτης στο δωμάτιό της με λευκό, μεταλλικό σκελετό, διακοσμημένο με περίτεχνα συρμάτινα λουλούδια που περιπλέκονταν στις γωνίες του καθρέφτη και αραιώναν καθώς πλησίαζαν στο κέντρο. Ήταν δώρο απ' την γιαγιά της, το μόνο πράγμα που η Νάσια είχε για να την θυμάται.

Αυτόν τον καθρέφτη λοιπόν όσο τον λάτρευε τόσο τον μισούσε. Τον μισούσε γιατί εκεί τηςμίλαγε εκείνη, αυτή η «κατάρα», όπως την αποκαλούσε και η μητέρα της. Για την Νάσια όμως αυτή η κατάρα είχε όνομα, μορφή και πρόσωπο. Την έλεγαν Άνα. Η Άνα ήταν ψηλή με πανέμορφα λεπτά, ψηλά πόδια, επίπεδη κοιλιά και λεπτά χέρια. Ήταν πολύ δημοφιλής, με πολλούς φίλους. Όλοι την αγαπούσαν. Πόσο την ζήλευε η Νάσια! Την έβλεπε παντού : στην τηλεόραση, στα περιοδικά μόδας, στις πασαρέλες μέχρι και στον διάδρομο με τις παιδικές κούκλες, όταν πήγαινε στο παιχνιδάδικο, καθώς συνόδευε την μικρή της ξαδέρφη την οποία λάτρευε. Κάθε φορά η ίδια σκέψη έπαιζε στο κεφάλι της ξανά και ξανά « Πόσο θέλω να γίνω σαν εκείνη!»

Αυτά σκεφτόταν μπροστά στον καθρέφτη. Προσπαθούσε να θυμηθεί πότε ακριβώς αυτή η άθλια σκέψη της έφερε τόση δυστυχία. Πότε άρχισε να στέκεται σ' αυτό ακριβώς το σημείο που στεκόταν τώρα και να την ακούει, να την ακούει από παντού, παντού γύρω της στον χώρο να φωνάζει «Κοίτα πώς είσαι, τόσο άσχημη, τόσο ηλίθια! Κανείς δεν πρόκειται να σ' αγαπήσει έτσι όπως είσαι! Μέχρι και εκείνοι που αποκαλείς φίλους σου απλά σε λυπούνται! Γιατί να κάνουν κάποια σαν εσένα παρέα;» Τις πρώτες φορές η Νάσια στο άκουσμα αυτών των λέξεων άρχισε να ουρλιάζει και να κλαίει, να φωνάζει όσο πιο δυνατά μπορούσε ώστε να κα-

λύψει την φωνή της Άνας, που της έλεγε τις ψεύτικες αλήθειες που είχε βαθιά θαμμένες μέσα της τόσο καιρό.

Στο σχολείο άρχισε να κλείνεται στον εαυτό της και φυσικά οι φίλοι της, που νοιάζονταν πραγματικά για εκείνη παρόλο που η ίδια δεν το έβλεπε, το παρατήρησαν και άρχισαν να ανησυχούν πολύ. Αλλά όποτε ρωτούσαν έπαιρναν την ίδια απάντηση «Είμαι καλά».

Η Νάσια έμαθε να κρύβεται καλά πίσω από την απάντηση αυτή. Είχε καταφέρει να κάνει την Άνα αόρατη στους άλλους παρόλο που εκείνη την ακολουθούσε παντού. Πέρασαν μήνες που εφαρμόζε την τακτική αυτή, αλλά όσο απομακρυνόταν από τους άλλους τόσο ο πόνος μέσα της μεγάλωνε. Κάθε μέρα η Άνα της έλεγε κι άλλα πράγματα μπροστά στον καθρέφτη «μα φυσικά και δεν του αρέσεις, πώς σου πέρασε κάτι τέτοιο από το μυαλό;», «δε νοιάζεται για σένα, απλά σε χρησιμοποιεί και μόλις πάρει αυτό που θέλει θα σε παρατήσει... μην τον αφήσεις να το κάνει αυτό... φύγε πριν σε πληγώσει.» Τότε ήταν που όλα κατέρρευσαν. Η Άνα τα είχε καταφέρει.

Είχε διώξει μακριά τους φίλους της. Είχε μείνει μόνη της. Δεν άντεχε άλλο. Ο πόνος είχε γίνει τόσο μεγάλος. Έπρεπε να κάνει κάτι. Κλείστηκε στο μπάνιο για αρκετή ώρα. Όταν τελείωσε το θέαμα ήταν φρικτό. Είχε κοψίματα παντού : στην επίπεδη κοιλιά της, στα λεπτά ψηλά πόδια της και στα λεπτά της χέρια. Η Νάσια είχε μάθει να κρύβεται τόσο καλά που η μητέρα της μόνο όταν είδε τις ουλές κατάλαβε πως κάτι σοβαρό της συνέβαινε.

Νοιαζόταν για την Νάσια, την αγαπούσε και ήθελε να την βοηθήσει. Πήγε να της μιλήσει. Τα λόγια της ήταν γεμάτα αγάπη και τρυφερότητα: «Όλα θα πάνε καλά, θα βρούμε κάποιον να σε βοηθήσει». Της Νάσιας δεν της άρεσε αυτός ο τρόπος. Ένιωθε πως της συμπεριφερόταν σαν να είχε πρόβλημα, μα εκείνη ακόμη και τότε κρυβόταν. Παρόλα αυτά δέχτηκε την πρόταση της μητέρας της, καθώς δεν είχε αντοχή να τσακωθεί.

Καθώς έμπαινε στο γραφείο του ψυχολόγου ένιωθε παράξενα. Ο χώρος έμοιαζε εχθρικός στα μάτια της. Ήταν νευρική, όμως βαθιά μέσα της ήξερε πως είχε πάει εκεί για να πάρει πίσω την ζωή της από την Άνα. Πήρε μήνες μέχρι να ξαναφτιάξει την ζωή της, να βρει την δύναμη να αφήσει πίσω την Άνα που στεκότανε εμπόδιο στην χαρά της και στις φιλίες της. Αλλά μετά από κάθε συνεδρία ένιωθε όλο και πιο δυνατή.

Τώρα στέκεται μπροστά στον καθρέφτη. Οι φίλοι της την περιμένουν για να βγούνε βόλτα και η Άνα επιτέλους σώπασε. Φυσικά και η Νάσια την βλέπει ακόμα, αλλά μόνο στο σημείο που την πρωτοάκουσε, στον καθρέφτη. Η ανασφάλεια, που της έκανε την ζωή κόλαση για τόσο

καιρό, στεκόταν αδύναμη μπροστά της μέσα σ' αυτό το λευκό πλαίσιο με τα συρμάτινα λουλούδια. Μετά από πολύ καιρό αυτό το μαυρομάλλικο πανέμορφο κορίτσι με την επίπεδη κοιλιά, τα λεπτά ψηλά πόδια και χέρια χαμογελούσε. Αυτή ήταν η Άνα.

Κουμπάρακη Χρύσα (γ1) Το ημερολόγιο της Ναταλίας

Η Ναταλία, μαθήτρια της γ' γυμνασίου πια, κλεισμένη στο δωμάτιό της, γράφει στο αγαπημένο της ημερολόγιο, όπως πάντα της άρεσε. Είναι το καταφύγιό της, το δικό της λιμάνι, όπως συχνά με περηφάνια λέει στις φίλες της. Στις σελίδες του καταθέτει την ψυχή της. Αποτυπώνει τις βαθύτερες της σκέψεις, τους φόβους της, τα προβλήματα που τη βασανίζουν, αλλά και τις ελπίδες της. Σήμερα με αφορμή το μάθημα της γλώσσας, θυμήθηκε ένα περιστατικό που είχε γίνει πριν δύο χρόνια, όταν αυτή και η οικογένειά της επέστρεψαν στην Ελλάδα από την Αίγυπτο.

Την πρώτη μέρα που πήγε στο νέο σχολείο ήταν γεμάτη άγχος. Ευτυχώς η πρώτη της εντύπωση ήταν αρκετά καλή. Πίστευε πως τα παιδιά σε αυτό το σχολείο είχαν σωστή και καλή συμπεριφορά, παρόλο που υπήρχαν και άσχημες φήμες για παιδιά με ανάρμοστη συμπεριφορά. Αφού πέρασε μία εβδομάδα τα πράγματα έδειχναν να κυλούν ομαλά στο σχολείο. Η Ναταλία αισθανόταν μόνη της και σκέφτηκε να πλησιάσει κάποια παιδιά για να γνωριστεί περισσότερο μαζί τους. Μάλιστα, στο μάθημα της γυμναστικής η κοπέλα ήταν αποφασισμένη να μιλήσει σε κάποια κορίτσια. Προσπάθησε μία, δύο, αλλά τίποτα. Καμία δεν της έδινε σημασία. Δεν το έβαλε όμως, κάτω. Ξαναπροσπάθησε. Ήταν η ώρα να παίξουν όλα τα κορίτσια έναν αγώνα βόλεϊ. Καθώς χώριζαν τις ομάδες, η Ναταλία είχε μείνει τελευταία και έτσι μπήκε αναπληρωματική. Το παιχνίδι τελείωσε και το κορίτσι είχε στεναχωρηθεί, γιατί δεν είχε παίξει καθόλου. Αυτό γίνονταν επί έναν μήνα, ώσπου δύο συμμαθήτρίες της πρόσεξαν ότι ήταν κάθε μέρα λυπημένη. Άρχισαν να την πλησιάζουν. Την έκαναν παρέα στα διαλείμματα, την υπερασπίζονταν στην τάξη όταν τα άλλα παιδιά την ενοχλούσαν. Αυτά τα τρία κορίτσια έκαναν παρέα και εκτός σχολείου. Πήγαιναν βόλτες τα σαββατοκύριακα και έκαναν πολλές εργασίες μαζί. Τι ανακούφιση!

Παρόλο που η Ναταλία βρήκε παρέα, τα άλλα παιδιά δεν έπαψαν να

την ενοχλούν, να την σχολιάζουν και να της φέρονται μερικές φορές προσβλητικά. Δεν ήξερε με ποιο τρόπο να αντιμετωπίσει αυτή τη κατάσταση. Οι φίλες της την συμβούλεψαν να πει στον διευθυντή όλα αυτά που συμβαίνουν από την πρώτη μέρα που ήρθε στο σχολείο. Το κορίτσι στην αρχή αρνήθηκε αλλά την έπεισαν να του μιλήσει για το πρόβλημα. Ο διευθυντής έδειξε κατανόηση και της είπε να μην ανησυχεί και ότι θα τα κανονίσει όλα αυτός. Και έτσι έγινε. Μετά από λίγες μέρες όλα άλλαξαν προς το καλύτερο. Όχι μόνο για την Ναταλία αλλά και για άλλα παιδιά που δεν είχαν το θάρρος να μιλήσουν. Έτσι, αποκαταστάθηκε η φήμη του σχολείου, αλλά ποτέ κανείς δεν έμαθε πως ο διευθυντής έλυσε το θέμα. Η Ναταλία κατάλαβε πως κάθε πρόβλημα έχει τη λύση του, αρκεί να το αναλάβει το κατάλληλο πρόσωπο.

Κούνουπα Αμαλία (γ3) Περιοχή 51

Ετοιμάζαμε καιρό αυτό το ταξίδι. Ξεκινήσαμε από νωρίς το πρωί, μιας και η περιοχή 51 βρίσκεται στην απομακρυσμένη μονάδα της αεροπορικής βάσης Έντουαρντς. Ήταν 133 χιλιόμετρα μακριά από τη βάση μας και μετά από τρεις ώρες δρόμου φτάσαμε στον προορισμό μας. Ξέχασα να σας αναφέρω πως είμαστε μια ερευνητική ομάδα εδώ και τρία χρόνια μαζί με τους φίλους-συνεργάτες μου. Βέβαια το εγχείρημα μας είναι δύσκολο αλλά με τις ικανότητες και τις γνώσεις, που κατέχουμε, πιστεύω πως θα ξεπεράσουμε κάθε δυσκολία.

Η έρευνα μας ξεκίνησε, ο Τζος έστησε τις κάμερες και τον εξοπλισμό. Μέχρι τις πέντε η ώρα είμασταν έτοιμοι να παραβιάσουμε τις βάσεις της περιοχής χάρη στον Στίβ που με τον υπολογιστή του κατάφερε να χακάρει το σύστημα, ώστε να περάσουμε από κάθε πόρτα χωρίς να χτυπήσουν συναγερμοί. Αφού περάσαμε από δύο μεγάλες σιδερένιες πόρτες φτάσαμε στο πρώτο δωμάτιο. Η ατμόσφαιρα του δωματίου μάς προκάλεσε ανατριχίλα και ένα ξαφνικό σφίξιμο στο στομάχι. Προχωρώντας αντικρίσαμε έναν μεγάλο χάρτη που είχε παντού σηματοδομένα σημεία. Αμέσως καταλάβαμε ότι οι μικρές κουκίδες ήταν μέρη, όπου είχαν βρεθεί συντρίμμια από διαστημόπλοια και περίεργα σημάδια στο έδαφος.

Προχωρώντας πιο μέσα είδαμε ένα αληθινό σώμα εξωγήινου μέσα σε ένα μεγάλο δοχείο με νερό. Δεν μπορούσαμε να το πιστέψουμε! Είχαμε μείνει και οι τρεις άφωνοι. Τελικά η θεωρία μου για αυτούς δεν

ήταν εσφαλμένη και αυτό το γεγονός με έκανε να νιώσω πως όλη μου η σκληρή δουλειά δεν πήγε χαμένη. Σοκαρισμένοι αλλά με επιστημονική περιέργεια παρατηρούσαμε με προσοχή τις λεπτομέρειες του σώματος του. Κρατώντας σημειώσεις, κάνοντας μετρήσεις και τραβώντας φωτογραφίες ήμασταν έτοιμοι να γυρίσουμε στο αμάξι μας. Είχαμε χάσει τα λόγια μας και δεν μπορούσαμε να συνεννοηθούμε με ευκολία. Ο Στίβ μάς έδειξε μια πόρτα που έγραφε πάνω «Έξοδος Κινδύνου». Η μόνη μας επιλογή ήταν να φύγουμε από εκεί καθώς η αρχική πόρτα είχε πλέον σφραγιστεί. Ακολουθώντας τον Στίβ οδηγηθήκαμε γρήγορα στο αμάξι μας.

Είχαμε στοιχεία για σχολαστική έρευνα, για ανακαλύψεις που θα άλλαζαν την ιστορία και την επιστήμη. Ήμασταν η ομάδα που θα άλλαζε τον κόσμο!

Κούνουπας Αντώνης (γ1) Το όνειρο του Θάνου

Τα φώτα χαμήλωσαν και από τα μεγάφωνα ακούστηκε μια φωνή να λέει «απολαύστε την πτήση σας». Οι σκέψεις στο μυαλό του Θάνου στροβιλίζονταν. Ήταν άραγε η τελευταία φορά που θα αντίκριζε την πατρίδα του; Ήταν σωστή η απόφασή του να πάει στον Καναδά; Πώς θα ήταν η ζωή του από δω και πέρα; Και με όλες αυτές τις σκέψεις στο νου του αποκοιμήθηκε.

Μετά από πολλές ώρες πτήση έφτασε στον προορισμό του. Κατέβηκε από το αεροπλάνο με ανάμεικτες την αγωνία με την ελπίδα. Τότε βρέθηκε μπροστά σε έναν άλλο κόσμο, διαφορετικό από αυτό που ήξερε. Όλοι γύρω του είχαν ένα παράξενο βλέμμα. Αλλά δεν τους έδινε και πολλή σημασία. Ήταν εγκλωβισμένος στις σκέψεις του. Βγήκε από το αεροδρόμιο και κατευθύνθηκε προς το σπίτι που θα του παραχωρούσε ο καλός του φίλος Αλέξανδρος. Ένωθε αγχωμένος και πάνω από όλα πανικοβλημένος για την πρώτη συνάντησή με τον νέο του εργοδότη. Ντύθηκε προσεκτικά και ξεκίνησε για το νέο του γραφείο.

Όταν ήταν στην Ελλάδα, οι δουλειές δεν πήγαιναν καθόλου καλά. Το λογιστικό του γραφείο τού έδινε λιγότερα από ποτέ. Δούλευε συνέχεια για ένα ξεροκόμματο. Στον Καναδά τώρα πίστευε πως όλα θα αλλάξουν. Η εταιρεία που τον προσέλαβε ήταν παγκοσμίως γνωστή και επιτέλους μια λαμπρή σελίδα είχε ανοίξει στην ζωή του! Μια νέα αρχή!

Ο προϊστάμενος τον δικαιολόγησε για την ολιγόλεπτη καθυστέρηση του και έτσι πέρασαν κατευθείαν στο θέμα τους. Οι απολαβές του Θάνου ήταν σχεδόν τρεις φορές περισσότερες από την προηγούμενη δουλειά του στην Θεσσαλονίκη. Παρόλα αυτά δεν ένιωθε ικανοποιημένος. Κάτι μέσα του δεν ήταν όπως το ήθελε...

Όσο περνούσαν οι μέρες ο Θάνος ήταν όλο και πιο ευχαριστημένος με την δουλειά του, αν και ένιωθε ακόμα κάπως περίεργα. Ένα κενό τον ακολουθούσε σε ό,τι κι αν έκανε. Ένα κενό που ολοένα και μεγάλωνε. Δεν ήταν αυτό που ονειρευόταν. Δεν ήθελε να είναι μακριά από την Ελλάδα του. Η νοσταλγία της πατρίδας ήταν το μεγαλύτερο εμπόδιο στη νέα του ζωή. Όμως ο άνθρωπος πρέπει να προσαρμόζεται στις νέες συνθήκες, όταν αυτές το απαιτούν. Το ήξερε. Υπομονή έλεγε και ξανάλεγε στον εαυτό του. Θα τα καταφέρει άραγε; Αυτό ήταν το νέο του και μεγαλύτερο στοίχημα

Κούνουπας Πέτρος (γ3) Ένα κινηματογραφικό ταξίδι

Ήταν μία κανονική μέρα στην πόλη. Οι γονείς μου είχαν πάει από νωρίς στη δουλειά τους και εγώ ετοιμαζόμουν να πάω στον κινηματογράφο μαζί με τους φίλους μου. Η κυρία Κατερίνα, η μητέρα του φίλου μου Δημήτρη, με περίμενε κάτω από το διαμέρισμά μου, ώστε να μας πάει στον κινηματογράφο. Εκεί θα βρισκόμασταν με την υπόλοιπη παρέα. Δυστυχώς, η κυρία Κατερίνα άργησε να βρει τον προορισμό μας, αφού δεν γνώριζε καλά το μέρος εκείνο.

Όταν φτάσαμε ο Δημήτρης και εγώ τρέξαμε προς την αίθουσα τρία, όπου θα γινόταν και η προβολή της ταινίας. Δεν προλαβαίναμε να χαζέψουμε στα βιντεοπαιχνίδια και τους πολυάριθμους γερανούς, επειδή οι διαφημίσεις είχαν κιόλας αρχίσει. Όταν μπήκαμε στην αίθουσα, είδαμε τον Νίκο και τον Σταμάτη να μας κάνουν χειρονομίες να πάμε εκεί. Κάτσαμε στις θέσεις μας, είπαμε τα νέα μας και περιμέναμε να αρχίσει η ταινία.

Ξαφνικά, ένα εκτυφλωτικό άσπρο φως βγήκε από την οθόνη. Όταν ανοίξαμε τα μάτια μας βρισκόμασταν στην κορυφή ενός απότομου λόφου. Απέναντί μας υπήρχε μια διαμάχη δύο στρατευμάτων. Το ένα στράτευμα είχε μερικές εκατοντάδες στρατιώτες ενώ το άλλο στράτευμα αποτελούνταν από δεκάδες χιλιάδες. Ήταν τόσο πολλοί που με δυσκο-

λία χωρούσαν στο οπτικό μας πεδίο. Επιτόπου, καταλάβαμε ότι αυτή ήταν η μάχη των Θερμοπύλων.

Είχαμε παγώσει, δεν είχαμε ιδέα πώς ήρθαμε εδώ... πόσο μάλλον για το πώς θα φεύγαμε. Ούτε λεπτό δεν πέρασε και ένας άνδρας φορώντας πανοπλία μας πλησίασε. Μας ρώτησε τον λόγο που δεν φοράγαμε πανοπλία. Πριν προλάβουμε να του απαντήσουμε, μας έδωσε από ένα σπαθί και είπε πως με αυτό ίσως καταφέραμε να επιβιώσουμε. Δεν πρόλαβε να πει ούτε λέξη παραπάνω και μία κραυγή ακούστηκε από πίσω μας. Όταν γυρίσαμε, είδαμε έναν στρατό να τρέχει κατά πάνω μας. Οι Έλληνες κατάλαβαν πως τους είχαν περικυκλώσει αλλά δεν τα παράτησαν. Προτιμούσαν να σκοτωθούν στη μάχη υποστηρίζοντας την πατρίδα τους παρά να παραδοθούν. Έτσι και έγινε. Πήραν τις λόγχες τους και έτρεξαν κραυγάζοντας με ορμή προς το αντίπαλο στρατόπεδο. Δεν είχε σημασία το αποτέλεσμα για αυτούς, αφού θα πέθαιναν λαμβάνοντας αμέτρητη τιμή!

Μια λάμψη έσκισε τον ουρανό και ξαφνικά βρισκόμουν στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου και νοσηλεύομουν. Δίπλα μου ήταν όλοι οι φίλοι μου. Τους ρώτησα πώς βρέθηκα εδώ και μου είπαν πως λιποθύμησα στη μέση της ταινίας.

Ήμουν περήφανος για τους προγόνους μου. Αντιμετώπιζαν τις δυσκολίες τους ομαδικά και η τιμή τους ήταν πιο πολύτιμη από τα υλικά αγαθά και τη ζωή τους. Ήξεραν ότι είχαν γεννηθεί φτωχοί και ότι θα πέθαιναν με τον ίδιο τρόπο. Ταυτόχρονα ήξεραν ότι μόνο η τιμή θα τους ακολουθούσε μετά τον θάνατο τους. Από την άλλη πλευρά ήμουν απογοητευμένος με τη νέα γενιά, μιας και έχουν υποδουλωθεί στην τεχνολογία. Από εκείνη την ημέρα έγινα φανατικός αναγνώστης της ιστορίας.

Λαβούτα Δέσποινα (γ3) Το αγόρι με το χαμένο όνειρο

Κάθε Χριστούγεννα, Πάσχα και καλοκαιρινές διακοπές, πάω με την οικογένεια μου στο σπίτι της γιαγιάς μου για τραπέζι και κάθε φορά μας λέει και από μία ιστορία.

Η ιστορία που μας είπε την τελευταία φορά ήταν για ένα αγόρι δεκαέξι ετών που τον έλεγαν Κωστή. Ζούσε μαζί με τη μητέρα του σε ένα μικρό διαμέρισμα. Το όνειρο του ήταν να γίνει μια μέρα πρωταθλητής στο ποδόσφαιρο. Ξεκίνησε τις προπονήσεις σε γνωστή ποδοσφαιρική ομάδα από τα δεκατρία του. Με τον καιρό γινόταν όλο και

καλύτερος. Όσπου μια μέρα, καθώς έφευγε με την παρέα του από την προπόνηση, συνάντησαν ένα αγόρι σε αναπηρική καρέκλα. Τον έβλεπαν κάθε φορά στο ίδιο σημείο και κάθε φορά τον κορόιδευαν, μέχρι που το αγόρι δεν άντεξε άλλο αυτή την κατάσταση. Έτσι την επόμενη φορά που τους συνάντησε, τους είπε πως θα τιμωρηθούν γι' αυτό. Γυρνώντας την επόμενη μέρα δεν είδαν πουθενά το αγόρι αλλά δεν τους φάνηκε περίεργο.

Δύο χρόνια μετά, ο Κωστής ήταν ακόμα πιο κοντά στο να πραγματοποιήσει το μεγάλο του όνειρο. Καθώς γύρναγε στο σπίτι του, ενώ πέραγε τη λεωφόρο, τον χτύπησε ένα αυτοκίνητο.

Όταν ξύπνησε, ήταν στο νοσοκομείο. Δίπλα του καθόταν η μητέρα του. Του εξήγησε τι είχε συμβεί. Του είπε πως είχε ένα τροχαίο και η κυρία που τον χτύπησε κάλεσε το ασθενοφόρο. Τον μετέφεραν στο νοσοκομείο και την ειδοποίησαν. Λίγη ώρα αργότερα η μητέρα του βγήκε για λίγο να μιλήσει με τον γιατρό. Ο γιατρός της είπε πως είχε δυσάρεστα νέα. Προσπάθησε να της πει με τρόπο πως ο γιός της δεν θα ξαναπερπατούσε ποτέ. Μετά από αυτό το μόνο που την απασχολούσε ήταν το πώς θα το πει στον Κωστή. Την επόμενη μέρα παρακολουθώντας τηλεόραση, άκουσε στις ειδήσεις ενός καναλιού την αυτοκτονία ενός ανάπηρου παιδιού, το οποίο αναγνώρισε με μιας. Ήταν το αγόρι που συναντούσαν παλιά κάθε μέρα στον δρόμο. Λίγο αργότερα η μητέρα του μαζί με τον γιατρό μπήκαν στο δωμάτιο. Ύστερα από λίγα λεπτά του ανακοίνωσαν πως δεν θα περπατήσει ξανά. Ο Κωστής ξέσπασε σε κλάματα και άρχισε να φωνάζει πως πρέπει να υπάρχει λύση και πως θα μπορέσει να περπατήσει.

Ο Κωστής δεν περπάτησε ποτέ. Με τα χρόνια όμως κατάλαβε πως ήταν ένα είδος τιμωρίας για το τι είχε κάνει τότε σε εκείνο το αγόρι. Έμαθε να ζει με αυτό, παρόλο που δεν μπορούσε πια να ολοκληρώσει το όνειρο του.

Αφού η γιαγιά τελείωσε την ιστορία, μας εξήγησε πως δεν είναι σωστό να κοροϊδεύουμε κάποιον που απλώς είναι διαφορετικός από εμάς.

Λημναίος Γιώργος (γ1) Το όνειρο του Σαγκού

Ο Σαγκού ήταν δώδεκα χρονών και ζούσε στο Ρίο μαζί με τα δύο αδέρφια του και τη γιαγιά του, που ήταν σε προχωρημένη ηλικία. Οι γονείς του είχαν χωρίσει όταν αυτός ήταν μόλις οκτώ ετών και ζούσαν σε διαφορετικά σπίτια. Ζούσε πολύ φτωχικά, όπως και οι γονείς του. Η μη-

τέρα του δεν τους επισκεπτόταν ποτέ. Μόνο ο πατέρας του που ήταν βιοπαλαιστής και δούλευε πολλές ώρες σε ένα εργοστάσιο ερχόταν μία φορά το μήνα για να δώσει ελάχιστα χρήματα στη γιαγιά του για να τους προσφέρει τα απαραίτητα. Ενώ η ζωή ήταν πολύ σκληρή μαζί του ο Σαγκού ήταν πάντα χαμογελαστός και φιλικός. Προσπαθούσε να κάνει το καθημερινό του διάβασμα και να προσέχει τα δύο μικρότερα αδέρφια του.

Ο Σαγκού ήταν παθιασμένος με το ποδόσφαιρο. Στον ελεύθερό του χρόνο πήγαινε και έπαιζε με τους φίλους του σε μία τοπική ομάδα που συμμετείχε σε ένα πρωτάθλημα. Συνδύαζε το ταλέντο με τη θέληση και έτσι ήταν ένας πολύ καλός παίκτης. Το όνειρό του ήταν να γίνει επαγγελματίας ποδοσφαιριστής για δύο λόγους. Πρώτον γιατί το ποδόσφαιρο ήταν η ζωή του και δεύτερον ήθελε να βοηθήσει οικονομικά την οικογένειά του. Η ομάδα του ήταν πολύ καλή και με αρκετές ώρες προπόνησης είχε καταφέρει να φτάσει μέχρι τον τελικό.

Ο πατέρας του όπως κάθε μήνα ήρθε για να τους αφήσει χρήματα. Λίγο πριν φύγει ο Σαγκού τον παρακάλεσε να έρθει να παρακολουθήσει τον αγώνα που θα έπαιζε. Δυστυχώς αυτό ήταν αδύνατον, γιατί θα δούλευε. Στεναχωρήθηκε πολύ γιατί πάντα ήθελε κάποιος να τον δει και ειδικά ο πατέρας του που του είχε αδυναμία. Την επόμενη μέρα ήταν ο κρίσιμος αγώνας. Ευτυχώς, η γιαγιά του υποσχέθηκε ότι θα είναι μαζί του στο γήπεδο. Έτσι και αλλιώς έπρεπε να έχει τονωμένο ηθικό και ενέργεια για να παίξει όσο καλύτερα μπορούσε.

Ο αγώνας ήταν αμφίροπος και είχε φτάσει στο τελευταίο λεπτό χωρίς να έχει σκοράρει καμία ομάδα. Τότε η ομάδα του Σαγκού έκλεψε την μπάλα και ένας συμπαίκτης τού έδωσε πάσα. Εκείνος σούταρε και η μπάλα καρφώθηκε στα δίκτυα. Όλοι πανηγύριζαν. Ο αγώνας είχε τελειώσει και η ομάδα του είχε πάρει το πρωτάθλημα. Σήκωσαν τον Σαγκού στα χέρια τους και άρχισαν να φωνάζουν το όνομά του. Ήταν η καλύτερη μέρα της ζωής του. Όμως έγινε ακόμα καλύτερη όταν είδε τον πατέρα του όρθιο στις κερκίδες να τον χειροκροτάει. Έτρεξε προς αυτόν, τον αγκάλιασε και πανηγύρισαν μαζί.

Ο Σαγκού αισθάνθηκε μεγάλη ευτυχία. Ένιωσε την αγάπη από τον πατέρα του, που τόσο είχε ανάγκη.

Λίντης Κωνσταντίνος (γ1) Η αποτυχία , το θεμέλιο της επιτυχίας

Ακόμα θυμάμαι τον εαυτό μου πριν από επτά χρόνια περίπου, μικρό παιδί, να χαζεύω με θαυμασμό τα πολυάριθμα κύπελλα της υδατοσφαιρισσης στα γραφεία του Ναυτικού Ομίλου Βουλιαγμένης. Αυθόρμητα το μυαλό μου έκανε εικόνες. Οι νίκες και οι πανηγυρισμοί θα ήταν δεδομένο αφού ήμουν αθλητής στις ακαδημίες του ομίλου. Όλα αυτά τα καλογουλισμένα κύπελλα ήταν το κίνητρο για να παραμείνω στο πόλο και η ασυγκράτητη φαντασία μου έτρεχε σε νίκες παγκοσμίου και πανελλαδικού επιπέδου και με εμένα πρώτο σκόρερ. Πού να 'ξερα;

Μεγαλώνω παράλληλα με το αγώνισμα του πόλο. Τότε η πισίνα ήταν για εμένα και τους συναθλητές μου μια παιδική χαρά. Η προπόνηση ήταν το παιχνίδι μας. Ήμασταν όλοι νικητές και η πισίνα ήταν γεμάτη από φωνές, πλατσουρίσματα και γέλια. Καθώς τα χρόνια περνούσαν όλα άλλαζαν κι όλα ωρίμαζαν. Η πισίνα μετατράπηκε από παιδότοπος σε πεδίο μάχης. Πειθαρχία, αυστηρότητα, επίπονες προσπάθειες πήραν την θέση της ανεμελιάς και κανείς μας δεν κατάλαβε πότε και πώς περάσαμε στο μεταβατικό στάδιο του πρωταθλητισμού. Τα κύπελλα άρχισαν να γίνονται ένας μακρινός και επίπονος στόχος.

Έτσι μας βρήκε το καλοκαίρι του 2015 να έχουμε φτάσει στον τελικό χωρίς καμία ήττα, με έπαρση και σιγουριά και με την παιδική αγορίστικη αφέλεια ότι ήμασταν οι νικητές. Μάταια ο προπονητής μας προσπαθούσε να μας προσγειώσει λέγοντας μας να μην υποτιμούμε τον αντίπαλο. Ποιος το περίμενε; Χάσαμε το κύπελλο μέσα από τα χέρια μας, μέσα στην έδρα μας, με πολύ θυμό και δάκρια. Για κάποιους ήμασταν οι ασημένιοι μίνι παίδες. Για εμάς ήμασταν αποτυχημένοι.

Η αποτυχία δεν είναι ένα μεμονωμένο γεγονός. Είναι μια σειρά από ενέργειες όχι μόνο στον αθλητισμό αλλά και στην ζωή. Αν αποτύχουμε σε αυτό που έχουμε βάλει στόχο να κάνουμε, σημαίνει πως δεν ενεργήσαμε σωστά. Ο στόχος παραμένει όμως εκεί και μας περιμένει. Επομένως μια αποτυχία δεν μας καθορίζει ως αποτυχημένους. Τίποτα δεν σταματά στην αποτυχία. Το συναίσθημα της ήττας δεν πρέπει να γίνεται αφορμή να χάνουμε ενέργεια και χρόνο ψάχνοντας τα γιατί και τα πώς. Η αποτυχία απαιτεί να ανασυγκροτηθούμε, να αναγνωρίσουμε τα λάθη μας, να κοιτάξουμε μπροστά και να βελτιωθούμε. Είναι ένα σκληρό μάθημα που πρέπει να μας δυναμώνει. Έτσι, λοιπόν μας βρήκε η επόμενη μέρα μέσα στην πισίνα με περισσότερο πείσμα, πιο ενωμένους, πιο σεμνούς

και με θέληση για βελτίωση. Και δικαιωθήκαμε ένα χρόνο μετά, κατακτώντας το πρωτάθλημα μέσα στην έδρα του αντιπάλου μας.

Η ομάδα μου και ο προπονητής μου είναι σαν μια δεύτερη οικογένεια για εμένα. Είναι μια σχέση που μας δένει ο στόχος της πρόκρισης μέσα από την πειθαρχία και την υπακοή. Μέσα στην ομάδα έχω μάθει να βελτιώνομαι παλεύοντας την απόρριψη, να ανταγωνίζομαι, να συναγωνίζομαι, να διαμαρτύρομαι βουβά και να ζητωκραυγάζω. Έχω καταλάβει πως τίποτα δεν σταματάει, αν δεν κατακτήσω τον στόχο. Η αποτυχία είναι το σκαλοπάτι που πατάω συνειδητοποιημένα για να φτάσω πιο ψηλά. Αυτό μου το μαθαίνει ο αθλητισμός και σιγά σιγά το περνάω και στο σχολείο μου σαν μαθητής και σαν άνθρωπος στη ζωή.

Όπως έχει πει και ο θρύλος του μπάσκετ Μάικλ Τζόρνταν:

«Έχω αποτύχει τόσες και τόσες φορές στην ζωή μου και αυτό είναι που με έκανε να πετύχω!»

... Με αυτή την φράση κλείνω την ιστορία μου και σας αφήνω γιατί «έχω προπόνηση...!»

Λουκέρης Βασίλης (γ2) Μια μαύρη πινελιά στον άσπρο καμβά της ζωής

Ο Άκης εδώ και καιρό, όταν σχολούσε απ' το σχολείο και πήγαινε στο σπίτι του, συναντούσε επανειλημμένα μια ομάδα παιδιών του λυκείου κοντά στην ηλικία των 16-17 χρόνων, που, για να περνά ευχάριστα η ώρα τους, πείραζαν, χτυπούσαν και έβριζαν έναν αδύναμο μαθητή μικρότερης ηλικίας.

Ο μαθητής δεχόταν όχι μόνο σωματικό αλλά και ψυχολογικό εκφοβισμό. Αυτό είχε γίνει, αρκετές φορές, σ' ένα στενό πιο κάτω από το γυμνάσιο, δίπλα στο λύκειο. Όλο αυτό το πρόβλημα προκάλεσε περισσότερα προβλήματα. Ο Άκης έβλεπε ότι ο μαθητής του γυμνασίου δεν μιλάγε στους φίλους του και σε κάθε διάλειμμα καθόταν μόνος και έκλαιγε. Κατάλαβε ότι το παιδί περνούσε πολύ άσχημα.

Μετά από μία εβδομάδα συνεχιζόταν η ίδια κατάσταση. Ο Άκης αποφάσισε ότι ήταν καιρός να γνωρίσει τον μαθητή. Οι περισσότερες προσπάθειές του απέτυχαν και ο μαθητής όλο και κλεινόταν πιο πολύ στον εαυτό του. Οι γονείς του δεν είχαν ιδέα για το τι γινόταν. Ο Άκης δεν μπορούσε να μείνει αδιάφορος. Έβλεπε ότι το παιδί αυτό ήταν δύσκολο να βοηθηθεί απ' τους φίλους και την οικογένειά του γιατί φοβόταν να τους

μιλήσει. Ο μαθητής ήταν πολύ στεναχωρημένος. Η λυπημένη έκφραση του προσώπου του πρόδιε την απελπισία του. Ο Άκης κατάλαβε ότι έπρεπε να προσπαθήσει και πάλι να τον πλησιάσει και να τον βοηθήσει.

Την επόμενη μέρα μετά το σχόλασμα ο Άκης πήγε στην παρέα του μαθητών του λυκείου και άρχισε να τους μιλά για το κακό που κάνανε στο μικρότερο παιδί. Όμως, η συζήτηση ξέφυγε και κατέληξε να γίνει λογομαχία με αποτέλεσμα η παρέα να αρχίσει να απειλεί και τον Άκη. Η εξέλιξη ήταν η ίδια με τον μικρό μαθητή. Αλλά το τέλος διαφορετικό. Ο Άκης δεχόταν για ένα χρόνο τον εκφοβισμό, αλλά δεν άντεξε. Το μαρτύριό του δεν έλεγε να τελειώσει ούτε γι αυτόν ούτε για το μικρό του φίλο. Ο Άκης αποφάσισε να βάλει τέλος στην ζωή του και αυτοκτόνησε.

Όταν μαθεύτηκε αυτό, ο μικρός μαθητής δεν άντεχε τις τύψεις. Αποφάσισε να πάει και να τελειώσει την ιστορία με ένα τέλος βαμμένο με αίμα. Έτσι, ένα βράδυ του Ιούνη έβαλε σε εφαρμογή το σχέδιο του. Πήγε στο πάρκο όπου ήταν τα παιδιά του λυκείου και αφαίρεσε την ζωή των παιδιών και στο τέλος την δικιά του.

Πριν βάλει τέλος και στη δική του ζωή, είχε γράψει ένα γράμμα και το 'χε αφήσει στην τσέπη του. Όταν το βρούνε οι δικοί του να μάθουν τα γεγονότα που προηγήθηκαν πριν την μοιραία απόφασή του. Η οικογένεια του, καταρρακωμένη από το χαμό του παιδιού της, διάβασε το γράμμα και όλοι ένιωθαν ενοχές που δεν είχαν καταλάβει το μαρτύριο που περνούσε ο γιος τους. Με δάκρυα στα μάτια τον αποχαιρέτησαν για πάντα.

Η ζωή δεν είναι πάντα ρόδινη. Πάντα υπήρχε και θα εξακολουθεί να υπάρχει το καλό και το κακό. Δε μπορεί να αλλάξει αυτό. Ο εκφοβισμός υπήρχε από παλιά. Σήμερα όμως είναι όλο και πιο έντονο το φαινόμενο. Σκεφτόμαστε, λοιπόν, ανοιχτά και κοιτάμε από όλες τις οπτικές γωνίες το θέμα. Μιλάμε χωρίς φόβο για τα προβλήματα μας, για να μπορέσουν έτσι να λυθούν. Αυτές είναι κάποιες συμβουλές ειδικών, για να μη θρηνούμε θύματα...

Λουρής Κωνσταντίνος (γ3) Η ζωή ενός Μπολσεβίκου

Ο πόλεμος είχε ξεκινήσει. Στο δυτικό μέτωπο από τη μία μεριά η Entente και από την άλλη οι Κεντρικές Δυνάμεις είχαν σκάψει αμέτρητα χιλιόμετρα με χαρακώματα. Επιχειρούσαν επιθέσεις με αναρίθμητες απώλειες και από τις δύο πλευρές για να κερδίσουν λίγα μέτρα εδάφους τη φορά. Στο ανα-

τολικό μέτωπο η κατάσταση δεν ήταν καλύτερη για καμία από της δυο πλευρές, αφού μετά την επίθεση των Ρώσων η Γερμανική και Αυστροουγγρική αντεπίθεση επανέφερε τα σύνορα στην αρχική τους μορφή.

Στη Ρωσική Αυτοκρατορία είχε δημιουργηθεί ένα κύμα δυσαρέσκειας με επιθυμία το τέλος του πολέμου. Μετά την τεράστια απήχηση και τις εκατομμύρια εγγραφές για τη συμμετοχή στον πόλεμο, το αίσθημα του πατριωτισμού άρχισε να χάνεται. Έτσι όλο και περισσότεροι Ρώσοι ήθελαν ο πόλεμος να σταματήσει. Ένας από αυτούς ήταν και ο νεαρός τότε Βλαντιμίρ από το απόμακρο Τομσκ της Σιβηρίας. Η οικογένεια του Βλαντιμίρ ήταν μια πολύ φτωχή οικογένεια χωρικών που ζούσε σε άθλιες συνθήκες. Ο Βλαντιμίρ μετανάστευσε στην Πετρούπολη, όπου και εργάστηκε σε ένα εργοστάσιο όπλων. Με την έκρηξη του πολέμου ο Βλαντιμίρ κατατάχτηκε στον στρατό. Όμως η απόσυρση του υπήρξε γρήγορη, αφού τον ίδιο χρόνο έχασε το πόδι του στην μάχη του Τάνενμπεργκ εξαιτίας μιας από τις αμέτρητες οβίδες που χρησιμοποίησε το γερμανικό πυροβολικό. Αφού επέστρεψε στην οικογένεια του και συνειδητοποίησε την σπουδαιότητα της κατάστασης, εγγράφηκε στο κόμμα των Μπολσεβίκων και άρχισε να εργάζεται στην τοπική εφημερίδα. Ορκίστηκε στον εαυτό του να πολεμήσει το καθεστώς και να αγωνιστεί για το τέλος του πολέμου.

Τον Φεβρουάριο του 1917 ξέσπασε η πρώτη επανάσταση. Με επιτυχία αφαίρεσε όλες τις εξουσίες από τον Τσάρο Νικόλαο Β' Ρομανώφ, με αποτέλεσμα το τέλος της Δυναστείας αυτής. Όμως η προσωρινή κυβέρνηση αποφάσισε να συνεχίσει τον πόλεμο. Ο Βλαντιμίρ και οι υπόλοιποι Μπολσεβίκοι ήταν αντίθετοι σε αυτό. Έτσι, τον Οκτώβριο του ίδιου χρόνου ξέσπασε η δεύτερη επανάσταση και επικράτησαν οι Μπολσεβίκοι. Οι τελευταίοι σταμάτησαν τον πόλεμο με την συνθήκη του Μπρέστ-Λιτόφσκ τον Μάρτιο του 1918

Αμέσως μετά ξέσπασε ο εμφύλιος πόλεμος ανάμεσα στον Κόκκινο και τον Λευκό στρατό. Ο τελευταίος είχε την υποστήριξη διαφόρων κρατών της Ευρώπης και του κόσμου. Ο Βλαντιμίρ βρισκόταν στο πλευρό του Λέων Τρότσκι. Η εμπειρία του, αν και ήταν μικρή, κρίθηκε χρήσιμη. Οι συμβουλές του πολλές φορές αξιοποιήθηκαν σε μάχες και ανέβασαν το κύρος του ανάμεσα στον κόκκινο στρατό.

Μετά το τέλος του εμφυλίου, στον Βλαντιμίρ ανατέθηκε η διοίκηση του Σοβιέτ των Ουραλίων. Έμενε στο Αικατερίνεμπουργκ, την πρωτεύουσα του Σοβιέτ των Ουραλίων. Συγκεκριμένα στην έπαυλη Υπάτιεφ, ένα σπίτι καλοδιατηρημένο παρά το γεγονός της οικοδόμησής του την δεκαετία του 1880. Κανένας άλλος δεν ήθελε να μείνει σε αυτό το σπίτι, λόγω του παρελθόντος του, δηλαδή της δολοφονίας της οικογένειας Ρομανώφ στις 17 Ιουλίου 1918 μέσα σε αυτό.

Μια παγωμένη ηλιόλουστη μέρα του χειμώνα του 1922, διέσχιζε τους δρόμους του Αικατερίνεμπουργκ με το αυτοκίνητο του. Το Ford του 1915 του είχε δοθεί από την κυβέρνηση για διευκόλυνση στις μετακινήσεις του. Έφθασε έξω από το σπίτι. Με την κόρη του ματιού του παρατήρησε τέσσερα άτομα έξω από το σπίτι και διαισθάνθηκε πως κάτι δεν πήγαινε καλά. Μόλις συνειδητοποίησε ποιοι ήταν, ήταν πολύ αργά. Ένας από αυτούς τον σημάδεψε με ένα περίστροφο και τον πυροβόλησε τρεις φορές στο κεφάλι. Οι αρχές τον βρήκαν αιμόφυρτο στο πεζοδρόμιο έξω από την έπαυλη Υπάτιεφ.

Οργανώθηκε μια μεγαλοπρεπής κηδεία προς τιμήν του, πράγμα πολύ παράξενο, αφού ο Βλαντιμίρ ήταν απλά ένα στέλεχος σε ένα πολύ μεγάλο κόμμα. Η κηδεία θα γινόταν στο Τόμσκ, στον τόπο που γεννήθηκε και μεγάλωσε ο Βλαντιμίρ. Αν και το Τόμσκ βρισκόταν πολύ μακριά από τη νέα και την παλιά πρωτεύουσα, την Μόσχα και την Πετρούπολη αντίστοιχα, πάνω από διακόσια άτομα παραβρέθηκαν στην κηδεία. Εκεί τον τίμησαν υψηλόβαθμα στελέχη του κόμματος, όπως ο Λένιν, ο Τρότσκι και ο Στάλιν.

Λίγους μήνες αργότερα βρέθηκαν οι δολοφόνοι του. Οδηγήθηκαν στη δικαιοσύνη, δικάστηκαν και τελικά εκτελέστηκαν, χάρη στη μαρτυρία μιας πολύ μυστηριώδους γυναίκας. Η γυναίκα αυτή εμφανίστηκε στο αστυνομικό τμήμα του Αικατερίνεμπουργκ και θέλοντας να παραμείνει ανώνυμη έδωσε στις αρχές τέσσερα ονόματα, τα οποία ύστερα αποδείχτηκε πως ανήκαν στους δολοφόνους του Βλαντιμίρ. Ομολόγησαν αργότερα και οι ίδιοι το έγκλημά τους. Ποτέ δεν θα αποκαλυφθεί ο σκοπός της μυστηριώδους κυρίας του Αικατερίνεμπουργκ, αλλά ούτε και ο σκοπός των δολοφόνων ή αν ήταν αυτοί στα αλήθεια οι δολοφόνοι.

Οι ήρωες αυτών των συγκλονιστικών εποχών δεν θα μας αποκαλύψουν ποτέ όλα τους τα μυστικά. Ο Βλαντιμίρ ήταν ένας από αυτούς.

Μαρουλίδη Άννα-Μαρία (γ3) Ο Μεγάλος Ηγέτης

12 Απριλίου 1998. Ιστορική μέρα γιατί αυτός που όλοι αποκαλούσαν «τρελό επιστήμονα» επιτέλους τελειοποίησε τη Μηχανή Του Χρόνου, που χρόνια κατασκεύαζε. Ο Θανάσης Καλλίδης ήταν πολύ περήφανος για το κατόρθωμά του και είχε μεγάλη αγωνία, αφού έπρεπε να τη δοκιμάσει ο ίδιος. Το ταξίδι στο παρελθόν δεν ήταν απλή υπόθεση γιατί αφορούσε ένα μόνο άτομο και μία μόνο επιστροφή. Μετά από πολύ σκέψη και με το

άγχος του κινδύνου, που αντιμετώπιζε, μια που δεν ήταν σίγουρος ότι θα επέστρεφε, πήρε την απόφαση να ταξιδέψει στο Ναύπλιο στις 8 Σεπτεμβρίου 1831. Επιθυμούσε να συναντήσει τον Ιωάννη Καποδίστρια, που θαύμαζε ιδιαίτερα και θεωρούσε τον ιδρυτή του Ελληνικού Κράτους.

Ρύθμισε την επιστροφή του μετά από δύο ημέρες στις 9:00 το πρωί από το Κάστρο του Ναυπλίου. Έπρεπε τη συγκεκριμένη ώρα να βρίσκεται στην Ανατολική Πολεμίστρα και δίπλα στο μεγάλο κανόνι. Εκεί θα ανοιγόταν μια μαύρη τρύπα που θα τον οδηγούσε πίσω στην εποχή του. Στο εργαστήριο του τον περίμενε η κάψουλα, που θα τον μετέφερε πολλά χρόνια πίσω. Μπήκε μέσα και πάτησε το κουμπί.

Ένα εκτυφλωτικό φως τον έλουσε και σε δευτερόλεπτα βρέθηκε να περπατάει στα σοκάκια του Ναυπλίου. Έτοιμος να κατευθυνθεί προς το σπίτι του Καποδίστρια κατάλαβε ότι οι άλλοι άνθρωποι δεν είχαν αντιληφθεί την παρουσία του. Ήταν αόρατος!! Εντυπωσιασμένος από τις ενδυμασίες και τις άμαξες με τα άλογα, περιεργάστηκε τα κτίρια γύρω του. Ήταν μεγάλα με περίτεχνα σχέδια, μπαλκόνια με μάρμαρα και σίδερα και εσωτερικές αιλές γεμάτες λουλούδια. Οι πλούσιες οικογένειες ξεχώριζαν λόγω της ενδυμασίας τους, αφού φορούσαν ακριβά ρούχα και μαύρα καπέλα οι άντρες. Οι γυναίκες φορούσαν επίσης καπέλα ή μεγάλα μαντίλια. Υπήρχαν και άνθρωποι ντυμένοι με παραδοσιακές φουστάνελες που μάλλον ήταν στρατιώτες.

Κουρασμένος μετά την περιπλάνηση του στα σοκάκια του Ναυπλίου μπήκε σε ένα Χάνι για να κοιμηθεί. Ξύπνησε κάποια στιγμή τα βαθιά μεσάνυχτα γιατί άκουσε κάποιους άντρες να μαλώνουν από το διπλανό δωμάτιο. Αμέσως κατάλαβε ότι ήταν ο αδελφός και ο γιός του Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη. Δεν συμφωνούσαν για τον τρόπο που έπρεπε να εκτελεστεί ο Καποδίστριας. Φαίνεται ότι στο δωμάτιο υπήρχαν και άλλα άτομα, τα οποία όμως δεν μιλούσαν. Έβαλε το αυτί του στον τοίχο και άκουσε τους Μαυρομιχάληδες να ορίζουν τη δολοφονία για την επόμενη μέρα το πρωί την ώρα που ο Καποδίστριας θα πήγαινε στην εκκλησία του Αγίου Σπυρίδωνος. Δεν μπόρεσε να κοιμηθεί όλο το βράδυ με τη σκέψη ότι ο Καποδίστριας, ένας τόσο σημαντικός άνθρωπος, την επόμενη μέρα θα ήταν νεκρός. Παρόλο που ήξερε ότι ήταν αναπόφευκτο, προσπάθησε να σκεφτεί έναν τρόπο να το αποτρέψει.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι του αγχωμένος και διστακτικός για το αν θα έπρεπε να πάει στην εκκλησία ή να μείνει στο Χάνι. Τελικά αποφάσισε να περάσει όλη τη δοκιμασία της δολοφονίας του ανθρώπου που θεωρούσε τον μεγάλο ηγέτη του Ελληνικού Κράτους. Πολλές φορές σκέφτηκε ότι η ιδέα του να γυρίσει στο Ναύπλιο του 1831 δεν ήταν καλή, γιατί δεν μπόρεσε να συναντήσει και να μιλήσει με τον Καποδίστρια αλλά ήταν υποχρεωμένος να παρακολουθήσει το θάνατο του. Με αργά βήματα

βγήκε από το Χάνι και περιπλανήθηκε στα σοκάκια της πόλης. Οι άνθρωποι ξύπναγαν και η πόλη ζωντάνευε, χωρίς να μπορούν να φανταστούν εκείνο που επρόκειτο να συμβεί. Κατευθύνθηκε προς την εκκλησία και διάλεξε μια απόμακρη γωνιά περιμένοντας την άφιξη του Καποδίστρια. Έκλεισε τα μάτια του και κατάλαβε τι έγινε μόνο αφού άκουσε πυροβολισμούς και τον κόσμο να φωνάζει. Υπήρχε μεγάλη αναστάτωση, άνθρωποι έτρεχαν δεξιά και αριστερά, ενώ άλλοι κυνηγούσαν τον δολοφόνο. Πλησίασε και είδε τον Καποδίστρια μέσα σε μια λίμνη αίματος. Έσκυψε και ακούμπησε το χέρι του στο μέτωπο του. Ήταν ο τελευταίος χαιρετισμός στον άνθρωπο που θαύμαζε και που ήλπιζε ότι κάποια μέρα θα γεννιόταν ένας όμοιος του. Ακολούθησε το πλήθος που φώναζε εξαγριωμένο και παρακολούθησε τη σύλληψη του δεύτερου δολοφόνου. Ο πρώτος είχε ήδη θανατωθεί στον τόπο του εγκλήματος.

Γύρισε στο Χάνι εξαντλημένος και απογοητευμένος από το θέαμα Ελλήνων που σκοτώνουν τον ηγέτη της πατρίδας τους. Σκέφτηκε ότι αυτή ήταν η μεγάλη κατάρα της φυλής μας και ότι κάθε νέος άνθρωπος θα έπρεπε να διδαχτεί την ιστορία για να καταλάβει τη σημασία της ομόνοιας και της ενότητας μεταξύ των ανθρώπων. Η εικόνα του νεκρού Καποδίστρια τριγύριζε στο μυαλό του όλη τη νύχτα και προσπάθησε να βάλει τάξη στις σκέψεις και τα συναισθήματά του. Τον βρήκε το πρωί κουρασμένο και ξεκίνησε για το Κάστρο. Μπροστά του ανοίχτηκε ξαφνικά μια μαύρη τρύπα και γύρισε στο παρόν.

Στο γνώριμο περιβάλλον του σπιτιού του κατάλαβε πόσο σημαντικές ήταν οι δύο μέρες που πέρασε για την επόμενη ζωή του. Αποφάσισε να αφιερώσει μέρος της ζωής του στη διδασκαλία της ιστορίας σε νέους ανθρώπους δίνοντας σημασία στις ηθικές αξίες και στα φωτεινά παραδείγματα, όπως ο Καποδίστριας. Το μέλλον του Ελληνικού Κράτους έπρεπε να είναι βασισμένο στην συμφιλίωση και στην κοινή προσπάθεια.

Μαρυνιάκ Μιχάλης (γ2) Μια Κυριακή του Νοεμβρη

Πολλοί άνθρωποι φοβούνται το σκοτάδι, άλλοι τους κλόουν και άλλοι για κάποιο ανεξήγητο λόγο το άγνωστο, το ξένο. Πέρσι μου συνέβη κάτι που στιγμάτισε την ζωή μου για πάντα, δυστυχώς με την κακή έννοια. Ήταν κάτι αναπάντεχο, κάτι που δεν μπορούσα να σταματήσω. Πρώτη φορά φοβήθηκα πραγματικά για την ζωή μου.

Όλα ξεκίνησαν το περασμένο φθινόπωρο ένα κυριακάτικο πρωί. Όπως κάθε Σαββατοκύριακο πήγα στον ιστιοπλοϊκό μου όμιλο γεμάτος όρεξη να ετοιμάσω το αγωνιστικό μου σκάφος ώστε να τρέξω στον αγώνα του Σαρωνικού. Ενώ όλοι προετοιμάζονταν εσπευσμένα για τον αγώνα, ο προπονητής μου ζήτησε την βοήθεια μου για την μετακίνηση των σημαιών που βρίσκονταν στην γραμματεία του ομίλου. Μετά από λίγο ακούστηκε η κόρνα της έναρξης των αγώνων και μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτων εκατοντάδες ιστιοπλοϊκά βρίσκονταν στη θάλασσα. Ξαφνικά με συναντάει ο βοηθός του προπονητή μας και μου λέει να βιαστώ να αλλάξω σκάφος και πανί γιατί υπήρξε μία παρεξήγηση και δηλώθηκα να τρέχω στον αγώνα με άτομα διαφορετικής κατηγορίας. Μόλις τελείωσα την προετοιμασία του καινούριου σκάφους μου πήγα στη θάλασσα για να βρω την υπόλοιπη ομάδα.

Καθώς πλησιάζαμε την κούρσα οι περισσότεροι από την ομάδα κουβεντιάζανε μεταξύ τους, άλλοι έκαναν στοιχήματα με τον προπονητή για τις θέσεις τους στον αγώνα ενώ οι υπόλοιποι- ανάμεσα τους κι εγώ- παρακολουθούσαν τον κυματισμό και την ηρεμία της θάλασσας. Εκείνη την ημέρα υπήρχε μια πιθανότητα για βροχή και μπουρίνι αλλά κανείς δεν έδινε σημασία γιατί οι επιτροπάριοι καθόντουσαν σε ένα μεγάλο ιστιοπλοϊκό και τα μεγάλα ιστιοφόρα δύσκολα παθαίνουν ζημιά. Μόλις φτάσαμε ήμασταν έτοιμοι για τα πάντα και μετά από μια δεκάλεπτη προετοιμασία και μέτρηση του καιρού, άρχισαν οι αγώνες και ανακοινώθηκε πως πρώτα θα τρέξουν τα κορίτσια laser4.7, έπειτα τα αγόρια της κατηγορίας laser 4.7 και τέλος τα laser Radial.

Στην πρώτη κούρσα, σε απόσταση 2-3 μιλίων από το λιμάνι του Πειραιά, τα κορίτσια της ομάδας μου κατέλαβαν την πρώτη θέση. Στη δεύτερη κούρσα στα αγόρια των ηλικιών 13 έως 16 είχαμε δύο θέσεις στη δεκάδα. Τέλος στη δική μου κούρσα ύστερα από έναν σκληρό και κουραστικό αγώνα κατέλαβα την τέταρτη θέση. Μόλις τελείωσαν και οι τρεις κατηγορίες, μεσολάβησε ένα πεντάλεπτο διάλειμμα, όπως προβλέπεται από τον κανονισμό. Ο προπονητής μας ήταν ευχαριστημένος με τα αποτελέσματα, που ήταν καρπός της εντατικής και συστηματικής προπόνησης, την οποία κάναμε κάτω από τις δικές του οδηγίες.

Στη δεύτερη φάση των αγώνων, που άρχισαν με την ίδια σειρά, και ενώ ήταν σε εξέλιξη ο αγώνας των κοριτσιών, μας έπιασε καταιγίδα η οποία σήκωσε φουρτούνα. Γνωρίζοντας τα τερτίπια του καιρού, καταλάβαμε το κακό που θα ερχόταν. Μας έπιασε όλους πανικός. Καθώς είδαμε πως όλοι εγκατέλειπαν τον αγώνα, αρχίσαμε να επιστρέφουμε στο λιμάνι, έχοντας την ελπίδα ότι θα προλαβαίναμε να γλιτώσουμε από την θεομηνία. Δυστυχώς η κατάσταση δεν εξελίχθηκε όπως την περιμέναμε.

Ο αέρας όλο και δυνάμωνε και τα κατάρτια άρχισαν να σπάνε ενώ τα πανιά σφύριζαν. Το χειρότερο όμως δεν ήταν αυτό, ούτε το ότι τα περισσότερα σκάφη διαλύθηκαν εντελώς. Αυτό που με έκανε να φοβηθώ και το οποίο χαρακτήριζε πολύ έντονα στην μνήμη μου, ήταν ο βαρύτατος τραυματισμός μιας συναθλήτριάς μου από ένα κορμό δέντρου που το είχε παρασύρει προς το μέρος της ο ισχυρός άνεμος. Αποτέλεσμα του τραυματισμού ήταν να λιποθυμήσει και να κινδυνέψει να πνιγεί. Αμέσως ο προπονητής μου έπεσε στην θάλασσα, την άρπαξε και παράλληλα μου φώναξε να τον βοηθήσω. Εγώ έτρεξα γρήγορα αλλά δεν τα κατάφερα διότι όταν προσπάθησα να έρθω πιο κοντά ένα τρίμετρο κύμα με πήρε και με πέταξε δυνατά πάνω στα βράχια. Το σκάφος μου έγινε θρύψαλα και βούτηξα γρήγορα στη θάλασσα για να μπορέσω να ξεφύγω. Βγαίνοντας στην επιφάνεια συνειδητοποίησα ότι λόγω της πυκνής ομίχλης και της δυνατής βροχής η όραση μου ήταν όχι περισσότερο από ένα μέτρο. Κρατήθηκα από έναν κοντινό βράχο και σε λίγα λεπτά είδα τον προπονητή μου που προσπαθούσε να βοηθήσει τη συναθλήτριά μου και αμέσως κολύμπησα για να τους φθάσω. Ο προπονητής μου προσπαθούσε να φωνάξει βοήθεια για να μας πάρουν από τη μέση του μόλου όμως κανείς δεν ανταποκρίθηκε. Τελικά όλοι μαζί κολυμπήσαμε ως τα βράχια και καταφέραμε να βγάλουμε την κοπέλα στην στεριά. Εκείνη τη στιγμή ευτυχώς έφθασε και το ασθενοφόρο που μετέφερε την αθλήτρια και τον προπονητή μου στο κοντινότερο νοσοκομείο.

Μετά από λίγο η σφοδρότητα του ανέμου άρχισε να λιγοστεύει και τότε είδαμε το πραγματικό μέγεθος της καταστροφής. Όταν η ατμόσφαιρα καθάρισε και η θάλασσα είχε γίνει κίτρινη από το ανακάτεμα, παρατηρήσαμε ότι τα περισσότερα σκάφη είχαν γίνει κομμάτια. Στεναχωρηθήκαμε πολύ για αυτό, αλλά το γεγονός ότι η συναθλήτριά μας και εμείς ήμασταν ζωντανοί μας έκανε να παρηγορηθούμε. Βέβαια, οι περισσότεροι από εμάς ένοιωθαν ακατανίκητοι όμως εγώ πιστεύω πως απλώς σταθήκαμε τυχεροί. Το χειρότερο ήταν πως μετά από όλες τις καταστροφές έπρεπε να μαζεύουμε τα συντρίμια και τα υλικά των συναθλητών.

Γυρίζοντας στο σπίτι μου σκεφτόμουν συνέχεια όλα όσα είχαν γίνει αυτή τη μέρα. Νόμιζα ότι ήταν σενάριο από κάποια ταινία, αλλά αμέσως σκέφτηκα καθαρά διάφορους τρόπους ενεργειών ώστε την επόμενη φορά να είμαι προετοιμασμένος. Μόλις έφτασα στο σπίτι μου διηγήθηκα όσα πέρασα στους γονείς μου και αυτοί θεώρησαν πως θα έπρεπε να σταματήσω αυτό το άθλημα αφού διακινδυνεύω την ζωή μου. Εγώ τους απάντησα πως ποτέ δεν θα σταματήσω κάτι που αγαπώ...

Μάσσιας Γιώργος (γ2) Ο Μοναχικός Άστεγος

Μια βροχερή νύχτα καθόταν ο κ. Αλέκος, ένας άστεγος και σκεφτόταν την κατάντια του. Θυμήθηκε τη στιγμή που τον απέλυσε πάνω στα νεύρα του το αφεντικό του, επειδή του είχε ρίξει κατά λάθος τον καυτό καφέ στο πιο επίσημο παντελόνι του. Εκείνη τη στιγμή, η αντίδραση του αφεντικού του τού έφερε νευρικό γέλιο. Το αφεντικό του προσβλήθηκε και τον απέλυσε. Εκείνη την άτυχη μέρα, επιστρέφοντας στο σπίτι αφηγήθηκε στην οικογένεια του το περιστατικό. Οι δικοί του τού έδειξαν συμπόνια και τον παρηγόρησαν λέγοντας του πως όλα θα πήγαιναν καλά. Ένωσε λίγο καλύτερα εκείνη την στιγμή λόγω της υποστήριξης που είχε.

Τον επόμενο μήνα είχε εξουθενωθεί λόγω των μάταιων προσπαθειών του να βρει δουλειά. Τα χρήματα στο σπίτι ολοένα και λιγόστευαν, το εισόδημα της γυναίκας του, ως καθαρίστρια, δεν επαρκούσε ούτε για την κάλυψη των βασικών καθημερινών αναγκών του σπιτιού. Η συμπεριφορά του κ. Αλέκου είχε αρχίσει να γίνεται πιο επιθετική λόγω των δυσκολιών που αντιμετώπιζε στην καθημερινότητα του.

Επιστρέφοντας μια μέρα στο σπίτι, μετά από μια ακόμη άκαρπη μέρα βρήκε την πόρτα κλειστή. Από εκείνη την ημέρα δεν ξαναείδε την οικογένεια του. Ήταν πολύ λυπημένος και είχε πολλές τύψεις. Αναρωτιόταν τι είχε κάνει λάθος. Τον περιτριγύριζαν οι σκέψεις και ένιωθε μέσα του πως είχε αδικηθεί και πως η ζωή δεν είχε νόημα πια γι' αυτόν. Ο κ. Αλέκος δεν είχε πού να μείνει και το μόνο μέρος που βρήκε να ξεκουραστεί ήταν ένα παγκάκι σ' ένα πάρκο. Κάποια μέρα στο διπλανό παγκάκι κάθισαν δύο κοπέλες και ο κ. Αλέκος έπιασε κουβέντα μαζί τους. Η μία μάλιστα από τις δύο τον ρώτησε πώς έμεινε άστεγος. Τους αφηγήθηκε την ιστορία του και αυτές συγκινήθηκαν. Ξαφνικά, εκεί που συζητούσαν εμφανίστηκε ένας αστυφύλακας και του φώναξε να απομακρυνθεί από τις κοπέλες. Ο κ. Αλέκος τρομοκρατημένος παράκουσε την εντολή του αστυνόμου και αντί να αφήσει τις κοπέλες έφυγε μαζί τους τρέχοντας, φυσικά με τη θέλησή τους. Κατευθύνθηκαν προς ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι πιο κάτω. Ο αστυφύλακας κάλεσε ενισχύσεις, συνέλαβε τον κ. Αλέκο και συνόδευσε τις κοπέλες στο σπίτι τους.

Την επόμενη μέρα το πρωί, ο κ. Αλέκος βρισκόταν στο Αστυνομικό Τμήμα μαζί με τις κοπέλες και τη μητέρα τους. Οι κοπέλες εξήγησαν ότι αυτό ήταν μια παρεξήγηση και πως ο άστεγος δεν είχε καμία πρό-

θεση να τις πειράξει. Έτσι, άφησαν τον κ. Αλέκο ελεύθερο δίνοντας του ένα μικρό χρηματικό ποσό για να περάσει τον υπόλοιπο μήνα και του υποσχέθηκαν να τον βοηθήσουν να βρει δουλειά.

Μαυρογιώργη Κατερίνα (γ2) Η Ζωή τώρα ξεκινά

Ήταν μόλις δεκαέξι ετών, όταν ο Λουκάς είχε βιώσει ορισμένα γεγονότα που είχαν χαράξει ολοκληρωτικά τη ζωή του. Ζούσε σε ένα πολύ όμορφο χωριό της Ηπείρου, περίπου 500 κατοίκων μέσα στη φύση και τον καθαρό αέρα. Τον πατέρα του δεν τον γνώρισε ποτέ, καθώς τους εγκατέλειψε πριν ακόμα γεννηθεί. Δεν είχε άλλους συγγενείς. Ζούσε μόνο με τη μητέρα του. Αυτό όμως δεν τον στενοχωρούσε καθόλου. Την αγαπούσε πολύ και τη θαύμαζε για όλα όσα γνώριζε παρόλο που δεν πήγε ποτέ σχολείο!

Το φθινόπωρο είχε μπει και είχαν ήδη ξεκινήσει οι φθινοπωρινές βροχές. Η μητέρα του έπρεπε οπωσδήποτε να βγει έξω για να κάνει μία επίσκεψη σε ένα σπίτι λίγο πιο κάτω. «Θα γυρίσω γρήγορα παιδί μου μην ανησυχείς» του είπε καθώς έφευγε και εκείνος της έγνεψε καταφατικά. Όταν γύρισε σπίτι ήταν πολύ κουρασμένη και έπεσε κατευθείαν να κοιμηθεί καληνυχτίζοντας το Λουκά. Η επόμενη μέρα ήταν η πρώτη μέρα σχολείου μετά τον Αγιασμό! Ο Λουκάς ήταν πολύ χαρούμενος που επιτέλους ξεκίνησαν τα μαθήματα. Έτσι σηκώθηκε και ετοιμάστηκε, ενώ η μητέρα του ακόμα κοιμόταν, κάτι πολύ ασυνήθιστο αφού κάθε μέρα ξυπνούσε από πολύ νωρίς για να βοσκήσει τα ζώα.

Η μέρα κύλησε γρήγορα. Όταν όμως ο Λουκάς γύρισε σπίτι η μητέρα του ήταν ακόμα ξαπλωμένη. Την πλησίασε και τη ρώτησε αν είναι καλά και αν χρειάζεται κάτι. Αυτό έγινε αρκετές φορές όμως δεν πήρε ποτέ απάντηση. Η μητέρα του με κάποιο ανεξήγητο τρόπο είχε «φύγει» πια από αυτό τον κόσμο. Όταν ο Λουκάς συνειδητοποίησε τι συνέβαινε ξέσπασε σε κλάματα και φωνές. Τόσο δυνατές που τον άκουσε όλη η γειτονιά. Η γειτόνισσα τους και συνάμα πολύ καλή φίλη της μητέρας του Λουκά έτρεξε στο σπίτι τους και βρήκε τον Λουκά σε άθλια κατάσταση. Αμέσως κατάλαβε τι είχε συμβεί, αλλά προσπάθησε να μείνει δυνατή για να συμπαρασταθεί στο παιδί.

Οι απαραίτητες διαδικασίες τελέστηκαν και πλέον ο Λουκάς ζούσε με την γειτόνισσά τους, την κυρία Λιλή. Η μόνη του σκέψη ήταν η μη-

τέρα του. Ούτε έτρωγε ούτε έπινε, πράγμα λογικό για ένα παιδί που υπέστη τέτοιο σοκ. Οι μέρες περνούσαν και ο Λουκάς παρέμενε αμίλητος. Το μόνο που έκανε είναι να τρώει ελάχιστα για να μπορέσει να ζήσει και να πηγαίνει σχολείο με τη σκέψη πως ίσως κάποια στιγμή θα ξεχαστεί.

Ο καιρός περνούσε, και η κυρία Λιλή και οι φίλοι του είχαν αρχίσει να ανησυχούν πολύ περισσότερο απ' ότi στην αρχή για τον Λουκά. Η κατάσταση του δεν παρουσίαζε καμία βελτίωση. Θεωρούσε πως δεν είχε λόγο πια να ζει. Όλοι στο χωριό προσπαθούσαν να τον πλησιάσουν και να του πάρουν έστω μια κουβέντα. Αδύνατο όμως.

Είχαν σχεδόν φτάσει τα Χριστούγεννα και ήταν η τελευταία μέρα σχολείου, πριν κλείσει για διακοπές. Στο χωριό όλα ήταν χιονισμένα. Η μόνη σκέψη του Λουκά εξακολουθούσε να είναι η μητέρα του. Μία φράση όμως ενός πολύ καλού του φίλου τον έβαλε σε πολύ μεγάλες σκέψεις. «Λουκά, ξέρω πως αυτό που περνάς είναι αδύνατο να το ξεπεράσεις. Είμαι όμως σίγουρος πως η μητέρα σου δεν ήθελε να σε πληγώσει. Όταν σε βλέπει από εκεί ψηλά σε αυτήν την κατάσταση στενοχωριέται. Η ζωή σου μπορεί να άλλαξε, αλλά δεν τελείωσε.» Αυτά τα λόγια είπε στον Λουκά και έφυγε.

Γυρνώντας από το σχολείο ο Λουκάς σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε γύρω του. Δεν είχε παρατηρήσει πως είχε χιονίσει και πως όλα ήταν τόσο μαγικά. Περνώντας από ορισμένα σημεία θυμήθηκε κάποιες όμορφες και παιδικές στιγμές με τη μητέρα του, κάτι που απέφευγε να κάνει από τότε που δεν ήταν κοντά του.

Περνώντας από το μικρό δασάκι του χωριού, θυμήθηκε την πρώτη φορά που έπαιξε χιονοπόλεμο μαζί της και έφτιαξε τον πρώτο του χιονάνθρωπο. Ύστερα διασχίζοντας το παγωμένο πια ποτάμι θυμήθηκε το πρώτο του μάνιο και τα παιχνίδια που έπαιζαν. Μα πιο πολύ συγκινήθηκε όταν πέρασε μπροστά από τη φάρμα τους. Όπου μέσα σε αυτό το μέρος είχε μάθει τόσα πολλά. Και όλα αυτά χάρη στη μητέρα του, που δεν ήθελε ποτέ να τον βλέπει στενοχωρημένο.

Εκείνη τη στιγμή κάτι άλλαξε μέσα του. Σκέφτηκε διαφορετικά τα πράγματα. Η μητέρα του ήταν μαζί του σε κάθε του όμορφη ανάμνηση και γι' αυτό δεν θα έφευγε ποτέ από κοντά του είτε ήταν εκεί με το σώμα της είτε όχι. Τότε κατάλαβε πως αν καταφέρει να συνεχίσει κανονικά τη ζωή του με αισιοδοξία και χαμόγελο θα την κάνει περήφανη για όλα αυτά που δίδαξε στο γιο της. Τέλος σκέφτηκε και τη φράση του φίλου του. Πράγματι η ζωή του μπορεί να άλλαξε, αλλά δεν τελείωσε. Είχε μόλις αρχίσει και πια ήταν έτοιμος να αντιμετωπίσει τις δυσκολίες της.

Έτσι συνέχισε τη ζωή του. Με τις όμορφες αναμνήσεις της μητέρας

του και τη φράση του φίλου του. Χαρίζοντας χαμόγελα και ευτυχία σε όλο τον κόσμο και ιδίως στη μητέρα του που τον έβλεπε και καμάρωνε από ψηλά. Ο θρήνος είχε αρχίσει να υποχωρεί. Είχε καταλάβει πως έπρεπε να χαιρέται την κάθε στιγμή της ζωής του.

Μητρογιάννης Πέτρος (γ3) Το πρώτο μου ταξίδι με το αεροπλάνο

Το καλοκαίρι 2016, μόλις τελείωσα τη δευτέρα γυμνασίου, έκανα το πρώτο μου ταξίδι με αεροπλάνο. Ήταν πολύ ενδιαφέρουσα εμπειρία για μένα, καθώς δεν φανταζόμουν πώς είναι η γη από ψηλά.

Φτάνοντας στο αεροδρόμιο «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» αντίκρυσα πολύ κόσμο από διάφορες χώρες, επειδή το καλοκαίρι υπάρχει μεγάλη τουριστική κίνηση. Είχα δύο ώρες ώσπου να μπω στο αεροπλάνο και έπρεπε να περάσω τον έλεγχο των διαβατηρίων και των αποσκευών. Αυτή η διαδικασία δεν με κούρασε καθόλου. Στη συνέχεια είχα αρκετό χρόνο για να χαζέψω σε διάφορα μαγαζιά του «DUTY FREE» και να αγοράσω μερικά δώρα.

Ήθελα να πάρω αντρικά και γυναικεία δώρα για τους γονείς μου. Αρχισα από το περίπτερο με τα αρώματα. Δεν μπορούσα, όμως, να διαλέξω εύκολα, επειδή ήταν πάρα πολλά. Ξέχασα τελείως ότι μικρός είχα αλλεργία και πάθαινα δύσπνοια. Για να διαλέξω ένα άρωμα, χρειάστηκε να μυρίσω μερικά, ψεκάζοντας πάνω στα χέρια μου. Ξαφνικά με έπιασε ένας βήχας, που δεν έλεγε να σταματήσει. Έπρεπε να παρητήσω τα ψώνια μου για να πλύνω τα χέρια μου. Έτρεξα γρήγορα στην τουαλέτα. Κάποια στιγμή κατάλαβα ότι ξέχασα την τσάντα μου με τα λεφτά και το εισιτήριο εκεί που χάξευα τα αρώματα. Με έπιασε κρύος ιδρώτας και φοβήθηκα ότι θα έχανα την πτήση μου. Είπα μέσα μου, πάει το πρώτο μου ταξίδι με αεροπλάνο. Ευτυχώς η πωλήτρια φύλαξε τη τσάντα. Στάθηκα πολύ τυχερός που μπορούσα να συνεχίσω το ταξίδι μου.

Έφτασε η ώρα να μπω στο αεροπλάνο. Πρώτα μπήκα μέσα σε ένα λεωφορείο που μεταφέρει τους επιβάτες από την αίθουσα αναμονής προς το αεροπλάνο. Από εκεί χρειάστηκε να ανέβω τα σκαλιά που οδηγούν στην είσοδο του αεροπλάνου. Με καλοδέχτηκαν οι αεροσυνοδοί και μου έδειξαν τη θέση μου. Σε λίγα λεπτά ξεκίνησε η απογείωση. Ευτυχώς η θέση μου ήταν κοντά στο παράθυρο και μπορούσα να δω τα

πάντα. Έβλεπα στην αρχή τον διάδρομο και άλλα αεροπλάνα, στη συνέχεια ολόκληρο το αεροδρόμιο, τους δρόμους, τα βουνά, τις παραλίες και τα νησιά. Κάποια στιγμή ανεβήκαμε πάνω από τα σύννεφα. Ο πρώτος προορισμός μου ήταν το Κίεβο και ο δεύτερος η Αλμάτυ.

Η εμπειρία της πτήσης με αεροπλάνο ήταν συγκλονιστική. Και ιδιαίτερα αν πετάς στα σύννεφα για πρώτη φορά.

Μπόζης Κυριάκος (γ3) Ο Δρόμος του τσαγιού

Ήταν ένα βροχερό απόγευμα στο κέντρο του Λονδίνου. Στα πεζοδρόμια της Τσαρλς Στριτ είχαν σχηματιστεί μικρές λίμνες νερού, αποτέλεσμα κακοτεχνίας κάποιου εργάτη.

Μέσα όμως από το παράθυρο του αριθμού 18 όλα ήταν διαφορετικά. Ένα ευρύχωρο δωμάτιο με σκοτεινές ξύλινες επενδύσεις και περίτεχνα περσικά χαλιά φιλοξενούσε τη βιβλιοθήκη του λόρδου Σάλσμπουρι, ο οποίος βρισκόταν καθισμένος σε μία αναπαυτική πολυθρόνα μπροστά από το αναμμένο τζάκι. Απέναντι του ήταν ο αγαπημένος του φίλος, ο Ερρίκος Ιωάννης Τεμπλ, Υποκόμης του Πάλμερστον, ένας καθώς πρέπει κύριος που είχε γνωρίσει στη λέσχη.

Ενώ συζητούσαν για τα νέα της εβδομάδας, η πόρτα του δωματίου άνοιξε και μία μαγευτική μυρωδιά κατέλαβε τον χώρο.

– Το τσάι σας είναι έτοιμο κύριοι, είτε ο μεσήλικας μπάτλερ κρατώντ-ας ένα δίσκο με μία πορσελάνινη τσαγιέρα, δύο φλυτζάνια και μερικά γλυκά.

– Άφησέ το εδώ Τόμας, είτε ο λόρδος και έδειξε ένα τραπέζακι.

Ο μπάτλερ ακούμπησε τον δίσκο και σέρβιρε τσάι στους κυρίους. Ο κύριος Σάλσμπουρι έβαλε δύο κύβους ζάχαρης και λίγο γάλα, ενώ ο κύριος Τεμπλ το απέφυγε για να απολαύσει τη γεύση του τσαγιού.

Ο κύριος Τεμπλ έφερε το φλυτζάνι του στο πρόσωπό του και είπε:

– Υπέροχο άρωμα.

– Υπέροχο άρωμα, είπε ο Σαλίμ, ενώ μύριζε το άρωμα του τσαγιού από την πήλινη κούπα του.

Ο Σαλίμ ζούσε με τη γυναίκα του και τα επτά παιδιά του στα υψίπεδα της Κεϋλάνης. Δούλευε σκληρά στις φυτείες του τσαγιού, που διοικούσε η Βρετανική Εταιρεία των Ανατολικών Ινδιών για να βγάλει το ψωμί του. Το σπίτι τους, ένα δωμάτιο, στο οποίο ζούσε όλη η οικογένεια.

– Πότε θα έρθει ο Τέιλορ; Ρώτησε η Λατίκα, η γυναίκα του.

- Θα έρθει αύριο να πάρει το τσάι της εβδομάδας και να το πάει στην πόλη για την αποξήρανση.

- Πόσα θα κερδίσεις;

- Περίπου 50 λίρες. Η αξία του έχει πέσει λόγω της έλλειψης βροχής τον τελευταίο μήνα στην περιοχή. Δεν βγαίνουμε.

Η κατάσταση ήταν άσχημη. Ο επτάχρονος γιός τους ο Ζαφάρ ήταν βαριά άρρωστος. Είχαν χάσει ήδη δύο παιδιά στη γέννα.

Τα παιδιά τους κοιμόντουσαν. Οι δυο τους είχαν κάτσει να ζεσταθούν στη μικρή φωτιά μετά από μια μέρα σκληρής δουλειάς. Κάθε μέρα σηκώνονταν προτού φανεί ο ήλιος, για να ανέβουν στη φυτεία και να φροντίσουν τα φυτά ή, αν ήταν η κατάλληλη εποχή, να μαζέψουν τα φύλλα του τσαγιού. Η Κεϋλάνη, που ήταν υπό Βρετανική κατοχή, πνιγόταν στη φτώχεια, ενώ οι Βρετανοί αποικιοκράτες κολυμπούσαν στα πλούτη.

Την επόμενη μέρα ήρθε ο Τζέιμς Τέιλορ, γαιοκτήμονας της περιοχής και ο πρώτος που έφερε το τσάι στο νησί, για να πάρει τη σοδειά της εβδομάδας. Οι άντρες του φόρτωσαν τις κασέλες με το τσάι σε ελέφαντες και ο Τέιλορ έδωσε το ελάχιστο ποσό πληρωμής στον Σαλίμ.

- Ελπίζω να είσαι ευχαριστημένος, του είπε και έφυγε.

Ο Σαλίμ κοίταξε τα λιγοστά του χρήματα και σκέφτηκε ότι με αυτά θα έπρεπε να τα βγάλει πέρα. Το τσάι μπορεί να μην τους έκανε πλούσιους, αλλά τους κρατούσε στη ζωή.

Στο λιμάνι της Κολόμπο, ένα πλοίο φορτωμένο με τσάι ήταν έτοιμο να αποχωρήσει με προορισμό την πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας, που ο ήλιος δεν δύει ποτέ. Ο δεκαενιάχρονος Γιόχαν, ένα παιδί από τη Σκωτία, έκανε το πρώτο του ταξίδι ως ναυτικός. Τον είχαν προσλάβει στο λιμάνι του Εδιμβούργου πριν λίγους μήνες. Αυτούς τους μήνες βρισκόταν στη θάλασσα και σε εξωτικά λιμάνια της αυτοκρατορίας και πέρα από αυτή. Ήταν πολύ δημοφιλές εκείνη την εποχή οι νέοι μεσαιών τάξεων να κάνουν τον «γύρο του κόσμου» με εμπορικό πλοίο.

Ο καπετάνιος του πλοίου, ένας εύσωμος μεσήλικας άνδρας, ήθελε το πλήρωμά του να τον υπακούει. Το καράβι έφευγε σε μισή ώρα και οι ναύτες δούλευαν σκληρά για να αποφύγουν τις φωνές του αυστηρού καπετάνιου. Ο Γιόχαν κρατούσε ένα ημερολόγιο, όπου έγραφε τις εμπειρίες και τις περιπέτειες του στο ταξίδι με σκοπό να εκδώσει ένα βιβλίο με την επιστροφή του στην πατρίδα.

Όταν το πλοίο έφευγε, όλα φαίνονταν γαλήνια. Ο Γιόχαν ήταν ξαπλωμένος στο κατάστρωμα του πλοίου και αγνάντευε το λιμάνι που όλο και γινόταν μικρότερο. Όλα ήταν ήρεμα και στο αμπάρι του πλοίου βρισκόνταν τόνοι τσαγιού με σκοπό την κατανάλωσή τους από τους βρετανούς υπηκόους.

Μια εβδομάδα αργότερα, ενώ δεν φαινόνταν τίποτα στον ορίζοντα, ξαφνικά προβάλλει το κατάρτι ενός ιστιοφόρου. Ο παρατηρητής κοίταξε με το κιάλι του και αντιλήφθηκε ότι το πλοίο δεν είχε σημαία.

Όταν η απόσταση μεταξύ των δύο πλοίων είχε λιγοστέψει, ήταν πια φανερό πως το πλοίο που ερχόταν δεν είχε ειρηνικές προθέσεις. Τα πλοία βρίσκονταν έξω από τις ακτές των Δυτικών Ινδιών, περιοχή που ήταν «παγίδα πειρατών». Μόλις ο καπετάνιος κατάλαβε τι συνέβαινε, κάλεσε όλο το πλήρωμα στο κατάστρωμα.

– Το πλοίο μας βρίσκεται σε κίνδυνο!

– Τι θα κάνουμε, καπετάνιε; ρώτησε ένας ναύτης γεμάτος αγωνία.

– Θα προσπαθήσουμε να τους ξεφύγουμε και, αν δεν τα καταφέρουμε, θα αμυνθούμε μέχρι θανάτου για να σώσουμε το φορτίο.

Το πλοίο των πειρατών είχε φτάσει πολύ κοντά στο δικό τους. Ο καπετάνιος διέταξε να γεμίσουν τα κανόνια αλλά συνειδητοποίησε ότι είχαν ελάχιστα πυρομαχικά. Είχαν αφήσει στο λιμάνι τα περισσότερα για να χωρέσει μεγαλύτερη ποσότητα τσαγιού. Όλα έδειχναν πως δεν υπήρχαν ελπίδες.

Το πειρατικό πλοίο είχε πλευρίσει το εμπορικό. Οι σκουρόχρωμοι πειρατές άρχισαν να πηδάνε στο πλοίο και να παλεύουν με τους ναύτες σώμα με σώμα. Η μάχη ήταν σκληρή. Οι ναύτες προσπαθούσαν να σταματήσουν τους πειρατές από το να κλέψουν το φορτίο και να σκοτώσουν τους ίδιους. Με τα λίγα όπλα που είχαν έπρεπε να αντισταθούν στους σκληροτράχηλους πειρατές οι οποίοι είχαν στην κατοχή τους βαρύ οπλισμό. Ο Γιόχαν ορμούσε με θάρρος και απέκρουε τις επιθέσεις των αντιπάλων σαν να ήταν ένας άριστα εκπαιδευμένος στρατιώτης. Η μάχη φαινόταν ήδη χαμένη.

Μετά από λίγα λεπτά όμως, για καλή τους τύχη φάνηκε ένα βρετανικό πολεμικό πλοίο σαν από μηχανής θεός. Το πλοίο έφτασε σβέλτα και εξουδετέρωσε τους πειρατές. Έτσι έσωσε το εμπορικό με το πλήρωμά του και κατά συνέπεια το πολύτιμο φορτίο του. Τέσσερις όμως από τους άνδρες του πλοίου δεν θα έφταναν ποτέ στον προορισμό τους.

Ο Γιόχαν έγραψε κάθε λεπτομέρεια της περιπέτειάς του στο ημερολόγιό του και σκεφτόταν πως μετά από χρόνια θα έλεγε αυτή την ιστορία στους νέους της εποχής και δεν θα τον πίστευαν. Η ζωή του είχε τεθεί σε τεράστιο κίνδυνο, όμως αυτός φαινόταν ενθουσιασμένος.

Η Μαίρη μπήκε στο κατάστημα των Τουίνινγκ στην οδό Στραντ του Λονδίνου. Το κατάστημα, ένας μικρός χώρος, ήταν γεμάτο με ράφια, όπου είχαν τοποθετηθεί όμορφες γυάλες με τσάι όλων των ειδών.

– Θα ήθελα ένα μαύρο αρωματικό τσάι.

– Είναι για εσάς;

– Όχι φυσικά, εγώ είμαι μια απλή καμαριέρα. Πίνω μόνο το τσάι που επιλέγει για εμάς το αφεντικό μου.

- Μάλιστα. Το αφεντικό σας έχει προτίμηση για την προέλευση;
 - Ναι. Κεϋλάνης.
 - Ωραία. Έχω ένα καινούργιο χαρμάνι που μόλις έφτασε χθες. Περιέχει διάφορα άνθη, φλούδες εσπεριδοειδών και ροδοπέταλα. Το άρωμά του είναι καταπληκτικό.
 - Μου κάνει. Βάλτε μου μισό κιλό.
- Ο πωλητής άνοιξε ένα δοχείο και άρχισε να γεμίζει ένα άλλο μικρότερο. Η Μαίρη μαγεύτηκε από το άρωμα του τσαγιού, αλλά και την ευγένεια του πωλητή.
- Δέκα λίρες παρακαλώ.
- Η Μαίρη πλήρωσε και πήρε το δρόμο προς το σπίτι. Σε όλη τη διαδρομή σκεφτόταν τον νεαρό πωλητή. Τον είχε ερωτευτεί. Πού να ήξερε τότε ότι μετά από κάποια χρόνια θα είχαν κάνει μια όμορφη οικογένεια με τρία παιδιά. Μπορεί η ίδια να μην ήπια ποτέ από αυτό το τσάι, αλλά της καθόρισε τη ζωή.
- Ο λόρδος Σάλσμπουρι έφερε το φλιτζάνι στα χείλη του και κατάπιε μια γουλιά από το τσάι.
- Θεσπέσιο αυτό το τσάι.
 - Μα πώς θα μπορούσε να είναι αλλιώς;

Μπόικου Ανδρέας (γ4) Ο Αγώνας του Ηλία

Ο Ηλίας ήταν πάντα ένα αδύναμο παιδί που δεν ήξερε τι ήθελε να κάνει στη ζωή του. Συχνά στο σχολείο τα άλλα παιδιά τον κοροΐδευαν λόγω της αδυναμίας του. Ο πατέρας του, επειδή γνώριζε τα προβλήματα που αντιμετώπιζει, σκέφτηκε πως θα του έκανε καλό να μάθει αυτοάμυνα για να μπορεί να προστατευτεί και να αποκτήσει αυτοπεποίθηση. Έτσι τον έγραψε kick boxing έχοντας στο μυαλό του πως θα του χρησιμεύσει στη ζωή.

Όμως ο Ηλίας πίστευε πως δεν θα ήταν αρκετά ικανός για να ασχοληθεί με αυτό το σκληρό άθλημα. Ύστερα από 5 μήνες προπονήσεις ο Ηλίας δεν έβλεπε μεγάλες αλλαγές πάνω του και πήρε την απόφαση να σταματήσει. Μια βδομάδα αργότερα ένα παιδί τον προκάλεσε έξω από το σχολείο, επειδή σκόνταψε πάνω του. Ο Ηλίας αγχωμένος δεν ήξερε τι να κάνει. Αρχικά προσπάθησε να του μιλήσει, αλλά, επειδή δεν καταλάβαινε από λόγια, αναγκάστηκε να αμυνθεί. Ο Ηλίας έμεινε έκπληκτος απ' τις ικανότητες, που κατέκτησε, μετά από μερικούς μήνες προπόνηση.

Έτσι ξαναγράφηκε στο kick boxing αλλά αυτήν την φορά προπονήθηκε πιο σκληρά και πιο οργανωμένα.

Μετά από δέκα χρόνια, ήταν πλέον ο καλύτερος kick boxer της περιοχής του. Σε όλη την καριέρα του είχε κερδίσει πάνω από πενήντα χρυσά μετάλλια. Όλοι λέγανε πως είναι πολύ ταλαντούχος και πως θα έπρεπε να δοκιμάσει την τύχη του σε παγκόσμιους αγώνες. Ένα χρόνο αργότερα πήρε μέρος στο παγκόσμιο πρωτάθλημα kick boxing στη Βραζιλία με σκοπό να δείξει της πραγματικές του ικανότητες. Εκεί έπρεπε να αντιμετωπίσει δέκα απ' τους καλύτερους παίκτες στον κόσμο αλλά και τον πρώτο παγκόσμιο πρωταθλητή που είχε νικήσει πέντε συνεχόμενες χρονιές.

Ο Ηλίας ήταν κατενθουσιασμένος που θα είχε την δυνατότητα να συναγωνιστεί με τους καλύτερους παίκτες στον κόσμο. Ο πρώτος αγώνας του ήταν πολύ δύσκολος αλλά στη συνέχεια κατάφερε και πέρασε στους τελικούς. Ο χρόνος προπόνησης ήταν ελάχιστος και ο Ηλίας φοβότανε πάρα πολύ τον συμπαίκτη του. Ο αγώνας ξεκίνησε, τα hook και τα uppercut πέφτανε ανελέητα. Το πρόσωπο του Ηλία είχε ματώσει και δεν άντεχε άλλο. Τότε θυμήθηκε τα παιδικά του χρόνια, που όλοι τον κοροΐδευαν. Εκείνη τη στιγμή ο Ηλίας μαζεύτηκε και περίμενε την κατάλληλη στιγμή. Ύστερα από λίγα λεπτά ο συμπαίκτης του απ' την κούραση κατέβασε τα χέρια του και ο Ηλίας έδωσε το τελικό χτύπημα με αποτέλεσμα να γίνει παγκόσμιος πρωταθλητής.

Ευγνωμονούσε τον πατέρα του που τον ώθησε από μικρή ηλικία να ασχοληθεί με το άθλημα και να φτάσει εδώ που είναι σήμερα. Πραγματοποίησε το όνειρο του.

Μώρου Γιώτα (γ2) Η φιλία

Ξημέρωνε, ο ήλιος άρχισε να μπαίνει από το παράθυρο του δωματίου μου και σιγά-σιγά με τύφλωνε. Δεν με ένοιαζε, άλλωστε δεν είχα κοιμηθεί ούτε λεπτό εκείνο το βράδυ, στριφογύριζα στο κρεβάτι μου χωρίς να μπορώ να κλείσω μάτι. Έτσι γύριζαν στο κεφάλι μου και οι σκέψεις. Σηκωνόμωνα, περπάταγα πάνω κάτω, ξανά ξάπλωνα αλλά τίποτα. Οι σκέψεις γίνονταν όλο και πιο έντονες. Όμως έπρεπε κάτι να σκεφτώ. Και να βρω μία λύση...

Τελικά, αφού δεν μπόρεσα να σκεφτώ τίποτα μόνη μου, αποφάσισα να κάνω αυτό που κάνω πάντα όταν θέλω βοήθεια και όχι μόνο

βέβαια. Πήρα τηλέφωνο το μοναδικό άτομο που μπορούσε να με ακούσει χωρίς να με κρίνει και που θα μπορούσε να με βοηθήσει. Αν όχι, τουλάχιστον θα μου έφτιαχνε τη διάθεση όπως πάντα. Μιλάω για την καλύτερή μου φίλη. Μόνο εκείνη θα μπορούσε να με κάνει να σκεφτώ λογικά και να πάρω τη σωστή απόφαση.

Με βοηθάει και την βοηθάω στα πάντα, από το πιο μικρό μέχρι το πιο μεγάλο, από το πιο ασήμαντο μέχρι το πιο σημαντικό. Είμαστε πολύ διαφορετικές εσωτερικά αλλά και εξωτερικά. Σίγουρα αν μας έβλεπε κάποιος δε θα μπορούσε να φανταστεί ότι είμαστε τόσο καλές φίλες. Αν το καταλάβαινε, σίγουρα όμως δε θα φανταζόταν όλη την ιστορία μας. Τώρα που το σκέφτομαι ούτε εγώ θα μπορούσα να φανταστώ την εξέλιξη. Ίσως γι' αυτό ταιριάξαμε, γιατί η μια συμπληρώνει την άλλη.

Η ιστορία μας ξεκίνησε πριν από πολλά χρόνια όταν ήμασταν ακόμα μικρές. Την συνάντησα τυχαία σε μια παιδική χαρά όταν με βοήθησε να σηκωθώ από κάτω που είχα πέσει από το ποδήλατό μου. Από τότε γίναμε αχώριστες και μέχρι σήμερα με βοηθάει ακόμα να σηκώνομαι όταν δεν είμαι καλά και να προσπαθώ ξανά από την αρχή να στέκομαι στα πόδια μου και να χαμογελάω. Έχουμε περάσει πολλά μαζί, έχουμε τσακωθεί και τα έχουμε ξαναβρεί. Πάντα με κάνει να νοιώθω πολύ καλύτερα. Μοιράζομαι μαζί της τα πάντα, τις χαρές και τις λύπες μου. Μαζί της μπορώ να κλάψω, να γελάσω και να παραπονεθώ. Πάντα με ακούει. Αυτά δεν ισχύουν μόνο για μένα αλλά και για εκείνη. Έχουμε μια καταπληκτική σχέση.

Τελικά όσο μεγαλώνει και ωριμάζει ένας άνθρωπος τόσο περισσότερο καταλαβαίνει κάποια πράγματα. Αρχίζει να αναγνωρίζει τι είναι για το καλό του, ποιοι θα του σταθούν στα δύσκολα και ποιοι αξίζουν την εμπιστοσύνη του. Και τέλος, ποιοι θα είναι πάντα δίπλα του αλλά και ποιοι θα τον πληγώσουν.

Κάποιοι άνθρωποι τα έχουν αποδείξει αυτά και με το παραπάνω. Αυτοί είναι συνήθως οι καλύτεροι φίλοι μας, που τους έχουμε μέσα στην καρδιά μας και που με ένα μαγικό τρόπο, με μια μόνο λέξη τους, καταφέρνουν πάντα να μας κάνουν να χαμογελάμε. Είναι πολύ σημαντικό να έχουμε όλοι έναν τέτοιο άνθρωπο στην ζωή μας!

Νέγκας Οδυσσέας (γ4) Μία ανυπόμονη έφηβη

Η Μαρία δεν έβλεπε την ώρα να πάει στο allou fun park με την παρέα της. Γενικά ήταν μία ανυπόμονη έφηβη δεκαέξι χρόνων που προτιμούσε τους φίλους της από το οικογενειακό της περιβάλλον! Παρόλο τον ενθουσιασμό της έπρεπε πρώτα να πείσει τους γονείς της να την αφήσουν. Υπήρχε ένα πρόβλημα εκείνο το βράδυ, πέρα από την γνωστή διστακτικότητα των γονιών της. Είχαν μια πρόσκληση για ένα πάρτι, θα αργούσαν και δεν θα μπορούσαν να την γυρίσουν σπίτι.. Για αυτό τους διαβεβαίωσε ότι ήταν οκτώ άτομα και θα επέστρεφαν όλοι μαζί, οπότε θα ήταν ασφαλές να γυρίσει μόνη της. «Θα πρέπει πρώτα να το σκεφτούμε λίγο,» είπε η μητέρα της. Την επομένη μέρα ο πατέρας της επέτρεψε να πάει με τον όρο να είναι σπίτι πριν τις δώδεκα. Η Μαρία, πολύ χαρούμενη με την απόφαση των γονιών της, το ανακοίνωσε στους φίλους της.

Μια εβδομάδα μετά ξύπνησε ενθουσιασμένη που μετά από τόσο καιρό θα ξαναπήγαινε στο allou fun park. Η 16χρονη Μαρία ήταν σίγουρη ότι η μέρα της θα ήταν διασκεδαστική, αφού θα πέρναγε τόσες ώρες με τους φίλους της και χωρίς κανέναν γονιό να μπλέκεται στα πόδια τους. Έτσι και έγινε. Πήγαν όλοι μαζί με το λεωφορείο. Εκεί ανέβηκαν σχεδόν σε κάθε παιχνίδι που υπήρχε. Πέρασαν πάρα πολύ καλά. Κάποια στιγμή έχοντας μπει σε όλα τα παιχνίδια έκατσαν να τσιμπήσουν κάτι. Μίλαγαν, έλεγαν αστεία. Η Μαρία από μέσα της ευχαριστούσε τους γονείς της που την άφησαν να πάει.

Όταν σκοτεινίασε λίγο και όλοι είχαν χορτάσει, αποφάσισαν ότι θα ήταν μια πολύ καλή στιγμή να πάνε στο καινούριο σπίτι του τρόμου. Πήγαν στο ταμείο και αγόρασαν τα εισιτήρια για να μπουν. Πολλοί από την παρέα δεν ήθελαν, γιατί φοβόντουσαν. Τελικά τέσσερα άτομα μπηκαν και βγήκαν πολύ πιο τρομαγμένα από ότι περιμένανε.

Η ώρα πλησίαζε δώδεκα και αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να φύγουν. Έχοντας χορτάσει διασκέδαση εγκατέλειψαν το πάρκο. Ενώ επιστρέφανε, χαθήκαν λίγο και αναγκάστηκαν να ρωτήσουν πού είναι. Εκεί δυο ενήλικες τους κορόιδεψαν και δυο παιδιά από την παρέα απάντησαν ειρωνικά. Πολύ λίγη ώρα μετά οι δυο άντρες έπιασαν τον έναν και τον έβαλαν στον τοίχο. Τα παιδιά της παρέας τρώμαζαν και δεν ήξεραν τι να κάνουν μέχρι που ο ένας από τους δυο άντρες είπε να του δώσουν τα λεφτά τους. Τους έδωσαν τα λίγα λεφτά και τους άφησαν να φύγουν.

Αυτό έγινε ένα σημαντικό μάθημα στη Μαρία. Κατάλαβε γιατί επέμεναν οι γονείς της να γυρίσει νωρίς σπίτι. Παρόλα αυτά ενθουσιασμένη τους αφηγήθηκε, λίγο ωραιοποιημένα, τη βραδιά στο πάρκο κρύβοντας τα δυσάρεστα. Δεν ήθελε να τους ανησυχήσει. Σωστό ή όχι, οι έφηβοι κάνουν κάτι τέτοια σε όλες τις εποχές, σε όλους τους τόπους.

Νικολοπούλου Αθηνά (γ2) Διαφορετικά Χριστούγεννα

Τα σχολεία μόλις είχαν κλείσει για τις γιορτές και η Λυδία βοηθούσε την μητέρα της με τις προετοιμασίες για το χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Είχαν άλλες δύο μέρες για τα Χριστούγεννα, αλλά ήθελαν να τα προγραμματίσουν όλα με υπευθυνότητα. Εκείνο το απόγευμα πήγε στο ζαχαροπλαστείο για να αγοράσει μελομακάρονα και δίπλες. Στην γωνία του ζαχαροπλαστείου είχαν εγκατασταθεί από τις αρχές του χειμώνα δύο άστεγοι. Μερικές φορές άναβαν φωτιά για να ζεσταθούν και άλλες φορές στριμώχνονταν για να αντιμετωπίσουν το κρύο. Η Λυδία γυρνώντας από το ζαχαροπλαστείο σκέφτηκε να τους προσφέρει μερικά από τα μελομακάρονα και τις δίπλες που είχε πάρει. Τους πλησίασε και τους χαιρέτησε. Εκείνοι δέχτηκαν την προσφορά της με μεγάλη χαρά. Της συστήθηκαν, τον έναν τον λέγανε Φροίξο και τον άλλον Ιάσονα.

«Πώς βρεθήκατε σε αυτήν την κατάσταση;», τους ρώτησε η Λυδία.

«Με το όνομα που έχω μόνο σε αυτήν την κατάσταση θα μπορούσα να βρίσκομαι», της απάντησε ο Φροίξος.

Ο Ιάσοντας γέλασε και συμφώνησε πως η δική του ζωή ήταν πιο ηρωική σε αντίθεση με αυτήν του Φροίξου.

«Εγώ πήρα τα χρυσά μήλα από τον Δράκοντα, αλλά δεν κατάφερα να πάρω το χρυσόμαλλο δέρας, γιατί η Έλλη έπεσε στον Πόντο.»

«Τουλάχιστον εγώ πρόλαβα να σωθώ και βρίσκομαι κάτω από το δέντρο της πλατείας», αποκρίθηκε ο Φροίξος.

«Τι δουλειά κάνετε;», τους ρώτησε η Λυδία.

«Εγώ έχω πάρει πτυχίο φιλοσοφίας», της απάντησε ο Ιάσοντας.

«Και εγώ της θεολογίας, οπότε κατάλαβες γιατί βρίσκομαστε κάτω από αυτό το δέντρο.»

Της Λυδίας της έκανε εντύπωση πώς δύο μορφωμένοι άνθρωποι βρίσκονται σε αυτήν την θέση.

«Όσα λιγότερα ξέρεις, τόσο καλύτερο σε αυτήν την κοινωνία. Ο

Νεύτωνα μελετούσε πολύ, αλλά του έπεσε το μήλο στο κεφάλι», της είπε ο Ιάσοντας.

Κι 'όμως αυτά τα παιδιά πέρα από τις δυσκολίες που αντιμετώπιζαν δεν είχαν χάσει τη όρεξη τους για αστεία. Ήταν θύματα της αδιαφορίας της πολιτείας και της ανεργίας.

«Μην ξεχάσεις όταν ξαναέρθεις να φέρεις και κανένα κοψίδι, μην τα φας όλα», είπε ο Ιάσοντας.

«Φέρε και κονιάκ ή κρασί καθώς οίνος ευφραίνει καρδιάν», πρόσθεσε ο Φροίξος, ο θεολόγος

Η Λυδία γέλασε. Φεύγοντας τους ευχήθηκε καλά Χριστούγεννα. Όταν πήγε σπίτι της τηλεφώνησε στον φορέα της πρόνοιας για να ενημερώσει για την κατάσταση των δύο φίλων της. Η πρόνοια κινητοποιήθηκε άμεσα και οδήγησε σε ξενώνες τον Ιάσωνα και τον Φροίξο. Στην Λυδία θα έλειπαν οι δύο φίλοι της όμως ήταν σίγουρη πως θα ήταν πολύ καλύτερα. Ευχήθηκε να έχουν μία καλύτερη πορεία ζωής.

Νιμρής Τιμόθεος (γ4) Η πόλη της καρδιάς μου

Δαμασκός 1183

Πάει καιρός από τότε που αναγκαστήκαμε να ξεριζωθούμε από τον τόπο μας, την αγαπημένη μας Ιερουσαλήμ. Πολλές οικογένειες μαζί με τη δικιά μου έφυγαν από την Αγία Πόλη συγκλονισμένες από τις θηριωδίες των Σταυροφόρων. Το όνομα μου είναι Κωνσταντίνος και προέρχομαι από μια εύπορη οικογένεια Ελλήνων Ορθοδόξων από τα Ιεροσόλυμα.

Για αιώνες η γη αυτή βρισκόταν υπό τον έλεγχο του Χαλιφάτου, μιας τεράστιας αυτοκρατορίας στην οποία άνθιζε ο πολιτισμός και γίνονταν μεγάλες ανακαλύψεις πρωτόγνωρες για τον τότε γνωστό κόσμο. Εμείς οι Χριστιανοί μαζί με τις άλλες μειονότητες θεωρούμασταν κατώτεροι, αλλά πληρώναμε ειδικό φόρο, πάντοτε οι Έλληνες, οι Αρμένιοι, οι Πέρσες, οι Ινδοί, οι Εβραίοι, οι Βέρβηροι και οι Ισπανοί. Συνεργαζόμασταν και ζούσαμε σε ειρήνη με τους μουσουλμανικούς πληθυσμούς.

Όλα ήταν ήρεμα μέχρι την μέρα που ένας βάρβαρος λαός, οι Σελτζούκοι Τούρκοι, εισέβαλαν στους Αγίους Τόπους και έσφαξαν χριστιανικούς πληθυσμούς στο όνομα του Ισλάμ. Κανένα βασίλειο δεν μπορούσε να κάνει τίποτα, ούτε το κατεστραμμένο Χαλιφάτο ούτε το

Βυζάντιο. Ο Αυτοκράτορας Αλέξιος ζήτησε βοήθεια από τη Ρώμη. Οι στρατιές των Φράγκων και των υπόλοιπων Λατίνων, που κατέφθασαν με τις σταυροφορίες, κατέκτησαν τη γη της επαγγελίας, διώχνοντας τους Σελτζούκους και ιδρύοντας ένα τυραννικό καθεστώς, το οποίο καταπίεζε και κατέσφαζε τους Ορθόδοξους Χριστιανούς.

Τότε η οικογένειά μου αποφάσισε να δραπετεύσει και να εγκατασταθεί στη Δαμασκό. Αφότου γεννήθηκα το 1133 ζούσα με τους γονείς, τα αδέρφια και τους υπόλοιπους συγγενείς μου με την ελπίδα ότι θα γυρίσουμε στην πόλη μας. Όσο πέρναγε ο καιρός ευχόμουν να την δω. Να δω το μαργαριτάρι όλων των πόλεων. Πολλοί έμποροι, κληρικοί, άνθρωποι των γραμμάτων πιστεύαμε πως η Παλαιστίνη θα ελευθερωθεί κάποτε. Μας φαινόταν σαν παραμύθι, ένα παραμύθι το οποίο συνέχιζα να λέω στη γυναίκα, στον γιο μου και στην μονάκριβη μου κόρη.

Σήμερα, όμως, στα πενήντα μου χρόνια είδα αυτή την ελπίδα να υλοποιείται. Σήμερα είναι η μέρα που ανέβηκε στο θρόνο του Σουλτανάτου των Αγιουβιδών ο πολυχρονεμένος μας Σαλάχ αλ Ντιν, γνωστός στη Δύση ως Σάλαντιν. Ένας ικανότατος ηγέτης, ο οποίος κατάφερε να ενώσει τα εδάφη του Λεβάντε με τη Μεσοποταμία και την Αίγυπτο. Αλλά για εκείνον και για όλους τους Ορθόδοξους και μουσουλμανικούς πληθυσμούς το απόλυτο τρόπαιο είναι η Ιερουσαλήμ.

Ιούλιος 1187

Εγώ και η οικογένειά μου φύγαμε από τη Δαμασκό και περάσαμε τον ποταμό Ιορδάνη έχοντας μάθει την χαρμόσυνη είδηση πως ο Σουλτάνος κατάφερε να αφανίσει τα φραγκικά στρατεύματα και οδεύει προς την Ιερή Πόλη. Επίσης ο «βασιλιάς» της Ιερουσαλήμ, Γκύ ντε Λουζιγιάν, πιάστηκε αιχμάλωτος, ενώ ένας άλλος γνωστός Ευρωπαίος στρατηγός εκτελέστηκε με διακοπή της προσωρινής ειρήνης μεταξύ των Σαρακηνών και των Λατίνων. Εμείς προσφέραμε ό,τι μπορούσαμε προς το σουλτανάτο για την ανακατάληψη της Ιερουσαλήμ. Μακάρι να προσκυνήσουμε τον Πανάγιο Τάφο για μια ακόμη φορά.

2 Οκτωβρίου 1187, Ιερουσαλήμ

Οι καμπάνες της πόλης αναμειγνύονται με την αλαλαλία του μουεζίνη και τις προσευχές στο Τείχος των Δακρύων. Μετά από ένα μήνα πολιορκίας η πόλη απελευθερώθηκε. Εγώ και η οικογένειά μου επιστρέψαμε στην γενέτειρά μας μετά από τόσα χρόνια. Ο Σάλαντιν καταφέροντας να νικήσει τον δυτικό στρατό έγινε θρύλος, μα κυρίως η συμπεριφορά του προς τους Χριστιανούς τον έκανε θρύλο. Αντί να βάψει την πόλη με αίμα, την καθάρισε με ροδόνηρο. Κανένας Χριστιανός δεν πειράχτηκε, ενώ επέβαλε φόρο για την χρηματοδότηση των φτωχών. Όμως κανένας Ευρωπαίος, ούτε καν ο καθολικός πατριάρχης δεν δέχτηκε να πληρώσει. Πολλοί ρωτούσαν γιατί

δεν πλήρωνε ο ίδιος ο Σουλτάνος, αλλά λίγοι ήξεραν ότι όλα του τα χρήματα τα είχε ξοδέψει στον πόλεμο για τη συντήρηση του στρατού.

Μία μέρα πηγαίνοντας στην αγορά με σταμάτησε μια γυναίκα από τη Δύση απεγνωσμένη και με ρώτησε αν είχα δει το παιδί της. Το είχε χάσει μπροστά στα μάτια της. Πριν της απαντήσω πως δεν ήξερα, είπε ένας Σαρακηνός στρατιώτης «Πήγαινε στον Σάλαντιν, θα σε βοηθήσει». Το γεγονός μαθεύτηκε σε όλη την πόλη. Μάρτυρες από τη Δύση και την Ανατολή είπαν πως του κράτησε το χέρι και τον παρακάλεσε να την βοηθήσει. Ο ίδιος έψαξε ανατολικά, δυτικά, βόρεια και νότια, ενώ δεν ξεκουράστηκε μέχρι να το βρει. Όταν το πήγε στη μάνα του εκείνη γονάτισε και του είπε «Ω μεγάλε Σουλτάνε, μακάρι οι βασιλιάδες μας στη Δύση να ήταν τόσο ευγενείς».

Μεγάλο Σάββατο 1188, Ιερουσαλήμ

Ο Σάλαντιν βρισκόταν μαζί με τους πιστούς στον Πανάγιο Τάφο ως προσκεκλημένος του Ορθόδοξου Πατριάρχη. Βλέποντας το θαύμα με το Άγιο Φως έμεινε έκπληκτος και την επόμενη μέρα έβγαλε το εξής διάταγμα «Το Ναό της Αναστάσεως μην τολμήσει κανένας Μουσουλμάνος να τον αγγίξει ή να εμποδίσει τους προσκυνητές να εισέρχονται σε αυτόν. Ο ναός αυτός ανήκει στους Ρωμαίους και στα υπόλοιπα έθνη των Ναζωραίων είτε είναι Άραβες, Αρμένιοι ή Λατίνοι. Ήταν πράγματι ένας μεγάλος ηγέτης!

Νταή Βάλια (γ2) Το ταξίδι

Μόλις ξύπνησα. Κοίταξα γύρω μου. Κατάλαβα ότι βρισκόμουν σε νοσοκομείο. Ένα κύμα από αναμνήσεις όρμησε κατά πάνω μου. Τσίμπησα το χέρι μου. Αλήθεια, το ένιωσα. Ήμουν ζωντανή. Αλλά μετά όλος ο πόνος και ο τρόμος επέστρεψαν βίαια.

Ονομάζομαι Αμίνα, είμαι δεκαπέντε χρονών και κατάγομαι από τη Νιγηρία. Όλα άρχισαν μήνες πριν.

Εγώ, οι γονείς μου και η αδερφή μου έπρεπε να εγκαταλείψουμε το χωριό μας αμέσως. Δεν μας είχαν αφήσει άλλη επιλογή. Η εναλλακτική ήταν ο θάνατος. Δεν αντέχω να περιγράψω τις κακουχίες, τη βία και τη φρίκη που ζήσαμε στην πορεία μας προς τις αφρικανικές ακτές. Ίσως μια άλλη φορά.

Όταν φτάσαμε, πληρώσαμε τον δουλέμπορο και πηδήσαμε στην

πρώτη βάρκα που μας έδειξε. Μια άγνωστη γυναίκα κάθισε δίπλα μας. Φαινόταν πολύ μεγάλη καθώς μια κουρασμένη έκφραση σκέπαζε το γεμάτο ρυτίδες πρόσωπό της. Ο πατέρας μου άρχισε να κάνει κουπί. Αν θυμάμαι καλά, ψιχάλιζε. Ο άνεμος βούιζε δυνατά. Η βάρκα χτυπιόταν από τα κύματα τόσο πολύ που γρήγορα γέμισε νερά. Προσπαθήσαμε να την αδειάσουμε με κάποιες πλαστικές σακούλες που βρήκαμε μέσα. Επιτέλους η θάλασσα γαλήνευσε. Έκλεισα τα μάτια μου αλλά ήταν αδύνατο να κοιμηθώ. Προσπαθούσα να σκεφτώ αλλά το μόνο πράγμα που διαπερνούσε το μυαλό μου ήταν ο φόβος. Δεν ήξερα τι θα ακολουθήσει και δεν ήθελα καν να φανταστώ.

Εύπνησα αργότερα και όλα ήταν ήσυχα. Κοιτάξαμε ο ένας τον άλλον με μια ανεξήγητη έκφραση: ανακούφιση ή πανικός; Η μητέρα μου, με φωνή χαμηλή και βραχνιασμένη, άρχισε να μιλάει για τα μέτρα ασφαλείας που έπρεπε να πάρουμε, για την ποσότητα φαγητού και νερού που μπορούσαμε να καταναλώσουμε. Όλοι την ακούγαμε με μεγάλη προσοχή. Ήταν η φωνή της λογικής. Κοίταξα γύρω μου. Παντού έβλεπα το πέλαγος. Η θάλασσα ήταν κρυστάλλινη, ήρεμη, όμως η ανάσα μου ήταν βαριά. Το μόνο που μπορούσα να ακούσω ήταν αυτή η ηλικιωμένη γυναίκα. Μουρμούριζε και τα χέρια της έτρεμαν. Όταν την ρωτήσαμε ποια ήταν, δεν απάντησε. Μόνο μας κοίταζε τρομαγμένα. Προσπάθησα να την καθησυχάσω βεβαιώνοντάς την πως όλα θα πάνε καλά. Ψιθύρισε ότι το μόνο που είχε σημασία ήταν το παιδί της. Εξέσπασε σε δάκρια.

Οι ώρες περνούσαν, ο φόβος και η πείνα κυριαρχούσαν, αλλά τουλάχιστον ήμασταν ζωντανοί. Η ηλικιωμένη γυναίκα αρρώστησε βαριά. Έβηχε ασταμάτητα και έκαιγε από τον πυρετό. Η κατάσταση της όλο χειρότερευε. Την ώρα που η νύχτα έπεφτε παγωμένη, άφησε την τελευταία της πνοή στην αγκαλιά της μητέρας μου. Ήμουν σοκαρισμένη. Ο πατέρας μου με αγκάλιασε προσπαθώντας να με ηρεμήσει. «Όλα θα πάνε καλά» μου είπε. Έχει δίκιο, σκέφτηκα. Πάντα υπάρχει ελπίδα και αυτή μας κρατάει ζωντανούς.

Έλπιζα ότι θα τα καταφέρουμε. Όμως, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας η θάλασσα φουρτούνιασε. Γιγάντια κύματα χτύπαγαν ανελέητα τη βάρκα μας. Νιώθαμε τρομοκρατημένοι. Ξαφνικά, ένα μεγάλο κύμα μας σκέπασε. Είχα ξεπεράσει τα όρια του τρόμου, πίστεψα πως ο θάνατος έρχεται. Το αλμυρό νερό μάς μαστίγωνε και για κάποια δευτερόλεπτα δεν μπορούσα ούτε να δω ούτε να αναπνεύσω. Η βάρκα αναποδογύρισε. Αυτό είναι το τέλος, σκέφτηκα. Κι' όμως βρήκα τη δύναμη να κολυμπήσω. Το χέρι του πατέρα μου με άρπαξε και με βοήθησε να γαντζωθώ στη βάρκα. Δεν μπορούσα να διακρίνω τη μητέρα μου και την αδερφή μου. Θυμάμαι που ούρλιαζα τα ονόματά τους. Τις χάσαμε. Έχασα τη

μαμά μου. Την πολυαγαπημένη μου αδελφούλα. Μαζί τους χάθηκε και η τελευταία μου ελπίδα. Μετά λιποθύμησα.

Αυτή είναι η ιστορία μου. Μια ιστορία που επαναλαμβάνεται κάθε μέρα στη Μεσόγειο. Συνειδητοποίησα πως είμαι δυνατή και τα κατάφερα. Τουλάχιστον έχω ακόμα τη ζεστή αγκαλιά του πατέρα μου. Είναι πολύ νωρίς ακόμα, εδώ στο νοσοκομείο, να σκεφτώ τι έχασα. Το μόνο που ξέρω σίγουρα είναι ότι αυτή η περιπέτειά μου στέρησε την ικανότητα να φοβάμαι, καθώς ό,τι φοβόμουν μου έτυχε.

Ακούω ότι πολλοί εδώ στην Ευρώπη εμένα και τους δικούς μου μας θεωρούν κίνδυνο. Φοβούνται μήπως τους μολύνουμε τις ωραιές τους πόλεις, τον Ευρωπαϊκό τρόπο ζωής τους. Από την άλλη, μου ζεσταίνουν την καρδιά όσοι προσπαθούν και θα προσπαθήσουν να με υποστηρίξουν στο αβέβαιο μέλλον που με περιμένει.

Νταής Κωνσταντίνος (γ2) Το όνειρο του Δημήτρη

Εημέρωσε. Ξεκινούσε άλλη μια επιτυχημένη μέρα στην ζωή του εύπορου επιχειρηματία Δημήτρη Παπαδόπουλου. Ξύπνησε στο ζεστό κρεβάτι του. Η γυναίκα του είχε ήδη ξυπνήσει για να ετοιμάσει τα παιδιά για την πρώτη τους μέρα στο νηπιαγωγείο. Ντύθηκε και κατέβηκε στην κουζίνα. Καλημέρισε την οικογένεια του, ευχήθηκε καλή τύχη στα παιδιά του και ξεκίνησε για να πάει στο καφενείο όπου πήγαινε με τους φίλους του κάθε μέρα.

Σε αντίθεση με αυτόν οι φίλοι του δεν είχαν την οικονομική άνεση που είχε ο ίδιος. Ο Δημήτρης το γνώριζε αυτό και δεν δίσταζε να τους δίνει χρήματα όποτε αυτοί τα χρειάζονταν. Μάλιστα δεν τους τα δάνειζε, αλλά τους τα χάριζε καθώς ο ίδιος είχε πολλά παραπάνω απ' όσα θα μπορούσε ποτέ να ξοδέψει. Περνώντας τα χρόνια είχε δωρίσει εκατομμύρια σε αγαθοεργίες. Ο ίδιος πίστευε ότι, αν μπορείς αλλά δεν βοηθάς τους συνάνθρωπους σου, δεν αξίζεις να λέγεσαι άνθρωπος.

Έφτασε στο καφενείο και είδε τους φίλους απορροφημένους στο να συζητούν για την κατάντια του αθλητισμού στις μέρες μας. Κάθισε στο τραπέζι τους και πήρε μέρος στην συζήτηση. Μετά από λίγη ώρα μίλησαν για την πρώτη μέρα των παιδιών τους στο νηπιαγωγείο. Πέρασαν δύο ώρες, μέχρι να καταλάβει ο Δημήτρης ότι είχε αργήσει για την δουλειά. Χαιρέτησε τους φίλους του και έφυγε.

Μόλις έφτασε στο γραφείο του βρήκε τον πάμπλουτο επιχειρηματία

Μαχμούτ να τον περιμένει στον χώρο υποδοχής. Την στιγμή που τον είδε του χαμογέλασε ευγενικά και του έγνεψε να περάσει στο γραφείο του. Πέντε λεπτά αργότερα έφτασε ο μεταφραστής και ξεκίνησαν να μιλούν για την επικείμενη συνεργασία τους. Η επόμενη ώρα βρήκε τους δύο σύμφωνους. Αντάλλαξαν μια χειραψία και ο Άραβας επιχειρηματίας έφυγε. Ο Δημήτρης κουρασμένος πια, έφυγε από το γραφείο του μετά από ώρες σκληρής δουλειάς.

Πήγε στο μέρος όπου πάντα ηρεμούσε. Σε ένα πάρκο κοντά στο γραφείο του. Πήγε εκεί και έκατσε στο παγκάκι που καθόταν πάντα. Δυστυχώς ακούγονταν πολλοί ήχοι από αυτοκίνητα. Αυτό όμως ήταν πολύ περίεργο καθώς ο δρόμος ήταν άδειος.

Ξύπνησε. Βρισκόταν πάνω σε ένα παγωμένο παγκάκι που τα τελευταία χρόνια ήταν σπίτι του. Τελικά όλα ήταν ένα όνειρο. Έκλαψε πικρά. Όχι επειδή έχασε την πλούσια και άνετη ζωή, αλλά γιατί έχασε την οικογένεια που ονειρευόταν.

Ήταν παραμονές Πρωτοχρονιάς. Όλος ο κόσμος σκεφτόταν τα δώρα και το νέο έτος. Όλοι εκτός από έναν. Ο Δημήτρης δεν σκεφτόταν τίποτα. Απλά προσπαθούσε να ξανακοιμηθεί μήπως και ξαναδεί την οικογένεια των ονείρων του. Έκανε πάρα πολύ κρύο. Περιέργως όμως ο Δημήτρης δεν κρύωνε. Απλά ήταν χαρούμενος που θα ξανάβλεπε την οικογένεια που ονειρευόταν και δεν θα ξαναξύπναγε σε αυτό το παγωμένο παγκάκι. Έκλεισε τα μάτια του και δεν τα ξανάνοιξε ποτέ.

Ουάλλας Λυδία (γ4) Το Τίμημα

Η εικοσιπεντάχρονη Ραφαέλα από τότε που ήταν μικρή ήθελε μόνο ένα πράγμα, να μπορέσει να γνωρίσει τη μητέρα της. Βλέπετε, όταν η Ραφαέλα ήταν δέκα χρονών, η μητέρα της σκοτώθηκε σε τροχαίο. Το μόνο που θυμάται για αυτήν είναι οι ιστορίες που της έλεγε ο πατέρας της.

Ήμασταν έξω από τον Τριαντάρο και το μόνο που βλέπαμε ήταν το χιονισμένο δάσος. Δεν θα ξεχάσω ποτέ την ανάμειξη της μυρωδιάς της βροχής και των ψημένων κάστανων που η μητέρα μου είχε αγοράσει. Εκείνη τη στιγμή ο πατέρας μου είπε ένα ανέκδοτο και όλοι γελούσαμε. Για μια στιγμή όλα ήταν ήσυχα και χαρούμενα. Όμως από εκεί που δεν το περιμέναμε πετάχτηκε ένας τάρανδος και ο πατέρας μου γύρισε ξαφνικά το τιμόνι με αποτέλεσμα το αμάξι να βγει εκτός πορείας και να ανα-

ποδογυρίσει τρεις φορές. Όταν επιτέλους το αμάξι σταμάτησε να κινείται, άρχισα να αισθάνομαι έναν οξύ πόνο σε όλο μου το σώμα και πιο συγκεκριμένα στο δεξί μου πόδι. Προσπάθησα να κουνηθώ λίγο αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Κοίταξα προς το μπροστινό κάθισμα Ο πατέρας μου προσπαθούσε να βγει έξω από το αυτοκίνητο και παράλληλα μου μιλούσε αλλά δεν μπορούσα να ακούσω καθαρά. Το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι είναι να κοιτάζω την μαμά μου που δεν κουνιόταν και τα πάντα γύρω μου να θολώνουν.

Άνοιξα τα ματιά μου και βρισκόμουν στο δωμάτιο μου στην Αθήνα. Είχα ιδρώσει και έτρεμα. Σηκώθηκα και πήγα στην κουζίνα να πιω λίγο νερό για να ηρεμήσω. Έβλεπα το ίδιο όνειρο εδώ και μια εβδομάδα, μάλλον όχι όνειρο περισσότερο ανάμνηση Αλλά αυτό έγινε πριν από δεκαπέντε χρόνια, όταν εγώ ήμουν δέκα χρονών. Σταμάτησα να το σκέφτομαι και πήγα στο μπάνιο να βρέξω το πρόσωπο μου για να ξεκινήσει η μέρα μου. Κοιτάχτηκα στον καθρέφτη και είδα τα καστανά μάτια με τους μαύρους κύκλους, τα καστανόξανθα μπλεγμένα μαλλιά μου, τα άχρωμα χείλια μου Φαινόμουν εξαντλημένη και κουρασμένη λες και είχα γυρίσει μόλις από τον μαραθώνιο.

Σήμερα θα πάω να συναντηθώ με τον πατέρα μου, μετά από πολύ καιρό. Τώρα τελευταία είχα συγκεντρωθεί πολύ στη δουλειά μου. Δουλεύω ως ερευνήτρια σε ένα από τα μεγαλύτερα επιστημονικά κέντρα της Αγγλίας. Εδώ και τρία χρόνια δουλεύουμε στη δημιουργία μιας χρονομηχανής και έχουμε προχωρήσει αρκετά. Μπορώ να πω πως η τεχνολογία έχει εξελιχθεί πολύ τα τελευταία χρόνια.

Ήμουν ξανά στο πατρικό μου σπίτι μετά από πολύ καιρό. Είχα αρχίσει να ξεχνώ τους ξεφτισμένους άσπρους τοίχους με τα μωβ λουλούδια, τα ξύλινα παλιά έπιπλα που πιθανόν, εάν τα πωλούσα, θα έβγαζα πολλά λεφτά. Γενικώς σαν τα σπίτια του 18^ο αιώνα, σπάνια βλέπεις τέτοιο στις μέρες μας. Είχε ακόμα και αυτόν τον μεγάλο φούρνο, που βλέπεις στα παλιά αρτοποιεία. Μέσα σε όλες αυτές τις αντίκες μόνο το δωμάτιο μου ξεχωρίζει. Με τους γαλάζιους τοίχους, τις κολλημένες φωτογραφίες στον τοίχο. Ήταν σαν και αυτά τα εφηβικά δωμάτια που βλέπουμε στις αμερικάνικες ταινίες. Καθίσαμε στην κουζίνα και λέγαμε τα νέα μας. Πεθύμησα το χιούμορ του, τώρα που το ξανασκέφτομαι είναι λίγο τραγική ειρωνεία, εξαιτίας αυτού πέθανε η μητέρα μου. Το έβγαλα κατευθείαν από το μυαλό μου, δεν μπορώ να ρίξω το φταιξιμο στον πατέρα μου. Υπάρχουν πολλοί παράγοντες που επηρέασαν το ατύχημα.

Την ώρα που μιλάγαμε χτύπησε το τηλέφωνο μου αλλά το έκλεισα. Είχα πιο σημαντικά πράγματα να κάνω. Όμως επέμεναν και αναγκάστηκα να το σηκώσω και αποδείχτηκε πολύ σοβαρό θέμα. Κατάφεραν

να ολοκληρώσουν τη χρονομηχανή. Μέσα μου ένιωσα τόσο υπερήφανη για τον εαυτό μου. Τόσα χρόνια δουλειάς και κούρασης επιτέλους απέδωσαν. Για μια στιγμή σκέφτηκα πως υπήρχε λόγος που βλέπω αυτό το όνειρο εδώ και μια εβδομάδα, πως το σύμπαν κάτι θέλει να μου πει. Μόλις μου είπαν πως εγώ θα το δοκιμάσω, ήξερα αμέσως σε ποια χρονική στιγμή ήθελα να πάω.

Έχω κατενθουσιασθεί. Έχει περάσει μόνο μια εβδομάδα από το τηλεφώνημα και δεν μπορώ να περιμένω. Αύριο είναι η δοκιμή και σήμερα μου κάνανε διάφορα τεστ για να βεβαιωθούν πως είμαι σωματικά και ψυχικά έτοιμη.

Σήμερα είναι η μέρα. Μπορώ να πω πως η χρονομηχανή μοιάζει λίγο με μικρό αυτοκινητάκι με πολλά κουμπιά και εξαρτήματα. Όποιος κι αν ήταν στην θέση μου θα είχε τελείως "φρικάρει", με όλες αυτές τις επισημονικές ταινίες που κυκλοφορούν. Θα είχε κατατρομάξει με τους κινδύνους που υπάρχουν. Αλλά εγώ όχι, ήμουν έτοιμη για τα πάντα.

Όλα ήταν έτοιμα. Σε πέντε λεπτά θα ξεκινούσε η αντίστροφη μέτρηση. Όλα πήγαιναν ομαλά, το σύστημα υπερφορτώθηκε και η χρονομηχανή ξεκίνησε να λειτουργεί και όλα έγιναν τόσο γρήγορα, μέσα σε ένα δευτερόλεπτο

Ένοιωσα κρύο να με κατακλύζει, μύριζε σαν εκείνη τη μέρα και αμέσως κατάλαβα πού βρισκόμουν. Μάλλον όχι πού αλλά πότε. Βρισκόμουν δίπλα στον νεότερο εαυτό μου, τον είδα να αγναντεύει την πανέμορφη θέα, τα δέντρα κολλημένα από παχύ, αστραφτερό χιόνι. Το επεισόδιο που ονειρευόμουν δεν είχε γίνει ακόμα. Ένας ξαφνικός θόρυβος ακούστηκε, κάτι σαν πυροβολισμός, ήταν δυνατός και σύντομος. Μετά από κανένα πεντάλεπτο ξανακούστηκε ο ίδιος θόρυβος αλλά πιο κοντά. Τώρα ήμουν σίγουρη πως κάποιος πυροβολεί κάτι εδώ κοντά. Μάλλον θα ήταν κανένας κυνηγός, άκουσα να λέει η μητέρα μου. Μου είχε λείψει το άκουσμα της φωνής της. Θυμήθηκα τον στόχο μου, να σώσω την μητέρα μου, αλλά δεν είχα πολύ χρόνο. Μπορεί να με γύριζαν πίσω οποιαδήποτε στιγμή. Έπρεπε να τους πείσω να σταματήσουν πριν τη στιγμή που θα εμφανιζόταν ο τάρανδος. Προσπάθησα να μιλήσω στον εαυτό μου αλλά ήταν αδύνατον. Έτσι αποφάσισα να την τρομάξω με αποτέλεσμα ο πατέρας μου να σταματήσει το αμάξι για λίγη ώρα μέχρι ο εαυτός μου να ηρεμήσει. Στην αρχή άρχισα να την σκουντάω, δυστυχώς όμως δεν κατάλαβε. Οπότε σκέφτηκα κάτι άλλο, που δεν θα μπορούσε να μην φωνάξει από τον φόβο της. Αρχισα να γράφω στο τζάμι του παραθύρου της διάφορα μηνύματα. Πέρασαν λίγα λεπτά μέχρι να το καταλάβει. Όταν όμως το συνειδητοποίησε φώναξε τόσο δυνατά που ο πατέρας μου σταμάτησε στη μέση του δρόμου από την ανησυχία του. Τον άκουσα να μιλάει με μια φοβισμένη φωνή που δεν είχα ξανακούσει ποτέ

στη ζωή μου. Και εκεί που προσπαθούσαν να με καθησυχάσουν περνάει βιαστικά ο τάρανδος. Αποστολή εξετελέστη, είπα από μέσα μου.

Ξαφνικά ένιωσα κάτι να με τραβάει τόσο δυνατά που δεν μπορούσα να αντισταθώ. Κατάλαβα πως θα γύριζα πίσω στην εποχή μου, αλλά τι θα είχε αλλάξει; Θυμήθηκα από τις διάφορες επιστημονικής φαντασίας ταινίες που είχα δει πως δεν ήταν καλό να αλλάξεις το παρελθόν. Κάλι που το έκανα. Δεν πρέπει όμως να αρχίσω να πιστεύω σε αυτές τις βλακείες. Επιστημονικά δεν έχει αποδειχθεί. Και με αυτήν την σκέψη όλα άσπρισαν και άρχισα να νιώθω τόσο κουρασμένη που δεν μπορούσα να ανοίξω τα μάτια μου.

Διάφορες εικόνες άρχισαν να μου έρχονται στο μυαλό. Είναι από διάφορες στιγμές που έζησα στο παρελθόν. Παράξενο, όμως, ήταν καινούριες αναμνήσεις που συμπεριλαμβάνουν και τη μητέρα μου τώρα που δεν έγινε το τροχαίο και δεν πέθανε. Θα έπρεπε να έχω ζήσει διαφορετικές στιγμές από αυτές που έζησα. Προσπάθησα να θυμηθώ τις προηγούμενες μου στιγμές αλλά δεν μπορούσα. Ήταν λες και δεν τις είχα ζήσει καθόλου. Μάλλον θα ήταν το τίμημα που έπρεπε να πληρώσω για την πράξη μου. Έχω ακούσει πως οι αναμνήσεις και τα γεγονότα που έχεις ζήσει σε διαμορφώνουν στον άνθρωπο που είσαι τώρα. Αλλά με καινούριες αναμνήσεις και γεγονότα τι είδους άνθρωπο με έκαναν;

Παπαδάκης Μιχάλης (γ2) Χίλια προβλήματα από μία οθόνη

Η μέρα για το πολυπόθητο ταξίδι στην Ιταλία έφτασε. Ο Παύλος ένας δεκαεξάχρονος μαθητής με τους γονείς του ξεκίνησαν από την Αθήνα οδικώς για το λιμάνι της Πάτρας. Και από εκεί θα έπαιρναν το καράβι για την Ιταλία.

Ο Παύλος δεν αποχωρίζεται ποτέ το κινητό τηλέφωνό του. Για να περάσει την ώρα του στη διαδρομή άρχισε να παίζει τα αγαπημένα του παιχνίδια. Όταν έφτασαν στο λιμάνι της Πάτρας, ο Παύλος και η μητέρα του στάθηκαν στην ουρά για τους πεζούς για τον έλεγχο των ταυτοτήτων. Ο Παύλος, εξαρτημένος καθώς ήταν από το κινητό, που ήταν συνεχώς ανοιχτό ξεχάστηκε και έμεινε πιο πίσω. Κάποια στιγμή συνειδητοποίησε πως η μητέρα του δεν ήταν κοντά. Ανησύχησε και βγήκε από την ουρά για να πάει να την ψάξει. Κοίταξε εκεί γύρω, πήγε και μέχρι το κοντινότερο περίπτερο, επειδή νόμιζε πως μπορεί να είχε πάει να πάρει κάτι για να φάνε. Δεν ήταν ούτε εκεί. Για

κακή του τύχη όμως άκουσε το καράβι να σφυρίζει. Πάγωσε το αίμα του, άρχισε να τρέχει όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Όταν έφτασε όμως τα σκοινιά είχαν λυθεί, οι ράμπες είχαν ανεβεί και το καράβι είχε ήδη απομακρυνθεί είκοσι μέτρα από την προβλήτα. Οι γονείς του ήταν μέσα στο πλοίο.

Ο Παύλος πανικοβλήθηκε, οι χτύποι της καρδιάς του έγιναν ταχύτεροι. Κάθισε σε ένα παγκάκι για να ηρεμήσει και να σκεφτεί τι θα κάνει. Ήταν μόνος στο λιμάνι χωρίς αμάξι, χωρίς κλειδιά για το σπίτι του, με ένα κινητό χωρίς μπαταρία -την εξάντλησε όλη παίζοντας παιχνίδια- και με μόνο δέκα ευρώ στην τσέπη.

«Τι θα κάνω τώρα; » μονολόγησε ο Παύλος.

Του ήρθε τότε μία ιδέα. Αγόρασε με τα δέκα ευρώ μια τηλεκάρτα ώστε να τηλεφωνήσει από ένα καρτοτηλέφωνο. Πληκτρολόγησε τον αριθμό του πατέρα του.

Ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα του απάντησε ο πατέρας του:

«Παρακαλώ;»

«Είμαι ο Παύλος, μπαμπά», του απάντησε.

«Πού είσαι παιδί μου; Γιατί δεν ανέβηκες στο καράβι; Γιατί δεν ήσουν με τη μητέρα σου;», απάντησε ανήσυχος ο πατέρας.

«Ε, να, είχα το τηλέφωνό μου ανοιχτό και ξεχάστηκα», απάντησε με ενοχή. «Πρέπει να βρούμε έναν τρόπο για να συναντηθούμε, αλλά να έχεις υπόψη σου πως δεν έχω καθόλου λεφτά πάνω μου.»

«Άκουσε τι θα κάνεις. Ο θεός σου ο Μανώλης ζει στην Πάτρα περίπου πέντε λεπτά από το λιμάνι. Μπορείς να πας μέχρι εκεί έτσι δεν είναι;»

«Ναι, αλλά πες ότι πάω, μετά τι; Δεν νομίζω να χαρεί πολύ αν του ζητήσω να με φέρει στην Ιταλία. »

«Έχεις δίκιο, μπορείς όμως να του ζητήσεις να σε πάει μέχρι το αεροδρόμιο Αράξου της Πάτρας και από εκεί να πάρεις το πρώτο αεροπλάνο για Ιταλία.»

«Μα σου είπα πως δεν έχω λεφτά πάνω μου, πώς θα πάρω εισιτήριο; Δεν πιστεύω πως μπορούμε να βασιστούμε στον θείο Μανώλη. »

«Μπορεί η μητέρα σου να αγοράσει ένα εισιτήριο από το τηλέφωνό της στο όνομά σου.»

«Εντάξει.»

Έτσι, λοιπόν ο Παύλος ξεκίνησε για το σπίτι του θείου του. Σε πέντε λεπτά είχε φτάσει εκεί. Πήγε στην εξώπορτα και χτύπησε το κουδούνι.

«Ποιος είναι; » ρώτησε ο θεός Μανώλης.

«Γεια σου θείε, εγώ είμαι, ο Παύλος. »

«Έλα μέσα. »

Μπήκε μέσα ο Παύλος και του αφηγήθηκε τη μικρή περιπέτεια του και ύστερα ζήτησε τη βοήθειά του.

«Εντάξει, αλλά θα πρέπει να πάμε γρήγορα, γιατί έχω συνέντευξη για δουλειά»

«Αλήθεια, συγχαρητήρια! »

«Καλά, δεν έχω πάρει τη δουλειά ακόμη.»

«Ναι, αλλά επιτέλους άρχισες να ψάχνεις!»

Κοιτάχτηκαν για λίγο με μια αμήχανη σιωπή μέχρι που ο θείος Μανώλης σηκώθηκε.

«Πάμε τώρα και άστα αυτά γιατί δε θα προλάβουμε.»

Έτσι ξεκίνησαν με το λεωφορείο για το αεροδρόμιο Αράξου, αλλά λόγω της κίνησης καθυστερούσαν. Μόλις κατέβηκαν άρχισαν να τρέχουν για να προλάβουν. Ο θείος του άφησε τον Παύλο στην είσοδο του αεροδρομίου και τον αποχαιρέτησε.

Η πτήση ήταν ευχάριστη. Είχε καλό καιρό και όταν το αεροπλάνο προσγειώθηκε είδε τους γονείς του να τον περιμένουν με μία μείξη αγχους και αγωνίας στα πρόσωπα τους. Μόλις όμως τον αγκάλιασαν, ένωσαν ανακούφιση και χαρά.

Μέσα σε αυτό το ευχάριστο κλίμα αποφάσισαν να συνεχίσουν το ταξίδι τους στην Ιταλία. Μπήκαν στο αμάξι. Ο Παύλος ούτε που ακούμπησε το κινητό του. Απλά απόλαυσε τη διαδρομή. Είχε πάρει το μάθημά του με σκληρό τρόπο.

Παπαδοπούλου Δέσποινα (γ4) Η αδικία της ζωής

Επιτέλους, τα σχολεία έκλεισαν για διακοπές Χριστουγέννων. Μόλις χτύπησε το κουδούνι η Μυρτώ έτρεξε γρήγορα προς το σπίτι της. Άφησε κάτω την τσάντα της και άνοιξε τον υπολογιστή. Αρχικά, σκέφτηκε να κοιτάξει λίγο τις ειδήσεις. «Νέο κύμα προσφύγων κατέφθασε σήμερα τα ξημερώματα στη χώρα μας» ήταν ο τίτλος ενός άρθρου, το οποίο της κίνησε ιδιαίτερα το ενδιαφέρον. Το άρθρο μιλούσε για το πώς καθημερινά χιλιάδες άνθρωποι προσπαθούν να φύγουν από τη χώρα τους με προορισμό την Ελλάδα ευελπιστώντας σε ένα καλύτερο μέλλον. Διάβασε ακόμα ότι δύο βάρκες αναποδογύρισαν με αποτέλεσμα όσοι βρίσκονταν μέσα-γυναίκες, παιδιά, ηλικιωμένοι- να χάσουν τραγικά την ζωή τους. Η Μυρτώ σοκαρίστηκε. Δεν μπορούσε να το πιστέψει μέχρι που είδε μια φωτογραφία ενός πνιγμένου μικρού αγοριού που είχε ξεβράσει η θάλασσα στην ακτή. Αυτή η εικόνα είχε μείνει

χαραγμένη για μέρες στο μυαλό της. Δεν μπορούσε να σταματήσει να σκέφτεται το μικρό αγοράκι.

Ήταν Χριστούγεννα και η Μυρτώ βοηθούσε τη μητέρα της να ετοιμάσει το τραπέζι. Γεμάτο και πολυτελές, δεν έλειπε τίποτα από τα γνωστά εδέσματα των εορτών. Αφού βοήθησε τη μητέρα της με ό,τι χρειαζόταν, άνοιξε ξανά τον υπολογιστή για να μάθει κι άλλες πληροφορίες σχετικά με το θέμα. Μετά από λίγο μπήκε μέσα στο δωμάτιο η μητέρα της και άρχισε πάλι να της φωνάζει και να της λέει πως ασχολείται συνέχεια και μόνο με τον υπολογιστή. Έτσι η Μυρτώ της έδειξε τι κοίταζε. Εξήγησε όλα όσα συνέβησαν και, αφού είχε βεβαιωθεί πως δεν είχε παραλείψει ούτε την παραμικρή λεπτομέρεια, ρώτησε τη μητέρα της: «Εμείς γιατί δεν κάνουμε κάτι για αυτό;» Η μητέρα της άρχισε να της εξηγεί πως δεν φταίνε εκείνοι για αυτά που συμβαίνουν στις άλλες χώρες, δεν είναι εκείνοι υπεύθυνοι για όλα αυτά και πως φυσικά δεν μπορούν να κάνουν τίποτα απολύτως για το συγκεκριμένο πρόβλημα.

Η Μυρτώ δεν μπορούσε να πιστέψει αυτά που της είπε η μητέρα της. Δεν μπορούσε να συνειδητοποιήσει ότι η μητέρα της είχε τέτοιες απόψεις. Πώς γίνεται να μην ενδιαφέρεται για τους άλλους ανθρώπους γύρω της; Πόση αδικία υπάρχει σε αυτόν τον κόσμο; Πώς γίνεται εκείνη να έχει τα πάντα και αυτοί οι άνθρωποι να έχουν χάσει ό,τι είχαν χωρίς να φταίνε; Ήθελε να κάνει κάτι για αυτό, να βοηθήσει τους ανθρώπους αυτούς. Όμως δεν μπορούσε, ήταν μόνο ένα παιδί. Και έτσι έμεινε με την απορία. Γιατί να είναι τόσο άδικη η ζωή; Υποσχέθηκε, όμως, στον εαυτό της ότι θα ψάξει, θα συζητήσει για να μάθει περισσότερα και να δράσει. Η αρχή είχε γίνει...

Παπαπέτρου Γιώργος (γ2) Αστυνόμος Λέκας

Μια κρύα και βροχερή βραδιά στα σοκάκια της Αθήνας ο αστυνόμος Λέκας στεκόταν κάτω από ένα υπόστεγο ενός μαγαζιού.

Ξαφνικά ακούγονται από το διπλανό σπίτι δυο πυροβολισμοί. Ο αστυνόμος Λέκας τρέχει σαν σίφουνας, φτάνει στην εξώπορτα του διπλανού σπιτιού και αφού βλέπει πως είναι κλειδωμένη, πηδάει με εκπληκτική ικανότητα μια ψηλή μάντρα και βρίσκεται γρήγορα στον κήπο του σπιτιού.

Συνειδητοποιεί πως οι πυροβολισμοί ακούστηκαν από τον πέμπτο και τελευταίο όροφο. Ανεβαίνει γρήγορα τις σκάλες και φτάνει στον πέμπτο

όροφο. Λαχανιασμένος πια, βρίσκει ορθάνοιχτη την πόρτα. Αυτό που αντικρίζει είναι τραγικό. Μία ετοιμοθάνατη νέα κοπέλα βρίσκεται στο πάτωμα του διαμερίσματος. Ο Λέκας τρέχει αμέσως προς τα πάνω της και συνειδητοποιεί πως η νεαρή κοπέλα έχει τους σφυγμούς της και του ψιθυρίζει πως κάποιος άγνωστος κλέφτης που εισέβαλε στο διαμέρισμά της την είχε πυροβολήσει αφού πρώτα του αντιστάθηκε. Ο αστυνόμος καλεί αμέσως ένα ασθενοφόρο και προσπαθεί να την κρατήσει ζωντανή. Μόλις το ασθενοφόρο την πήρε άρχισε να ερευνά το σπίτι. Κάποια στιγμή εντόπισε πατημασιές που οδηγούσαν στο μπάνιο. Φτάνει ακριβώς έξω από το μπάνιο. Ανοίγει σιγά σιγά την πόρτα και βλέπει τις πατημασιές να τελειώνουν εκεί. Ακούει βήματα στο σαλόνι. Ο αστυνόμος Λέκας φοβισμένος τραβάει το πιστόλι από την τσέπη του, οπλίζει και προχωράει με τις μύτες προς το σαλόνι. Ο Λέκας όμως αντιλαμβάνεται πως ο κλέφτης έχει ξεφύγει από την εξώπορτα όταν εκείνος κοιτούσε στο μπάνιο.

Ο αστυνόμος βγαίνει από το σπίτι και τρέχει προς το περιπολικό του. Καθώς βρίσκεται στο δρόμο αντικρίζει έναν μελαμψό άντρα να τρέχει κρατώντας στα χέρια του δύο μεγάλες τσάντες. Ο αστυνόμος Λέκας τον ακολούθησε, με την σκέψη πως αυτός ήταν ο κλέφτης, χωρίς να τον καταλάβει ο ύποπτος. Έφτασε σε ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι. Κατέβηκε από το αμάξι για να ερευνήσει την περιοχή. Παρατήρησε πως στο σπίτι υπάρχει μια ολόκληρη συμμορία. Έφτασε πολύ κοντά σε αυτούς για να τους προσέξει καλύτερα. Αν έκανε έστω και λίγο θόρυβο θα γινόταν αντιληπτός. Για κακή του τύχη η σκόνη από τα συντρίμια του σπιτιού τού προκαλούσε φτέρνισμα. Κάποια στιγμή φτερνίστηκε τόσο δυνατά που τον άκουσαν όλοι. Έτρεξε γρήγορα προς το περιπολικό του μα την στιγμή που έτρεχε ένας πυροβολισμός τον πέτυχε στο πόδι. Οι ληστές τον έπιασαν και τον έβαλαν σε μια καρέκλα δεμένο. Τον πλησίασε ένας εύσωμος, καλοντυμένος άντρας, ο οποίος φορούσε πολλά κοσμήματα και του είπε πως έχει στην διάθεση του 10 λεπτά πριν ανατιναχτεί το μέρος.

Ο αστυνόμος Λέκας ήξερε πως ήταν νεκρός, καθώς έβλεπε τους άντρες της συμμορίας να μαζεύουν όσα χρήματα είχαν και να εκκενώνουν το εγκαταλελειμμένο σπίτι. Ο χρόνος έτρεχε και ο αστυνόμος δεν ήξερε τι να κάνει. Δύο λεπτά πριν την έκρηξη θυμήθηκε πως έχει έναν μικρό σουγιά στην τσέπη του. Έτσι βάζει όλες του τις δυνάμεις και με το ένα του χέρι παίρνει με δυσκολία τον σουγιά και προσπαθεί να κόψει το σκοινί. Όταν τα καταφέρνει του απομένουν 30 δευτερόλεπτα. Του είναι πολύ δύσκολο να περπατήσει αφού έχει χτυπηθεί. Απελπισμένος πια φωνάζει βοήθεια αφού ξέρει ότι δεν θα τα καταφέρει. Ξαφνικά τρεις συνάδελφοί του τον βρίσκουν και τον τραβάνε όσο πιο γρήγορα μπορούν έξω από το κτίριο. Όταν τα καταφέρνουν βλέπουν το κτίριο να εκρήγνυται μπροστά στα

μάτια τους. Οι τρεις αστυνομικοί μεταφέρουν τον αστυνόμο Λέκα στο κοντινότερο νοσοκομείο αφού αιμορραγούσε όλο και περισσότερο. Ευτυχώς, συνέλαβαν την συμμορία των ληστών και η υπόθεση έληξε.

Τέλος ο αστυνόμος έγινε καλά και επέστρεψε στα καθήκοντα του γεμάτος ζωντάνια για τις νέες του περιπέτειες.

Πολυζωγοπούλου Δέσποινα (γ2) Η Ζωή είναι γλυκιά

Ήταν πριν από δύο μήνες σε μία οικογενειακή βόλτα που χτύπησε το τηλέφωνο του πατέρα μου. Το βλέμμα του σκοτεινίασε. Κάτι σοβαρό πρέπει να είχε συμβεί. Πράγματι, με το που έκλεισε το τηλέφωνο με τρεμάμενη φωνή προσπάθησε να μας πει ότι ο Γιάννης ο παιδικός του φίλος και συνάδελφος σκοτώθηκε σε τροχαίο δυστύχημα με την μηχανή του επειδή κατανάλωσε μεγάλη ποσότητα αλκοόλ. Είχε βγει το βράδυ του Σαββάτου με τους φίλους του σε μια ταβέρνα. Περνούσε καλά και διασκεδάζε χωρίς να μπορεί να καταλάβει πόσο πολύ κρασί έπινε. Όταν η βραδιά τελείωσε καβάλησε την μηχανή του για να φύγει χωρίς να μπορεί να σκεφτεί ότι δεν ήταν σε θέση να οδηγήσει. Το κακό δεν άργησε να συμβεί. Οδηγώντας με μεγάλη ταχύτητα σε ένα στενό δεν παρατήρησε το σήμα οδικής κυκλοφορίας. Περνώντας το και χωρίς να ελέγξει το στενό ήρθε ένα άλλο αυτοκίνητο και τον χτύπησε. Η σύγκρουση ήταν σφοδρή. Ο Γιάννης ήταν πεσμένος στην άσφαλτο, όταν ήρθε το ασθενοφόρο να τον πάρει για την μεταφορά του στο νοσοκομείο. Δεν άντεξε και ξεψύχησε. Το πλήγμα ήταν πολύ μεγάλο. Άφησε ορφανά τα 2 ανήλικα παιδιά του. Τον Κωνσταντίνο 10 ετών και την Μελίνα 16 ετών. Λίγο πριν τα Χριστούγεννα η οικογένεια βυθίστηκε στο πένθος καθώς και οι άλλοι συγγενείς και φίλοι. Το ευχάριστο μέσα σε όλη αυτήν την τραγωδία ήταν ότι τις πρώτες πρωινές ώρες η κυκλοφορία σε αυτόν τον δρόμο ήταν περιορισμένη και δεν θρήνησαν περισσότερα θύματα.

Μέσα από αυτό το ατύχημα που κόστισε την ζωή του φίλου του μπαμπά μου συνειδητοποίησα ότι η ζωή είναι τόσο μικρή για να την σπαταλάμε με άσχημες σκέψεις και πράξεις. Αλήθεια πόσο σημαντικό είναι να την προσέχουμε και να την προστατεύουμε! Πόσοι άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους από την υπερβολική κατανάλωση αλκοόλ! Αξίζει άραγε τον κόπο;

Πολυζωγοπούλου Ιωάννα (γ2) Το ημερολόγιο

Η Πινκ έγραφε κάθε μέρα στο ημερολόγιο της. Είχε μεγάλη επιθυμία να συνεχίσει να πηγαίνει στο σχολείο. Οι γονείς της δεν είχαν πλέον την οικονομική δυνατότητα να πληρώσουν τα δίδακτρα, γιατί δεν μπορούσαν να καλύψουν τις βασικές ανάγκες της οικογένειας. Αυτό σήμαινε ότι η Πινκ θα έπρεπε να πάει για δουλειά στα χωράφια.

Καταφύγιο το ημερολόγιο της. Σε αυτό έγραφε για τις δυσκολίες που αντιμετώπιζε. Υπήρχαν φορές που δεν είχαν να φάνε ούτε ψωμί. Υπήρχαν στιγμές που έτρεμαν από το κρύο γιατί δεν είχαν χρήματα για να αγοράσουν πετρέλαιο. Κάθε φορά που έγραφε τα δάκρυα της έσταζαν πάνω από το τετράδιο. Πόσο ήθελε να αλλάξει τη ζωή της.

Όσπου μια μέρα η ανατροπή δεν άργησε να έρθει. Κάποιοι δημοσιογράφοι από το εξωτερικό επισκέφτηκαν το απομακρυσμένο χωριό της Πινκ στην Κίνα. Η μητέρα της τους κάλεσε στο σπίτι της και τους παρουσίασε την κατάσταση που βίωναν εδώ και ένα χρόνο. Τους έδειξε κρυφά το ημερολόγιο της κόρης της. Ένας από τους δημοσιογράφους εντυπωσιάστηκε τόσο από αυτά που είχε γράψει η μικρή. Συγκινήθηκε όταν διάβασε το σημείο που προσεύχεται κάθε μέρα να βρει έναν τρόπο για να βοηθήσει την οικογένειά της για να ζήσει με αξιοπρέπεια. Έτσι, ο δημοσιογράφος με τη βοήθεια των συναδέρφων του αποφάσισε να δημοσιεύσει το ημερολόγιο εκδίδοντάς το και τυπώνοντας το. Σε σύντομο χρονικό διάστημα το βιβλίο έγινε bestseller και όλα τα χρήματα που συγκεντρώθηκαν στάλθηκαν στο κορίτσι για να σπουδάσει, παρόλο που στην Κίνα τα κορίτσια σταματάνε το σχολείο σε μικρή ηλικία και δουλεύουν για να στηρίξουν τις οικογένειές τους.

Τα πάντα άλλαξαν στην ζωή της Πινκ και της οικογένειάς της. Μεγάλο ποσό των χρημάτων που έλαβε το έδωσε σε οικογένειες που αντιμετώπιζαν τις ίδιες δυσκολίες. Γιατί ποτέ δεν ξέχασε πως όταν κάποιος υποφέρει το πιο σημαντικό είναι η βοήθεια. Όλοι είμαστε άνθρωποι και έχουμε δικαίωμα στην ζωή.

Πουλημά Ελισάβετ (γ4) Παρά λίγο...

Σ' ένα μικρό χωριό λίγο πιο έξω από την Ιταλία ζούσε η Νάνσυ, μια οικονομολόγος που μόλις είχε τελειώσει το Πανεπιστήμιο και τώρα είχε κλείσει μια σημαντική δουλειά στη Νέα Υόρκη. Η δουλειά αυτή θα της έφερνε αρκετά χρήματα για να ζήσει τη ζωή που πάντα ονειρευόταν. Δεν ήταν από εύπορη οικογένεια και το να φοιτήσει σε Πανεπιστήμιο και να βρει μια τόσο καταπληκτική δουλειά ήταν όνειρο ζωής. Εκείνη τα κατάφερε και ποιος θα το φανταζόταν ότι όλη της η ζωή θα άλλαζε μέσα σε ένα μήνα.

Μία μέρα, πριν την αναχώρηση της από το χωριό με το τρένο προκειμένου να πάει στο αεροδρόμιο στη Ρώμη, όλοι η οικογένεια της, οι φίλοι, οι γνωστοί, είχαν έρθει να την αποχαιρετήσουν και να την συγχαρούν για την επιτυχία της. Της εύχονταν να τα πάει τόσο περίφημα όσο ήλπιζε και εκείνη.

Είχε ήδη μαζέψει τα πράγματα της, η εταιρία στην οποία θα δούλευε της είχε παραχωρήσει ένα διαμέρισμα.. Το μόνο που της είχε μείνει ήταν να μαζέψει τα καλλυντικά της και το ξυπνητήρι, που θα έβαζε κατευθείαν το πρωί μέσα στη βαλίτσα.

Έφτασε απόγευμα. Μερικές ώρες απέμεναν μέχρι την ώρα που έπρεπε να φύγει και να αποχαιρετήσει την παλιά της ζωή για να αρχίσει μια ολοκαίνουργια με πολλές ευκαιρίες και επιτυχίες. Έτσι αποφάσισε να κάνει μια τελευταία βόλτα στη γειτονιά, στο παρκάκι, στα δρομάκια, στις κλειστές βιτρίνες των μαγαζιών και τα μπαράκια που περνούσε τα νεανικά της χρόνια. Επιστρέφοντας σπίτι, την περίμεναν οι φίλες της για να αποχαιρετιστούν, όπως έπρεπε, με αναμνήσεις, γέλια, λύπες και τα αγαπημένα τους φαγητά από τη μαμά της. Τα μεσάνυχτα τα κορίτσια έφυγαν και άφησαν την Νάνσυ να ξεκουραστεί για το μεγάλο της ταξίδι και την καινούργια της ζωή.

Το πρωί, η Νάνσυ είχε βάλει το ξυπνητήρι 6:00 ώρα για να μπορέσει να είναι στην ώρα της για το τρένο και στη συνέχεια για το αεροπλάνο. Συνέβη, όμως, κάτι το δυσάρεστο που χάλασε ολόκληρη τη μέρα της. Το ξυπνητήρι δεν χτύπησε. Το τρένο έφευγε στις δέκα. Εκείνη για καλή της τύχη σηκώθηκε από το άγχος της στις 9:00 και, μόλις διαπίστωσε ότι το ξυπνητήρι της δεν χτύπησε, πανικοβλήθηκε, πίστεψε ότι θα χάσει το τρένο. Προσπάθησε να ετοιμαστεί όσο πιο γρήγορα μπορούσε, να μαζέψει τα τελευταία πράγματα που της είχαν μείνει και να ντυθεί για να προλάβει το τρένο.

Ώρα 9:45 και ο σταθμός ήταν ένα τέταρτο μακριά, οι δρόμοι άδειοι. Έπεισε τον πατέρα της να βιαστεί γιατί θα χάσει το τρένο και όλα θα καταστραφούν. Έφτασαν στον σταθμό 9:55, την ώρα που οι πρώτες ανακοινώσεις είχαν ήδη αρχίσει. Ουρές για τα εισιτήρια. Σκεφτόταν ότι ποτέ δεν θα προλάβαινε με τέτοιο κόσμο. Ξαφνικά άκουσε έναν ευγενέστατο άντρα να την ρωτάει αν χρειάζεται ένα εισιτήριο για τη Ρώμη και απαντάει «Ναι, πώς το καταλάβατε;» Σήκωσε τους ώμους του και απάντησε «Απλά το υπέθεσα». Η Νάνσυ έμεινε άφωνη, τον ευχαρίστησε που της έσωσε την ημέρα. Ακούγονταν οι τελευταίες ανακοινώσεις και αναχωρήσεις. 9:58, μόλις που προλάβαινε το τρένο. Ο άντρας, που της έδωσε το εισιτήριο, πρέπει να είχε ήδη επιβιβαστεί, αφού δεν τον έβλεπε πουθενά. Τον θεώρησε πολύ ευγενικό και ήλπιζε να μπορούσε να τον γνωρίσει καλύτερα. Μόλις άκουσε το σφύριγμα του τρένου έτρεξε να επιβιβαστεί.

Έχοντας ταλαιπωρηθεί, έδωσε το εισιτήριο της στον ελεγκτή και κάθισε στη θέση της. Για καλή της τύχη θα καθόταν μαζί με τον άντρα, που της είχε δώσει το εισιτήριο και της έσωσε τη ζωή. Ξαφνιάστηκαν και οι δυο, αλλά κατά βάθος χάρηκαν. Έτσι, για τις επόμενες τρεις ώρες συζητούσαν και γελούσαν. Ο άντρας έκανε μια ερώτηση στη Νάνσυ, η οποία την έβαλε σε σκέψεις. «Αν ξυπνούσες πιο αργά ή δεν σου είχα δώσει το εισιτήριο, τι θα γινόταν;»

«Πρέπει να είμαι πιο προσεκτική από εδώ και πέρα και σίγουρα πιο υπεύθυνη», απάντησε.

Ριχάνη Αμίρα (γ2) Ορφανή από οικογένεια και πατρίδα

Ήταν μόλις έξι χρονών που συνέβη αυτό το περιστατικό. Την ώρα που η Ερμίνα κοιμόταν ξένοιαστα στο κρεβάτι της ένας δυνατός ήχος την έκανε να τιναχτεί. Έπεσε κάτω αναίσθητη χωρίς να ξέρει τι της συνέβη. Άνθρωποι έτρεχαν να σωθούν. Η Ερμίνα όμως εξακολουθούσε να είναι κάτω. Μετά από λίγη ώρα συνήλθε και ένα γνώριμο χέρι, του πατέρα της, την άρπαξε «Ερμίνα είσαι καλά;», ρώτησε ο πατέρας της. Εκείνη όμως δεν άκουγε τίποτα «Ερμίνα είσαι καλά;», ρώτησε ξανά ο πατέρας της. Εξακολουθούσε να μην απαντά ζαλισμένη καθώς ήταν. Εκείνη την ώρα ο πατέρας κατάλαβε ότι κάτι πήγαινε στραβά. Έτρεξε πάνω να δει αν οι υπόλοιποι ήταν καλά. Δυστυχώς όμως ολόκληρος ο όροφος είχε

γκρεμιστεί. Η Ερμίνα και πατέρας της ήταν οι μόνοι που επέζησαν από την οικογένεια. Η Ερμίνα είχε μόνο τον πατέρα της πλέον. Ποτέ δεν αναπλήρωσε το κενό της απουσίας της μητέρας της.

Μετά από λίγο καιρό ήρθε η ώρα που έπρεπε να ταξιδέψουν μακριά από την πατρίδα τους που πλέον είχε καταστραφεί από τον πόλεμο. Εγκυκλοκαταστάθηκαν με χίλια βάσανα στην Ιταλία. Μετά από έναν χρόνο είχαν επιτέλους φτάσει τα γενέθλια της. Ένα βράδυ πριν ο πατέρας της αποφάσισε να της κάνει μια έκπληξη. Ξύπνησε νωρίς το πρωί και όταν άνοιξε την πόρτα μπήκε φως, κάτι που έκανε την Ερμίνα να ξυπνήσει. Τον ρώτησε πού πήγαινε. «Δε θα αργήσω» της απάντησε. Την αγκάλιασε και έφυγε. Ο πατέρας πήγε στο κοντινό ζαχαροπλαστείο για να της αγοράσει τούρτα γενεθλίων. Την ώρα που πήγε να πληρώσει τα λεφτά δυστυχώς δεν του έφταναν. Μετά από πολύ κόπο ψάχνοντας βρήκε μια απασχόληση με ελάχιστη πληρωμή. Τα χρήματα αυτά όμως θα τον βοηθούσαν να πληρώσει την τούρτα αλλά και το ενοίκιο του σπιτιού. Έπρεπε να μεταφέρει κάποια βαριά πράγματα σε ένα κατάστημα. Την ώρα που πήγε να παραδώσει και το τελευταίο κουτί παραπάτησε και έπεσε. Χτύπησε το κεφάλι του και τραυματίστηκε άσχημα. Μια κυρία που τον είδε να πέφτει κάλεσε το ασθενοφόρο. Η Ερμίνα καθόταν σπίτι και τον περίμενε. Αυτός όμως δεν ήρθε ποτέ. Ήταν μεγάλος σε ηλικία. Δεν τα κατάφερε.

Με το πέρας του χρόνου όμως η Ερμίνα μεγάλωνε σε ξένο τόπο για εκείνη. Δημιούργησε νέα οικογένεια. Αγάπησε και αγαπήθηκε. Έτσι, αναπλήρωσε κάπως το κενό που είχε μέσα της όλα αυτά τα χρόνια από την αδικοχαμένη οικογένεια της. Αγάπησε την ζωή όπως οι γονείς της θα ήθελαν να την αγαπήσει.

Ρόδε Κωνσταντίνα (γ2) Μοναξιά, η σκληρή συντροφιά

Σε ένα σπίτι, σε κάποιο χωριό της Ελλάδας ένας ηλικιωμένος ήταν πολύ κοντά στο σημείο να πει το τελευταίο του αντίο. Ήταν βαριά άρρωστος. Ήξερε τι τον περίμενε, όμως, παρόλα αυτά δεν το έλεγε σε κανέναν. Δεν είχε οικογένεια. Ήταν μόνος του μια ζωή. Συντροφιά του ήταν η μοναξιά του. Υπήρχαν βέβαια κάποιοι παλιοί φίλοι, αλλά είχε καιρό να τους δει, να ακούσει κάτι για αυτούς. Καθόταν και σκεφτόταν «*Άραγε θυμάται κανείς πώς υπάρχω;*». Κι όμως, γνώριζε πως κανείς δεν

πρόκειται να νοιαστεί για το αν ζει ή πέθανε. Ξαφνικά τις σκέψεις του διέκοψε ένας δυνατός πόνος αριστερά στο στήθος του. Έπασχε από καρδιά. Όλα άσπρισαν και σκηνές από την ζωή του άρχισαν να περνάνε από μπροστά του.

Στην παιδική του ηλικία δεν είχε πολλούς φίλους. Δεν έβγαινε πολύ απ' το σπίτι ούτε πήγαινε σαν παιδί και αυτός να παίξει στην αλάνα με τα άλλα παιδιά. Στο σχολείο ήταν σχετικά καλός μαθητής, αλλά μερικοί τον κορόιδευαν γι' αυτό. Προσπαθούσε να ενταχθεί σε κάποιες παρέες, χωρίς να του δίνουν σημασία. Αργότερα στα χρόνια του γυμνασίου, έκανε φίλους και ξεπέρασε την ανασφάλεια που κάποτε είχε. Τα υπόλοιπα παιδιά τον έβαλαν στην παρέα τους, γιατί συνειδητοποίησαν ότι δεν ήταν σωστό να του συμπεριφέρονται με αυτόν τον σκληρό τρόπο. Τέλος, στο λύκειο ως άνθρωπος και αυτός με συναισθήματα, ερωτεύτηκε. Έκανε μια σχέση αλλά δεν κράτησε για πολύ. Μια μέρα πληροφορήθηκε κάτι τραγικό. «Νίκο!» ένας φίλος του φώναξε, «Τι έγινε;» ρώτησε εκείνος, «Η Έφη! Τράκαρε με ένα άλλο αμάξι και τραυματίστηκε σοβαρά χωρίς να αντέξει!». Έτσι, έχασε την αγάπη του. Από τότε δεν ξανά αγάπησε κανέναν. Πίστευε πως ο άνθρωπος ερωτεύεται μονάχα μια φορά και ποτέ άλλοτε. Πρόσφερε τα πάντα τότε και δεν μπορούσε, πλέον να τα πάρει πίσω. Πάντα την είχε στο μυαλό του και έλεγε πως αυτήν μόνο αυτήν αγάπησε και καμία άλλη.

Μετά το λύκειο δεν σπούδασε αφού δεν είχε την οικονομική άνεση που διέθεταν άλλοι. Οι γονείς του έφυγαν και αναγκάστηκε να αναζητήσει μια δουλειά για να μπορέσει να συντηρηθεί. Κατόρθωσε να εργαστεί ως σερβιτόρος στο καφενείο του χωριού. Ο μισθός του ήταν ικανοποιητικός. Είχε τη δυνατότητα να πληρώνει το νοίκι, τη ΔΕΗ, το τηλέφωνο και το νερό. Σε αυτή τη δουλειά παρέμεινε πολλά χρόνια, μέχρι τα τριάντα πέντε του. Αργότερα, άρχισε να εργάζεται στο μανάβικο της γειτονιάς του. Μετέφερε τις παραγγελίες από το μανάβικο στα σπίτια. Δεν είχε παράπονο. Του άρεσε η απλή μέχρι εκείνη τη στιγμή δουλειά του. Του αρκούσε να δουλεύει μόνο.

Μετά από πέντε χρόνια, το αφεντικό του πέθανε και ήταν πια υπεύθυνος ο Νίκος. Αποφάσισε να αλλάξει το μαγαζί και να το μετατρέψει σε κάτι άλλο. Έτσι και έκανε. Το μανάβικο μεταμορφώθηκε σε μια μεγάλη, γεμάτη βιβλία, βιβλιοθήκη. Άλλη σαν αυτή δεν υπήρχε στο χωριό. Η βιβλιοθήκη αυτή είχε δύο πατώματα, το ισόγειο και τον πρώτο όροφο. Τα βιβλία είχαν καλύψει όλα τα ράφια. Ο κόσμος άρχισε να πηγαίνει στην βιβλιοθήκη του Νίκου. Στην αρχή, δεν πήγαιναν πολλοί, αλλά μετά από ένα χρονικό διάστημα, ακόμα περισσότεροι κάτοικοι του χωριού έσπευδαν προς την βιβλιοθήκη του.

Μια μέρα, καθώς πήγαινε στη βιβλιοθήκη, ο Νίκος παρατήρησε ότι η πόρτα ήταν ανοιχτή. Μπήκε μέσα και αυτό που αντίκρισε τον σοκάρει. Όλα τα βιβλία βρισκόντουσαν κάτω στο πάτωμα, μερικά τραπέζια και καρέκλες αναποδογυρισμένες και το ταμείο ανοιχτό. Έφυγε από εκεί και πήγε τρέχοντας σπίτι του. Δεν χρειάστηκε να κλειδώσει την βιβλιοθήκη αφού ούτως ή άλλως δεν είχε απομείνει τίποτα. Έκλεισε την πόρτα του σπιτιού του και έκατσε σε μια πολυθρόνα κοντά στο παράθυρο. Κοίταξε πάνω στον ουρανό και μονολογούσε «Γιατί σ' έμένα Θεέ μου; Γιατί όλα αυτά; Γιατί το ένα μετά το άλλο; Χάρισε μου και λίγη ευτυχία!». Όσο τα έλεγε αυτά, καυτά δάκρυα κυλούσαν πάνω στο πρόσωπο του. Κουλουριάστηκε πάνω στην πολυθρόνα και συνέχισε να κλαίει μέχρις ότου τον πήρε ο ύπνος.

Τρεις ώρες αργότερα ξύπνησε και αποφάσισε να επιστρέψει πάλι στην βιβλιοθήκη. Έβαλε το παλτό του, τα παπούτσια του και το καπέλο του και ξεκίνησε τον δρόμο του προς την βιβλιοθήκη. Όταν έφτασε, έβγαλε ένα χαρτί από την τσέπη του παλτού του, πήρε ένα στυλό και έγραψε με μεγάλα γράμματα ΠΩΛΕΙΤΑΙ. Κόλλησε το χαρτί πάνω στην πόρτα και την έκλεισε όσο μπορούσε αφού ήταν σπασμένη. Έκανε μερικά βήματα πίσω και κοίταξε για μία τελευταία φορά την κατεστραμμένη βιβλιοθήκη του. Γύρισε την πλάτη του προς αυτήν και χωρίς να κοιτάξει πίσω, έφυγε.

Τριάντα χρόνια μετά λησμόνησε ό,τι είχε και δεν είχε, όταν ήταν νέος. Εβδομήντα χρονών τώρα πια, ήξερε πως δεν είχε απομείνει πολύς καιρός ακόμα. Κάθε μέρα πήγαινε στο καφενείο του χωριού, διάβαζε την εφημερίδα του, έπινε το καφεδάκι του και μετά γυρνούσε στο σπίτι του. Το απόγευμα έβγαινε για μία βόλτα στο πάρκο. Καθόταν σε ένα παγκάκι και χάζευε τα μικρά παιδιά που έτρεχαν ξέγνοιαστα πάνω κάτω παίζοντας κρυφτό, κυνηγητό και άλλα παιχνίδια. Το βράδυ, γεμμάτιζε και πήγαινε απευθείας για ύπνο.

Ξαφνικά οι εικόνες σταμάτησαν. Το άσπρο φως που έβλεπε εξαφανίστηκε. Ένα δάκρυ κύλησε και το άφησε να τρέξει. Σκέφτηκε για μία τελευταία φορά ότι η ζωή του μπορούσε να αλλάξει, πως ο ίδιος μπορούσε να την αλλάξει, αλλά δεν έκανε τίποτα. Έκλεισε τα μάτια του. Πήρε μία βαθιά ανάσα και έτσι η καρδιά του σταμάτησε να χτυπάει. Το αίμα στο σώμα του πάγωσε. Δεν έκανε καμία κίνηση. Ήταν πια νεκρός. Τίποτε πια δε μπορούσε να αλλάξει.

Ροντρίγκεζ Δημήτρης (γ2) Το Μαύρο Ταξί

Άλλη μια συνηθισμένη μέρα στις βορειοδυτικές συνοικίες του Λονδίνου. Γκρίζα σύννεφα στον ουρανό, ομίχλη στον ορίζοντα κι ένα ψιλόβροχο ήταν μάλλον οι λόγοι για τους οποίους είχε δημιουργηθεί κυκλοφοριακή συμφόρηση στους δρόμους. Όλοι ήταν ανυπόμονοι και βιαστικοί καθώς ξεκινούσε η πρωινή τους ρουτίνα. Πρώτα ακούστηκε ένα δυνατό, παρατεταμένο κορνάρισμα. Έπειτα ένας εκκωφαντικός κρότος κι η ζωή ενός ανθρώπου άλλαξε οριστικά.

Η οικογένεια Μπλακ ήταν γνωστή στην γειτονιά για το πόσο αγαπημένη και ευτυχημένη ήταν. Ήταν πάντοτε φιλικόι με τους γείτονες τους και πρόθυμοι να βοηθήσουν όποιον είχε ανάγκη. Ο Τζων, ο πατέρας, ως καλοπληρωμένος υπάλληλος είχε την δυνατότητα να προσφέρει στην οικογένεια του όλα όσα επιθυμούσαν. Τίποτα δεν θα μπορούσε να πάει στραβά γι' αυτούς.

Ήταν Κυριακή απόγευμα και η οικογένεια Μπλακ ξεκινούσε για την καθιερωμένη τους απογευματινή βόλτα με το αυτοκίνητο. Εκείνο το απόγευμα πέρασαν όλοι πολύ ωραία. Ο Τζων και η Έλεν Μπλακ καμάρωναν τα δυο τους παιδιά να παίζουν στο πάρκο. Τα δίδυμα οκτάχρονα, ο Τζωρτζ και η Έμιλι Μπλακ, φαίνονταν πολύ χαρούμενα για αυτή τους τη βόλτα, έτσι όπως έπαιζαν στο δροσερό φρεσκοκουρεμένο γρασίδι. Αφού όλη η οικογένεια ευχαριστήθηκε τη βόλτα της είχε έρθει η ώρα να επιστρέψουν σπίτι και να απολαύσουν το οικογενειακό τους δείπνο.

Στον δρόμο όμως του γυρισμού κάτι αναπάντεχο συνέβη. Το αυτοκίνητο άρχισε να ανεβάζει θερμοκρασία και καπνοί άρχισαν να βγαίνουν απ' το καπό. Ο Τζων δεν έχασε στιγμή, έκανε στην άκρη, σταμάτησε το αυτοκίνητο και πήγε να δει ποιο ήταν το πρόβλημα. Υπέθεσε ότι υπήρχε κάποιο πρόβλημα με το ψυγείο, καθώς αυτό ήταν άδειο και έσπευσε να καλέσει την οδική βοήθεια. Το αυτοκίνητο θα έμενε στο συνεργείο για δυο ολόκληρες μέρες.

Το επόμενο πρωί η οικογένεια Μπλακ ξεκίνησε να ετοιμάζεται για άλλη μια συνηθισμένη Δευτέρα. Τα παιδιά ντύθηκαν για το σχολείο, ο Τζων για την δουλειά και η Έλεν θα έμενε στο σπίτι για να ετοιμάσει το μεσημεριανό όπως κάθε μέρα. Μετά το πρωινό ο Τζων και τα δυο του παιδιά έφυγαν με ένα ταξί, για τις δουλειές τους. Δεν έβρεχε τόσο πολύ όσο άλλες μέρες, παρ' αυτά το μικρό ψιλόβροχο ήταν

αρκετό για να προκαλέσει οδική συμφόρηση. Στον δρόμο για το σχολείο των παιδιών ήταν εμφανής ο εκνευρισμός των οδηγών, καθώς όλοι βιάζονταν να φτάσουν στον προορισμό τους. Την ίδια αγωνία είχε και ο Τζων ο οποίος έλεγε συνέχεια στον ταξιτζή να βιαστεί και να κάνει πιο γρήγορα. Το φανάρι ήταν πράσινο και ο ταξιτζής απέφυγε ταχύτητα, την οποία πρόλαβε να ελαττώσει μέχρι το επόμενο φανάρι που ήταν κόκκινο. Δεν συνέβη όμως το ίδιο και με το όχημα που ερχόταν από πίσω τους με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Την επόμενη στιγμή ακούστηκε ένα γλίστρημα, ένα δυσοίωνα κορνάρισμα και κλάσματα δευτερολέπτου αργότερα ένας εκκωφαντικός κρότος. Όλα σκοτεινίασαν για τον Τζων.

Νιώθοντας σαν να ξυπνάει εξαντλημένος από ένα κακό όνειρο, ο Τζων συνήλθε με την βοήθεια ενός πυροσβέστη. Έχοντας συνειδητοποιήσει τι είχε μόλις συμβεί, μάζεψε όλες του τις δυνάμεις και σηκώθηκε να ελέγξει αν είναι καλά τα παιδιά του. Το θέαμα που αντίκρισε τον διέλυσε και ήξερε ότι θα τον στοίχειωνε για την υπόλοιπη ζωή του. Ο χαμός των παιδιών του ήταν ο λόγος που μια μέρα αποφάσισε ότι δεν είχε πλέον νόημα η ζωή του. Οδηγήθηκε στο νοσοκομείο με σχετικά ελαφριά τραύματα και το τελευταίο πράγμα που τον ένοιαζε εκείνη τη στιγμή ήταν το κάταγμα στο κεφάλι του. Λίγο αργότερα ειδοποιήθηκε και η Έλεν η οποία κατέφθασε με τις πιτζάμες δείχνοντας να έχει χάσει τα λογικά της και κατέρρευσε στην είσοδο.

Οι μέρες που ακολούθησαν για τους δυο γονείς ήταν ανυπόφορες και έμοιαζαν και οι δυο σαν να μην ήθελαν πια να ζουν. Ο Τζων δεν έτρωγε, κοιμόταν ελάχιστα, δεν μιλούσε, δεν είχε διάθεση για τίποτα. Ήταν μια τέτοια μέρα όταν ο Τζων αποφάσισε ότι δεν νόημα να ζει. Έφυγε λοιπόν από το σπίτι και χαμένος στις σκέψεις του, άρχισε να περιπλανιέται στους δρόμους. Έφτασε νωρίς στην γέφυρα που περνούσε κάθε πρωί για να πάει στην δουλειά του. Το γνώριμο αυτό μέρος, τώρα του φαινόταν αγνώριστο και εχθρικό. Η σκέψη που τον βασάνιζε περισσότερο ήταν οι τύψεις και οι ενοχές που ένιωθε για το άδικο τέλος των παιδιών του. Έψαχνε απεγνωσμένα ένα τρόπο να απαλλαχθεί από τον πόνο του. Έτσι χωρίς δεύτερη σκέψη πήδηξε στο κενό.

Με τα μάτια κλειστά, περίμενε την επαφή με τα κρύα στάσιμα νερά του ποταμού και συνεπώς, την απαλλαγή του απ' το αβάσταχτο μαρτύριό του. Έμεινε άναυδος μπροστά στο θέαμα που αντίκρισε. Κοίταξε γύρω του και συνειδητοποίησε ότι βρισκόταν στο σημείο που είχε συμβεί το μοιραίο ατύχημα. Τον κατέλαβε τρόμος στην όψη ενός μαύρου ταξί που όμως έμοιαζε με εκείνο που άλλαξε τη ζωή του. Το ταξί σταμάτησε μπροστά του και η πόρτα άνοιξε. Ο Τζων κατάλαβε ότι

έπρεπε να μπει μέσα. Νιώθοντας φόβο, πήρε μια βαθιά ανάσα και μπήκε στο ταξί.

Ο διάλογος που ακολούθησε με τον ταξιτζή ήταν καθοριστικός για την απόφαση του. Είχε περάσει αρκετή ώρα όταν ο Τζων αποφάσισε να μάθει τι συνέβαινε και ρώτησε τον οδηγό:

-Πού είμαι και ποιος ακριβώς είσαι εσύ ;

Σιωπή ακολούθησε για τα επόμενα δευτερόλεπτα...

-Αυτά δεν έχουν σημασία. Αυτό που έχει σημασία είναι ο λόγος για τον οποίο βρίσκεσαι εδώ, απάντησε ο ταξιτζής

-Ωραία, τότε για ποιο λόγο είμαι εδώ, επέμεινε ο Τζων.

-Βαθιά μέσα σου γνωρίζεις ήδη τον λόγο.

-Αλήθεια; Γιατί μέχρι στιγμής δεν τον έχω καταλάβει.

Σιωπή ακολούθησε πριν ξαναμιλήσει ο Τζων.

-Το τελευταίο πράγμα που θυμάμαι... είναι...ότι πήδηξα από μια γέφυρα, ελπίζοντας να λυτρωθώ από τον πόνο και τις τύψεις μου.

-Και νομίζεις ότι αυτή είναι η καλύτερη λύση, είπε ο ταξιτζής και έβαλε σε σκέψεις τον Τζων.

-Μα δεν είχα άλλη επιλογή, δεν μπορώ να ζήσω έτσι, ξέσπασε ο Τζων και άρχισε να κλαίει σπαρακτικά.

Ο ταξιτζής συνέχισε να μιλά χωρίς το παραμικρό σημάδι συμπόνιας για την εξομολόγηση του.

-Έχεις σκεφτεί τι πόνο θα προκαλέσεις στους ανθρώπους που νοιάζονται για εσένα!

-Σταμάτα επιτέλους σε παρακαλώ... δεν σου φτάνουν αυτά που έχω περάσει, δεν βλέπεις σε τι κατάσταση βρίσκομαι; Αντέδρασε έντονα ο Τζων.

-Δεν σταματώ! Προσπαθώ να σε βοηθήσω! Είσαι δειλός και συμπεριφέρεσαι εγωιστικά χωρίς να λαμβάνεις υπόψη τις συνέπειες των πράξεων σου!

Ο Τζων σώπασε... κατάλαβε πως ο οδηγός, μέσα απ' τα σκληρά του λόγια, προσπαθούσε όντως να τον βοηθήσει. Για τα επόμενα λεπτά ο Τζων βυθίστηκε στις σκέψεις του, νιώθοντας ακόμα μεγαλύτερες τύψεις. Ήταν η πρώτη φορά που ο Τζων άρχισε να αμφισβητεί την απόφασή του σκεπτόμενος την γυναίκα του και τις ωραίες στιγμές που είχαν περάσει μαζί. Ξεκίνησε τότε, μέσα του, μια διαμάχη μεταξύ της θέλησης για ζωή αλλά και της θέλησης για ανακούφιση του από τον διαρκή πόνο. Μα τι σκεπτόμουνα ... τι τρέλα πήγα και έκανα, ήταν μόνο μερικές απ' τις πολλές σκέψεις που κατέκλυζαν το μυαλό και την ψυχή του. Αυτό που τον τρόμαζε όμως ήταν το βάρος του χαμού των παιδιών του, που θεωρούσε ότι ήταν πάνω του. Παρολ' αυτά, συνειδητοποίησε καθαρά ότι η ζωή είναι γεμάτη με δυσκολίες, αλλά αυτό που

έχει σημασία είναι να ξεπερνάς τα εμπόδια και να γίνεσαι πιο δυνατός. Μπορεί οι τύψεις που ένιωθε για το ατύχημα που συνέβη να ήταν ένα τεράστιο εμπόδιο, αλλά καταλάβαινε τώρα πως πρέπει να παλέψει για να το ξεπεράσει.

Ήταν η φωνή του ταξιτζή, αυτή που τον έβγαλε απ' τις σκέψεις του.

-Λοιπόν, ήρθε η ώρα!

-Τί εννοείς ;

-Πρέπει να διαλέξεις ... Αν κουράστηκες να παλεύεις, τότε ας πούμε ότι θα σε πάω στην "άλλη μεριά" ... αν όμως, θες να συνεχίσεις να αγωνίζεσαι, τότε ... έφτασες στον προορισμό σου.

Χωρίς δισταγμό πια, ο Τζων άνοιξε την πόρτα και βγήκε απ' το μαύρο ταξί. Πριν κλείσει την πόρτα, έκανε μια γρήγορη σκέψη ...

-Τελικά δεν έμαθα ποτέ ποιος είσαι, σε ξέρω;

Ο ταξιτζής αντί για απάντηση έστριψε το κεφάλι του προς την μεριά του Τζων, που αναγνώρισε το ίδιο του το πρόσωπο. Αμέσως μετά το ταξί χάθηκε μέσα σε ένα δυνατό άσπρο φως, το οποίο ανάγκασε τον Τζων να κλείσει τα μάτια του.

-Έχουμε παλμό! άκουσε ο Τζων σαν από μακριά ...

Άνοιξε τα μάτια του και τον τύφλωσε το δυνατό άσπρο φως του νοσοκομείου. Στην αρχή ένιωσε μπερδεμένος, δεν είχε ιδέα πως βρέθηκε εκεί.

-Πώς αισθάνεστε κύριε Μπλακ;

-Μα, πού είμαι;

-Είστε στο νοσοκομείο. Εγώ είμαι ο δρ. Γουόρεν.

-Και πώς βρέθηκα εδώ ;

-Είχατε ένα «ατύχημα», θυμάστε;

-.....

-Σας βρήκαμε στο ποτάμι, αναισθητο και σας μεταφέραμε εδώ όσο πιο γρήγορα μπορούσαμε. Ήσατε αναισθητος αρκετές ώρες.

Ακούστηκε μια πόρτα που άνοιξε, ο Τζων γύρισε το κεφάλι του και είδε την γυναίκα του να του χαμογελά. Σαστισμένος έκανε κάτι που είχε να κάνει εδώ και πολύ καιρό Χαμογέλασε!

Σακκελάρης Χριστόφορος (γ2) Μια αξέχαστη περιπέτεια

Είχα αποφασίσει να συνεχίσω τη δουλειά μου στο εξωτερικό και κατάφερα να βρω μια πολύ καλή θέση στην Ισπανία. Επειδή είχα αρκετό χρόνο μέχρι να παρουσιαστώ στη νέα μου εταιρεία αποφάσισα να ταξιδέψω εκεί με κρουαζιερόπλοιο. Ήταν όλα οργανωμένα τέλεια, όμως όταν ήρθε η μέρα του ταξιδιού, υπήρχε θαλασσοταραχή και ήταν αμφίβολο αν το πλοίο θα φύγει από το λιμάνι του Πειραιά ή εάν θα αναβληθεί το ταξίδι. Τελικά η απόφαση, η οποία και αποδείχτηκε μοιραία, ήταν το πλοίο να φύγει.

Επιβιβάστηκα στο πλοίο και οδηγήθηκα στην καμπίνα μου. Μπήκα μέσα και το πρώτο πράγμα που είδα ήταν πόσο καλοφτιαγμένη και περιποιημένη ήταν. Ήταν μία ευρύχωρη και πολυτελής καμπίνα στο μέσο του πλοίου. Είχε μέχρι και ένα ψυγείο με αναψυκτικά και ποτά. Το πρόγραμμα έλεγε πως θα ξεκινούσαμε στις 14:20, αλλά τελικά φύγαμε στις 15:00. Στην αρχή όλα πήγαιναν καλά, αλλά όσο νύχτωνε ο καιρός χάλαιγε. Το βράδυ επικρατούσε μεγάλη θαλασσοταραχή, η θερμοκρασία είχε πέσει στους έξι βαθμούς Κελσίου και έβρεχε συνεχώς. Μας είχαν δώσει οδηγία να μείνουμε μέσα στις καμπίνες μας και την ακολούθησα πιστά. Δύο μέρες αργότερα έγινε το πιο τρομαχτικό πράγμα που έχει συμβεί στη ζωή μου.

Ξαφνικά ακούσαμε ένα δυνατό θόρυβο, πιο πολύ κρότο και όταν κοίταξα από το φινιστρίνι μου, είδα ένα τεράστιο σύννεφο καπνού να βγαίνει από το πλοίο. Το θέαμα αυτό με γέμισε ανησυχία και αμέσως μετά ένας από το πλήρωμα άρχισε να φωνάζει «Όλοι στο κατάστρωμα». Τρέξαμε όλοι και μαζευτήκαμε στο κατάστρωμα. Μας εξήγησαν ότι έπρεπε να τα αφήσουμε όλα πίσω και να εγκαταλείψουμε το πλοίο. Μπήκαμε όλοι σε βάρκες και αφού μας κατέβασαν στη θάλασσα επιπλέαμε χωρίς άλλα προβλήματα. Δυστυχώς όμως το κρουαζιερόπλοιο άρχισε να γέρνει προς το μέρος μας και το πρώτο που σκέφτηκα ήταν να απομακρυνθώ από την περιοχή για να μην με πλακώσει το πλοίο. Ευτυχώς που ήξερα καλό κολύμπι γιατί αλλιώς δεν θα βρισκόμουν τώρα εδώ να διηγούμαι. Τελικά το πλοίο ανατράπηκε. Κατέστρεψε τις βάρκες και δυστυχώς καταπλάκωσε πολλούς ανθρώπους. Κοντά μου ήταν άλλα δύο παιδιά και το πρώτο πράγμα που είδαμε ήταν μια μεγάλη σανίδα. Χωρίς δεύτερη σκέψη πήγα προς το μέρος της, ανέβηκα πάνω και βοήθησα τους άλλους δύο να σκαρφα-

λώσουν κι αυτοί. Ήταν ένα κομμάτι ξύλο που αποκόπηκε από το πλοίο, αλλά ευτυχώς ήταν διαμορφωμένο έτσι που μας άντεχε και τους τρείς.

Βρισκόμασταν στη μέση του πουθενά μέσα στη σκοτεινή νύχτα και προσπαθήσαμε να ξαπλώσουμε στη σανίδα που ήταν πολύ άβολη και σκληρή. Μετά από πολλές ώρες από την κούραση μάς πήρε ο ύπνος. Από το πολύ άγχος ξύπνησα κάποια στιγμή και τότε διαπίστωσα ότι βρισκόμασταν σε ένα σημείο με πολύ ομίχλη. Αισθανόμασταν πείνα, δίψα και απελπισία. Πανικοβληθήκαμε και πιστέψαμε ότι δεν υπήρχε καμία ελπίδα σωτηρίας. Πέρασαν πολλές ώρες και συζητώντας προσπαθήσαμε να διατηρήσουμε την ψυχραιμία μας. Η ομίχλη είχε σχεδόν διαλυθεί όταν ξαφνικά στο βάθος του ορίζοντα είδαμε ένα πλοίο. Προσπαθήσαμε με φωνές και κινήσεις να τραβήξουμε την προσοχή τους. Το πλοίο άρχισε να πλησιάζει προς το μέρος μας. Έφτασε τελικά στο σημείο που βρισκόμασταν και με την βοήθεια του πληρώματος ανεβήκαμε σε αυτό. Μας προσέφεραν τις πρώτες βοήθειες, ρούχα και φαγητό. Ο κυβερνήτης μας εξήγησε ότι στα συστήματα τηλεπικοινωνιών του πλοίου έλαβε ένα σήμα εκτάκτου ανάγκης με συγκεκριμένες συντεταγμένες και ύστερα από μεγάλη έρευνα κατάφερε να μας εντοπίσει. Μας αποβίβασαν στο λιμάνι της Καρθαγόνα. Ευχαριστήσαμε ιδιαίτερα το καπετάνιο και όλο το πλήρωμα. Μεταβήκαμε στο κοντινότερο προξενείο όπου μας δώσανε τα απαιτούμενα χρήματα και εισιτήρια για να επιστρέψουμε στις πατρίδες μας.

Πέρασαμε τις τελευταίες ώρες πριν την αναχώρηση του καθενός συζητώντας αυτή την απίστευτη περιπέτεια. Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτό που μου συνέβη και πάντα θα σκέπτομαι ότι είχα πολύ μεγάλη τύχη που σώθηκα, ενώ άλλοι έχασαν την ζωή τους.

Σαλιάγα Μαρία (γ2) Ψυχραιμία!

Σηκώθηκαν πρωί πρωί κάποιο Σάββατο... Το τοπίο ήταν χιονισμένο. Ήταν ό,τι έπρεπε για μια εξόρμηση στο χιονοδρομικό κέντρο. Φόρεσαν τα ζεστά τους ρούχα, πήραν τα γάντια, τα σκουφιά τους και μπήκαν στο αυτοκίνητο.

Λίγο έξω από το χωριό σταμάτησαν, γιατί έπρεπε να βάλουν στο αυτοκίνητο αλυσίδες για το χιόνι. Αφού τις έβαλαν, συνέχισαν την διαδρομή απολαμβάνοντας το χιονισμένο τοπίο. Τα κλαδιά των δέντρων

ήταν γεμάτα με χιόνι. Από το βάρος του είχαν γείρει. Από τη διαφορά υψομέτρου τα αυτιά τους άρχισαν να βουλώνουν.

Στη διαδρομή προς το χιονοδρομικό κέντρο σταμάτησαν για να απολαύσουν τη θέα. Κατόπιν συνέχισαν τη διαδρομή. Όσο πλησίαζαν στο κέντρο τα αυτοκίνητα πλήθαιναν. Αναγκάστηκαν να αφήσουν το δικό τους πολύ μακριά από την είσοδο και να περπατήσουν μέχρι εκεί. Βγήκαν λοιπόν από το αυτοκίνητο και πήραν μια βαθιά ανάσα απολαμβάνοντας τον καθαρό αέρα.

Έφτασαν στην είσοδο. Περιμένοντας στην ουρά για τα εισιτήρια διαπίστωσαν ότι ήταν περιτριγυρισμένοι από πλήθος χαρούμενων και ενθουσιασμένων ανθρώπων που περίμεναν πώς και πώς να ανέβουν στα τελεφερίκ. Αυτό όμως γρήγορα θα άλλαζε.

Καθώς έφταναν στο μεγάλο Σαλέ, εκεί όπου καταλήγουν όλες οι πίστες, διαπίστωσαν πως όλοι όσοι περίμεναν στην ουρά για να ανεβούν με το δεύτερο τελεφερίκ στην κορυφή του βουνού, ήταν υπερβολικά αναστατωμένοι. Μικροί και μεγάλοι φώναζαν και διαμαρτύρονταν. Κάποιοι άλλοι μιλούσαν στους υπεύθυνους με υβριστικά λόγια. Έψαχαν και ρωτούσαν για κάποιο γεγονός που είχε γίνει και κανείς δεν απαντούσε. Άκουσαν να λένε για τεχνική βλάβη στα lift και τα τελεφερίκ. Κάποιοι που είχαν ήδη ανέβει στα lift παρέμεναν εκεί ψηλά «κρεμασμένοι» για μεγάλο χρονικό διάστημα περιμένοντας τους τεχνικούς, με αποτέλεσμα να είναι φοβερά εκνευρισμένοι.

Ο υπόλοιπος κόσμος που είχε πληρώσει το ακριβό εισιτήριο, διαμαρτύρόταν που δεν μπορούσε να ανέβει πάνω. Οι υπεύθυνοι προσπαθούσαν να ηρεμήσουν το πλήθος. Στο τέλος όμως, όλοι κατάλαβαν ότι τίποτε δεν κατάφερναν με τις φωνές και τις αντιδικίες. Άρχισαν σιγά σιγά να ηρεμούν και ο ένας προσπαθούσε να βοηθήσει τον άλλον. Κάποιοι κάλεσαν βοήθεια από κατοίκους κοντινών περιοχών, άλλοι προσπαθούσαν να βάλουν μια τάξη για να πάρει ο κόσμος τα χρήματα του πίσω. Έτσι, όλα τα προβλήματα ξεπεράστηκαν.

Όσο υπήρχε ταραχή δεν κατάφερνε κανείς τίποτε...με ηρεμία και ψυχραιμία όμως και αφού βοήθησαν ο ένας τον άλλον όσο μπορούσαν, κατάφεραν πολλά.

Στάβαρη Ελένη (γ2) Ένα καλύτερο μέλλον

Είμαι η Leyla και ζω στην Συρία μαζί με τους γονείς μου. Τον τελευταίο καιρό κάτι έχει αλλάξει στην καθημερινή μας ζωή. Οι γονείς μου δεν πηγαίνουν στην δουλειά τους, εγώ πλέον δεν συναντιέμαι με τους φίλους μου, ούτε πάω σχολείο. Είμαστε κλεισμένοι στο σπίτι. Οι γονείς μου όσο περνά ο καιρός μου φαίνονται όλο και πιο τρομαγμένοι και ανήσυχoi. Προσπαθούν όμως, να μην το δείχνουν.

Χθες το βραδύ τους άκουσα να μιλάνε, ο πατέρας μου προσπαθούσε να παρηγορήσει την μητέρα μου που έκλαιγε λέγοντας της πως όλα θα πάνε καλά. Μίλαγαν για κάτι που λέγεται μετανάστευση. Δεν είμαι σίγουρη τι σημαίνει αλλά όταν το έλεγαν μου φαινόταν αποφασισμένοι. Εγώ πιστεύω πως θα φύγουμε από την Συρία.

Όλο το βράδυ σκεφτόμουν τη συζήτηση των γονιών μου. Είχα ακούσει πως αρκετοί άνθρωποι έχουν φύγει για να βρουν ένα καλύτερο μέλλον. Λένε πως στις άλλες χώρες δεν υπάρχει πόλεμος. Τα παιδιά είναι χαρούμενα, πάνε σχολείο και παίζουνε. Το βράδυ δεν ανησυχούν για τις βόμβες, ούτε ακούνε πυροβολισμούς. Η οικογένεια είναι όλη μαζί και δεν έχει χωριστεί εξαιτίας του πολέμου. Δεν είναι κλεισμένοι στο σπίτι και έχουν ένα πιάτο φαί και ένα ποτήρι νερό κάθε μέρα. Πρέπει να είναι πολύ ευτυχισμένοι αφού έχουν τα πάντα. Δεν καταλαβαίνω γιατί ανησυχούσαν τόσο οι γονείς μου. Αύριο πρωί-πρωί φεύγουμε για την καινούργια χώρα. Εύχομαι οι άνθρωποι να είναι φιλικοί μαζί μας και να μας βοηθήσουν για να βρούμε και εμείς, όπως και οι άλλοι το καλύτερο μέλλον που ψάχνουμε.

Δεν είχε ξημερώσει ακόμα όταν ήρθε και με ξύπνησε ο πατέρας μου την επόμενη μέρα. Φορτωθήκαμε με όσο το δυνατόν περισσότερα πράγματα από το σπίτι, πήραμε και ένα σακίδιο και φύγαμε. Φτάσαμε στην θάλασσα, μια μικρή βάρκα γεμάτη κόσμο ήταν εκεί. Μπήκαμε μέσα. Η διαδρομή ήταν πολύ δύσκολη. Η θάλασσα άγρια, ορμητική, φουρτουνιασμένη. Μετά από μέρες επιτέλους φτάσαμε στην Ιταλία. Όμως όχι όλοι. Κατεβήκαμε και αρχίσαμε να περπατάμε. Ήμασταν στην καινούργια πατρίδα, επιτέλους θα βρούμε το καλύτερο μέλλον μας.

Η μητέρα μου συγκινημένη έκλαιγε, ο πατέρας μου με είχε πάρει σφιχτά στην αγκαλιά του προσπαθώντας να κρατήσει τα δάκρυα της ευτυχίας που κυλούσαν στα μαγούλα του. Μας πήγαν σε ένα μέρος με πρόσφυγες.

Εμένα δεν με κρατούσαν τα πόδια μου. Μπορεί να ήμουν κουρα-

σμένη και να πεινούσα, όμως μόνο και μόνο η χαρά μου που φτάσαμε με χόρταινε. Ήθελα να βγω να εξερευνήσω να δω πώς είναι ένας τόπος χωρίς το φόβο του πολέμου, πόσο χαρούμενοι είναι οι άνθρωποι εδώ. Τελικά κρατώντας μου το χέρι ο πατέρας με πήρε και κάναμε μια βόλτα γνωριμίας. Όμως όλα ήταν διαφορετικά. Δεν ήταν όπως το φανταζόμουν. Οι άνθρωποι μουντοί, χωρίς χαμόγελο, χωρίς ελπίδα. Το γκρι χρώμα της τσιμεντούπολης τους είχε καταβάλει, είχε περάσει μέσα στις ψυχές τους. Μα...γιατί; Γιατί; Αφού έχουν τα πάντα, έχουν φαγητό και λίγο νερό, έχουν τις οικογένειες τους, έχουν ό,τι χρειάζονται γιατί είναι δυστυχημένοι;

Καθώς γυρίζαμε, αυτό είχα στο μυαλό μου. Ρώτησα τον πατέρα μου γιατί μου φαινόταν τόσο περίεργο αυτό που είδα. Με κοίταξε, μου χαμογέλασε και μου είπε ότι δεν ξέρουν πόσο σημαντικά είναι αυτά που έχουν, η ειρήνη, η ελευθερία, οι οικογένειες τους. Δεν τους είναι αρκετά. Θέλουν περισσότερα από τη ζωή, για να βρουν και εκείνοι ένα καλύτερο μέλλον».

Σωτηροπούλου Γεωργία (γ2) Το Δυστύχημα

Ξαφνικά ξύπνησα. Κοιτάζω γύρω μου, μα δεν μπορώ να καταλάβω πού βρίσκομαι. Δεν βλέπω ούτε τους γονείς μου, ούτε τον αδερφό μου. Το μόνο που βλέπω είναι το χιόνι. Το τοπίο είναι πανέμορφο. Όλα είναι κάτασπρα, ακόμη και τα ψηλά, καταπράσινα έλατα έχουν γίνει άσπρα από το χιόνι. Μα ξαφνικά το τοπίο αλλάζει. Βλέπω ένα συμπαραλισμένο αυτοκίνητο και πιο πέρα ένα φορτηγό. Ακούω τις σειρήνες των ασθενοφόρων. Πρέπει να έγινε ατύχημα. Πλησίασα πιο κοντά και είδα κάτι πολύ περίεργο. Είδα το σώμα μου, χτυπημένο και τλαιπωρημένο και από δίπλα μου νοσοκόμους που προσπαθούν να με συνεφέρουν. Ρωτάω τι έχει συμβεί, μα δεν μου απαντάει κανένας. Κάνουν λες και δεν με βλέπουν, λες και δεν με ακούνε. Κοιτάζω πιο δίπλα και βλέπω τη μαμά μου. Ακούω κάποιους που λένε ότι δεν ζει. Νιώθω να χάνω τη γη κάτω από τα πόδια μου. «Δεν γίνεται να μη ζει» φωνάζω, μα κανείς δεν με ακούει.

Βλέπω τον αδερφό μου, τον Άγγελο, σε καλύτερη κατάσταση από εμένα. «Αναπνέει, αναπνέει» λέει κάποιος από τους τραυματιοφορείς. Όμως δεν βλέπω πουθενά τον μπαμπά μου. Ίσως να τον έχουν ήδη με-

ταφέρει στο νοσοκομείο. «Βάλτε την στο ασθενοφόρο», ακούω κάποιον να λέει, εννοώντας το σώμα μου. Με πάνε στο πλησιέστερο νοσοκομείο.

Φτάσαμε. Με βάζουν κατευθείαν στο χειρουργείο. Αμέσως τρέχω να βρω τον αδερφό μου και τον μπαμπά μου. Βλέπω τους νοσοκόμους να πηγαίνουν τον μπαμπά μου στο χειρουργείο λέγοντας ότι μπορεί να μην τα καταφέρει. Τρέχω στον πάνω όροφο και βλέπω τον αδερφό μου στο κρεβάτι του νοσοκομείου να κοιμάται. Πάω δίπλα του τού χαϊδεύω τα μαλλιά. Του ψιθυρίζω ότι όλα θα πάνε καλά και ότι θα τα καταφέρουμε. Εκείνη την ώρα μπαίνει μέσα στο δωμάτιο η θεία μου και αμέσως τρέχω να την αγκαλιάσω. Το έχω τόση ανάγκη. Είχα όμως ξεχάσει ότι κανείς δεν μπορεί να με ακούσει ή να με δει. Θέλω να γυρίσω πίσω στο σώμα μου. Δεν αντέχω άλλο αυτήν την κατάσταση. Βγαίνω έξω και βλέπω τη γιαγιά μου και τον παππού μου να λένε στην φίλη μου την Μαρίνα και στο αγόρι μου τον Χρήστο ότι ούτε ο μπαμπάς μου τα κατάφερε. Σκέφτομαι ότι ίσως είναι καλύτερο όταν γυρίσω πίσω στο σώμα μου να μην ξυπνήσω, γιατί θα μου λείπουν πολύ. Πάω πίσω στο δωμάτιο που έχουν τον αδερφό μου για να τον δω για τελευταία φορά, μα δεν είναι ούτε εκείνος εκεί. Απέξω βλέπω τη θεία μου να κλαίει. Αμέσως καταλαβαίνω τι έχει συμβεί. Τώρα σίγουρα δεν έχω λόγο να ζήσω. Ξαφνικά όλα μαύρα. Ακούω έναν ήχο σαν κάποιος να τραγουδάει. Γνωστή η φωνή του, μα και το τραγούδι γνωστό μου φαίνεται. Τώρα αρχίζω να θυμάμαι. Αυτό το ακούγαμε στο αυτοκίνητο και η φωνή είναι του Χρήστου. Ανοίγω σιγά, σιγά τα μάτια μου και τον βλέπω να μου τραγουδάει. «Τα κατάφερες», μου είπε και μου χαμογέλασε.

Το πρωί της μοιραίας για την οικογένειά μου μέρας, στο σπίτι υπήρχε μια ένταση και όλοι τρέχαμε πέρα δώθε για να ετοιμαστούμε να πάμε στο σπίτι της θείας μου. Ήταν παραμονή Χριστουγέννων και θα τρώγαμε όλοι μαζί. Επιτέλους ετοιμαστήκαμε και μπήκαμε στο αμάξι. Τσακνώμασαν για το τι μουσική θα ακούσουμε και τελικά επέλεξα εγώ. Διάλεξα το αγαπημένο μου τραγούδι και συνεχίσαμε τη διαδρομή μας. Βλέπουμε ένα φορτηγό να έρχεται κατά πάνω μας. Ακούω φωνές και έναν δυνατό θόρυβο... και μετά όλα μαύρα.

Τώρα κάθομαι στο μπαλκόνι και τα θυμάμαι όλα αυτά. Δεν στενοχωριέμαι και δεν μετανιώνω που ξύπνησα γιατί κατάλαβα ότι πρέπει να συνεχίσω τη ζωή μου με τους ανθρώπους που είναι δίπλα μου. Με αγαπάνε και με στηρίζουν. Όμως η αλήθεια είναι ότι μου λείπουν πολύ όσοι έφυγαν, πάρα πολύ και ποτέ δεν θα σταματήσω να τους θυμάμαι.

Ταμβακάκη Κατερίνα (γ2) Έλινορ

Σ' έναν απ' τους κεντρικούς δρόμους του Βελγίου, σ' ένα γωνιακό νεοκλασικό σπίτι ένα χειμωνιάτικο πρωινό, το χιόνι είχε πασπαλίσει τις στέγες των σπιτιών σαν Χριστουγεννιάτικη ζάχαρη άχνη. Ο Πίτερ καθισμένος στη μεγάλη πολυθρόνα δίπλα στο τζάκι προσπαθούσε να οργανώσει το μέλλον του τώρα που είχε απαλλαγεί από το βάρος των κολεγιακών μαθημάτων του. Αλλά ξαφνικά οι σκέψεις του διακόπηκαν από τις φωνές και τα γέλια της Έλινορ, που την είδε από το παράθυρο να παίζει στον κήπο με το χιόνι. Από την πρώτη στιγμή που την είδε, όταν γύρισε στο σπίτι του, ένιωσε μια φλόγα μέσα του. Αλλά δεν μπορούσε να συμβιβαστεί με το γεγονός ότι τυπικά ήταν η θετή αδερφή του.

Η Έλινορ, ένα κορίτσι κλειστό και τρομαγμένο, είχε χάσει την οικογένεια της σε πολύ μικρή ηλικία εξαιτίας της άθλιας φτώχειας στην οποία ζούσαν. Όσπου μια μέρα, η οικογένεια του Πίτερ την υιοθέτησε από το ορφανοτροφείο, στο οποίο ζούσε, θέλοντας να γεμίσουν το κενό που άφησε ο γιος τους φεύγοντας εσώκλειστος σε κολλέγιο.

Έλινορ! Θα κρυώσεις! Μπες μέσα! Φώναξε από το πάνω παράθυρο η μητέρα της.

Μην ανησυχείς μητέρα! Σε δύο λεπτά θα έρθω επάνω.

Οι σκέψεις του Πίτερ διακόπηκαν ξανά, όταν η Έλινορ μπήκε αναποκοκκινισμένη και με φόρα στο σαλόνι. Ήταν τόσο χαρούμενη που χιόνιζε!

Πίτερ γιατί δεν έρχεσαι και εσύ έξω μαζί μου; Τον ρώτησε.

Εκείνος, μη μπορώντας να αντισταθεί άλλο στα ροδοκόκκινα μάγουλα της και στα δροσερά από το χιόνι χείλη της, την πλησίασε και την φίλησε!

Η Έλινορ τραβήχτηκε ξαφνιασμένη σπρώχνοντας τον πίσω. Ο Πίτερ συνειδητοποιώντας αυτό που μόλις έκανε, άνοιξε την πόρτα και το έβαλε στα πόδια. Εκείνη ντροπιασμένη, κλείστηκε στον δωμάτιο της. Όταν μετά από λίγο η μητέρα άκουσε κλάματα από το δωμάτιο της Έλινορ, μπήκε μέσα για να δει τι συμβαίνει.

«Έλινορ μου, τι συνέβη γιατί κλαις;», την ρώτησε

«Δεν έχω τίποτα. Απλώς χτύπησα στο χιόνι», της απάντησε με αναφιλητά.

Η μητέρα χωρίς να θέλει να την πιέσει, έφυγε. Αργά το βράδυ γύρισε ο Πίτερ. Το επόμενο πρωί ανακοινώνει στην οικογένεια του ότι αποφάσισε να φύγει για το Βερολίνο, επειδή του δόθηκε μια καλή επαγγελ-

ματική ευκαιρία. Ήθελε πολύ να ξεχάσει την Έλινορ. Η μέρα που έφυγε ο Πίτερ ήταν και η τελευταία που συναντήθηκαν οι δύο νέοι.

Τίτος Γιώργος (γ2) Ο δάσκαλος της καρδιάς

Το σχολείο βρίσκεται εκεί, κτίριο επιβλητικό, μεγαλόπρεπο. Η κεντρική του θύρα ποτισμένη με την σκουριά, ξεθωριασμένη, αλλά παρόλα αυτά επιβλητική οδηγεί στο μεγάλο προαύλιο. Σε αυτό τα μάτια καθηλώνονται στις σκουριασμένες μπασκέτες με τα χαλασμένα στεφάνια, στα τέρματα με τα σχισμένα δίχτυα. Μα πώς όλα αυτά θα μπορούσαν να είναι διαφορετικά εφόσον το σχολείο αυτό βρίσκεται σε ένα απομακρυσμένο νησί που έχει ως μοναδική του συντροφιά τον ήχο των κυμάτων και το κρώξιμο των γλάρων; Η παραμέληση αυτή ωστόσο δεν σημαίνει ότι το σχολείο στερούνταν ζωής. Είχε μια όμορφη καθημερινή παρέα, μια παρέα άτακτων έφηβων.

Το σχολείο δεν ήταν όμως παραμελημένο μόνο εξωτερικά, αλλά είχε και έλλειψη καθηγητών· πράγμα που δεν προβλημάτιζε ιδιαίτερα τους μαθητές των μικρότερων τάξεων αλλά αυτούς που ήταν υποψήφιοι για την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Ο θετικός κλάδος ήταν καλυμμένος καθώς δεν στερούνταν διδακτικού προσωπικού. Δεν συνέβαινε το ίδιο και με τον κλάδο των θεωρητικών μαθημάτων. Οι αντιδράσεις ήταν εντονότερες και οι μαθητές που φοιτούσαν τον τρίτο χρόνο τους ήταν ανάστατοι. Αυτό ανάγκασε τις αρμόδιες υπηρεσίες να δράσουν άμεσα και να στείλουν έναν νέο φιλόλογο.

Ο καινούργιος καθηγητής έκανε την άφιξη του και μόλις πέρασε την επιβλητική καγκελόπορτα του λυκείου, προχώρησε διστακτικά λίγο ακόμα ψάχνοντας την είσοδο του κτιρίου. Καθώς περπατούσε δειλά προς το γραφείο του λυκειάρχη, νιώθοντας ένα σφίξιμο στο στόμαχι, φάνηκαν δυο μαθητές. Ρώτησε δυο μαθητές πού βρίσκεται το γραφείο του λυκειάρχη. Εκείνοι τον αγνόησαν και συνέχιζαν να μιλάνε μεταξύ τους. Θυμωμένος ο νέος σε ηλικία φιλόλογος ύψωσε την φωνή του και είπε: «Νεαροί! Οφείλετε να έχετε σεβασμό και να συμπεριφέρεστε σωστά προς τους καθηγητές σας». Η φωνή του ακούστηκε σε όλους τους δαιδαλώδεις διάδρομους του τεράστιου κτιρίου. Οι δυο έφηβοι ζήτησαν συγγνώμη και του εξήγησαν ότι δεν ήξεραν ποιος τους ρώτησε. Τον πάγο έσπασε η άφιξη του λυκειάρχη, ο οποίος αναστατω-

μένος ρώτησε τι συνέβη. Ο καινούργιος φιλόλογος του εξήγησε ότι επρόκειτο για μια παρεξήγηση και ότι δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας. Ο λυκειάρχης με αυστηρό ύφος προέτρεψε τους δυο νεαρούς να πάνε στην τάξη τους προτείνοντας συνάμα στον καινούργιο καθηγητή να τον ακολουθήσει μέχρι το γραφείο του. Εκεί θα μπορούσαν να συζητήσουν με ηρεμία. Καθώς περπατούσαν χιλιάδες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του, το παραμελημένο αυτό σχολείο, οι ανάγωγοι μαθητές, αναρωτιόνταν τέλος πάντων τι σόι σχολείο είναι αυτό! Δεν είχε σχηματίσει καλή εντύπωση. Τελικά, φτάσανε στο γραφείο του λυκειάρχη. Του πρόσφερε τσάι, για να χαλαρώσει και να αισθανθεί πιο άνετα. Ύστερα, πληροφόρησε τον νέο καθηγητή ποιες τάξεις θα αναλάβει και ποια μαθήματα θα διδάσκει.

Η πρώτη μέρα έφτασε. Ο καθηγητής σηκώθηκε νωρίς- νωρίς και άρχισε να ετοιμάζεται πάντα με το γνωστό συναίσθημα του άγχους να τον ακολουθεί. Ξεκίνησε για το σχολείο. Μπήκε στο γραφείο των καθηγητών. Το κλίμα ψυχρό. Μετά από λίγα λεπτά χτύπησε το κουδούνι. Όλα τα παιδιά είχαν παραταχθεί σε σειρές ανάλογα με τα τμήματά τους. Αφού τέλειωσε η προσευχή, όλοι- καθηγητές και μαθητές- πήγαν στις τάξεις τους εκτός από τον φιλόλογο, που ακόμα ανέβαινε τα σκαλιά δειλά. Πριν μπει στην τάξη, σκέφτηκε ότι έπρεπε να αποβάλει το άγχος. Οπλισμένος με θάρρος και επιβλητικό βλέμμα μπήκε στην αίθουσα. Τα παιδιά με το που τον είδαν σταμάτησαν τις αταξίες και ησύχασαν. Τα κοίταζε όλα με ένα διαπεραστικό βλέμμα. Έπειτα έγραψε το όνομα του στον πράσινο πίνακα με κιμωλία. Το όνομα του ήταν Γιάννης Δήμας. Στη συνεχεία, πήρε τον κατάλογο για να γνωρίσει τους μαθητές αλλά και να ελέγξει τις απουσίες.

Το πρώτο μάθημα ήταν μάθημα γνωριμίας. Οι εντυπώσεις του δεν ήταν και οι καλύτερες, αφού οι μαθητές έμοιαζαν περισσότερο με αδάμαστα θηρία παρά με εφήβους. Το εξοντωτικό της ημέρας το αισθάνθηκε στο τελείωμα της, όταν έφτασε σπίτι του και ξάπλωσε στο κρεβάτι του να ξεκουραστεί. Είχε βάλει στόχο να αλλάξει τον χαρακτήρα και τη συμπεριφορά τους. Ήθελε να δαμάσει τα θηρία. Μα πώς να μην ήταν θηρία, αφού αισθάνονταν παραμελημένα, χωρίς δασκάλους και χωρίς ίσες ευκαιρίες σε σχέση με τα παιδιά της πόλης;

Ο καθηγητής αποφάσισε να εφαρμόσει τη δική του παιδαγωγική που βασιζόταν στην έμπνευση, το σεβασμό και την πρόκληση του ενδιαφέροντός τους. Ουσιαστικά, έπρεπε να εστιάσει στη σχέση καθηγητή-μαθητή και να καλύψει όλα τα κενά, μαθησιακά και ψυχολογικά. Έτσι, ίσως κατάφερνε να κερδίσει και αυτός τον σεβασμό τους.

Η δεύτερη μέρα έφτασε. Αυτήν τη φορά δεν είχε αγωνία, ούτε άγχος.

Ήταν αποφασισμένος και ήξερε πλέον τι να κάνει. Όταν μπήκε στην τάξη της τρίτης λυκείου, το θέαμα ήταν ίδιο με την προηγούμενη μέρα. Παντού πεταγμένα χαρτάκια, σχισμένα βιβλία ακόμα και κασετίνες πεταγμένες στον κάδο. Με σοβαρό βλέμμα είπε στους μαθητές του να ησυχάσουν για να ξεκινήσει η παράδοση του μαθήματος. Πίστευε πως είχε έρθει η ώρα που έπρεπε να βάλει την παιδαγωγική του σε δράση. Ρώτησε όλα τα παιδιά πού αντιμετώπιζαν δυσκολία. Τα κενά και οι απορίες των μαθητών ήταν πολλές, αλλά αυτό δεν ήταν κάτι που τον εξέπληξε. Ήταν αναμενόμενο. Παρόλα αυτά, αποφάσισε ότι ήταν αναγκαίο να ξαναρχίσουν την ύλη από την αρχή, αλλά με την προϋπόθεση ότι και εκείνοι θα συνεργαστούν. Τους εξήγησε ότι δεν θα είναι εύκολο, ότι πρέπει να αφοσιωθούν πλήρως στο μάθημα αλλά ότι δεν είναι μόνοι τους σε όλον αυτόν τον αγώνα. Θα τους βοηθήσει και ο ίδιος με το να τους εξηγεί ό,τι απορία έχουν. Όλοι οι μαθητές συμφώνησαν δείχνοντας κατανόηση στα λόγια του καθηγητή τους. Το κουδούνι χτύπησε γιασχόλασμα. Διέκρινε όμως, στο βλέμμα όλων των μαθητών του ότι αυτά που τους είπε έπιασαν τόπο και δεν πήγαν χαμένα. Τα αποτελέσματα θα τα παρατηρούσε στο αυριανό μάθημα.

Ξημέρωσε μια καινούργια ηλιόλουστη μέρα. Ο καθηγητής έκανε την κανονική του διαδρομή για να πάει στο σχολείο περιμένοντας να δει με αγωνία τα αποτελέσματα της παιδαγωγικής του. Όταν μπήκε στην αίθουσα, η εικόνα που είδε διέφερε τελείως από αυτήν που υπήρχε τις δυο προηγούμενες μέρες. Όλοι οι μαθητές είχαν βγάλει έξω τα βιβλία τους και περίμεναν να αρχίσει το μάθημα. Ο καθηγητής άρχισε να παραδίδει από την αρχή την ύλη. Όλοι οι μαθητές ήταν συνεργάσιμοι. Ο καθηγητής τους έβαλε να κάνουν μια άσκηση από το βιβλίο, κάτι σαν μικρό τεστ. Τους έδωσε περιθώριο δέκα πέντε λεπτών και μετά τους είπε ότι θα τα ελέγξει. Προς μεγάλη του έκπληξη, τα λάθη που έκαναν οι μαθητές ήταν λίγα δείχνοντας με αυτόν τον τρόπο ότι η παιδαγωγική του ήταν αποτελεσματική. Με τον καιρό οι μαθητές γίνονταν όλο και καλύτεροι με τις απορίες να λιγοστεύουν συνεχώς. Σε αυτό δεν συνέβαλε μόνο ο καθηγητής, αλλά και οι ίδιοι με την αφοσίωσή τους και με τις ατελείωτες ώρες μελέτης.

Ο καιρός περνούσε και η μέρα που τα παιδιά θα έγραφαν πανελλαδικές εξετάσεις έφτανε ολοένα και πιο κοντά. Ο καθηγητής έδωσε μια συμβουλή στους μαθητές του στο τελευταίο μάθημα για εκείνη την χρονιά. Τους εξήγησε ότι αυτές τις μέρες εκτός από συστηματικό διάβασμα πρέπει να μάθουν να διαχειρίζονται το άγχος τους. Το κουδούνι τον διέκοψε. Άλλη μια φορά αποχαιρέτησε τους μαθητές του με μια αγκαλιά και ευχήθηκε σε όλους να έχουν επιτυχία.

Τελικά, η μέρα που οι μαθητές θα εξετάζονταν έφτασε. Έξω από το σχολειό τους περίμενε ο πολυαγαπημένος τους πλέον καθηγητής για να τους εμψυχώσει. Παρόλα αυτά το θέαμα που αντίκρισε ήταν αρκετά δυσάρεστο καθώς είδε τους μαθητές του με λυπημένα πρόσωπα, με μαύρους κύκλους από την αϋπνία, ακόμα και κάποιους να τρέμουν από το άγχος και την αγωνία. Ένωθε μέσα του πως ήταν καθήκον του να τους φτιάξει τη διάθεση. Πήγε κοντά τους και τους εξήγησε, ότι ακόμα και να αποτύχουν, θα ξαναπροσπαθήσουν και θα επιτύχουν. Ένα χαμόγελο έσκασε στα χείλη «των θηρίων» του, αλλά η ώρα της εισόδου στο εξεταστικό κέντρο είχε φτάσει. Έπρεπε να τον αποχωριστούν. Έπρεπε να πάνε στην αίθουσα. Οι εξετάσεις συνεχίζονταν κανονικά και για μέρες. Πέρασε ένας μήνας από τότε και τα αποτελέσματα των πανελληνίων είχαν βγει. Όλοι οι μαθητές είχαν άγχος, αλλά ο καθηγητής τους όπως πάντα ήταν διπλά τους. Όταν βγήκαν τα αποτελέσματα, ένα τεράστιο χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη των μαθητών. Φώναξαν με όλη τους τη δύναμη από χαρά. Εκείνη τη στιγμή όλοι είχαν την ίδια βαθιά επιθυμία, να ευχαριστήσουν ένα ιδιαίτερο άτομο, τον καθηγητή τους, ο οποίος τους έμαθε την σημασία των λέξεων «σεβασμός» και «επιμονή».

Πολλοί μήνες πέρασαν από τότε και έγιναν χρόνια. Ο κύριος Γιάννης μεγάλωσε και πήρε σύνταξη. Πολλοί από τους μαθητές του είχαν κάνει δική τους οικογένεια και ασκούσαν ένα ικανοποιητικό για αυτούς επάγγελμα. Παρά τα πολλά χρόνια που πέρασαν κανείς δεν είχε ξεχάσει τον κ. Δήμα και η επαφή με τον πολυαγαπημένο τους δάσκαλο ποτέ δεν είχε διακοπεί. Όλοι είχαν ακολουθήσει τον δικό τους δρόμο στην ζωή και ο δρόμος αυτός στην περίπτωση των άτακτων αυτών μαθητών περνούσε μέσα από το σεβασμό και την επιμονή.

Τονογιάν Έρικ (γ2) Σελίδες ημερολογίου

20 Ιανουαρίου 1275

Ύστερα από ένα δύσκολο ταξίδι, αλλά ενδιαφέρον, που διήρκεσε περίπου τρία χρόνια, φτάσαμε επιτέλους στην Κίνα. Πιο συγκεκριμένα φτάσαμε στο Σάνγκ-Του, στη θερινή κατοικία του Χαν. Εκεί μας υποδέχτηκαν κάποιοι απεσταλμένοι του Κούμπλαι Χαν, εγγονό του Τζένκινς Χαν, στου οποίου την κατοχή βρισκόταν το Χανάτο. Το είχε

χτίσει ο πρόγονος του. Οδηγηθήκαμε στη Μπειζίνγκ, τη χειμερινή κατοικία του. Μόλις φτάσαμε οι απεσταλμένοι του Χαν μας οδήγησαν στο παλάτι του. Στη διαδρομή πολλά μου τράβηξαν την προσοχή. Αρχικά τα κτίρια και τα σπίτια ήτανε χτισμένα με ένα πρωτόγνωρο σχέδιο. Ακόμη και τα ίδια τα ρούχα που φορούσανε οι πολίτες ήτανε αξιοπερίεργα. Επιπλέον πολλές γυναίκες είχανε βαμμένο λευκό το πρόσωπο τους. Ξαφνικά σταματήσαμε. Εγώ δεν κατάλαβα τον λόγο, καθώς ήμουν απορροφημένος από τις σκέψεις μου. Ωστόσο, μόλις κοίταξα ευθεία μπροστά μου έμεινα αποσβολωμένος. Ακριβώς μπροστά μας βρισκόταν το παλάτι του Κουμπλάι, που ήτανε και το μεγαλύτερο που είχα δει ποτέ στη ζωή μου. Μόλις μπήκαμε μέσα παρατήρησα πρώτα τους φρουρούς. Ήταν βαριά εξοπλισμένοι με λόγχες, πανοπλίες και σπαθιά που όμοιά τους δεν είχα ξαναδεί. Στη συνέχεια παρατήρησα έναν άνδρα που καθόταν σε έναν μεγαλοπρεπή θρόνο. Φαντάστηκα ότι αυτός ο άνδρας ήτανε ο Κουμπλάι. Ο πατέρας μου, ο θεός μου και οι απεσταλμένοι γονάτισαν και στη συνέχεια γονάτισα κι εγώ. Ο Χαν σηκώθηκε από τον θρόνο του και μας καλωσόρισε εγκάρδια. Με μεγάλη ευχαρίστηση μας φιλοξένησε. Μας προσέφερε φαγητό και νερό και στη συνέχεια οδηγηθήκαμε στα δωμάτια μας, που βρίσκονταν σε ένα σπίτι κοντά στο παλάτι, για να ξεκουραστούμε.

22 Μαρτίου 1292

Ύστερα από δεκαεφτά χρόνια στην υπηρεσία του Κουμπλάι Χαν, αποφασίσαμε να γυρίσουμε πίσω στην Βενετία στις οικογένειες μας, μαζί με τα πλούτη και τα κέρδη που εισπράξαμε κατά την διάρκεια της διαμονής μας στην Κίνα. Ωστόσο ο Κουμπλάι δυσαρεστήθηκε με την απόφαση αυτή, διότι με την πάροδο του χρόνου έμαθε να στηρίζεται πάνω μας. Ο Χαν θα μας επέτρεπε να φύγουμε εάν συνοδεύαμε μια πριγκίπισσα της Μογγολίας που θα παντρευόταν έναν Πέρση πρίγκιπα.

14 Απριλίου 1292

Είχαμε φύγει από την Κίνα με ένα караβάνι γεμάτο με εκατοντάδες επιβάτες και ναύτες. Ωστόσο έως στο τέλος του ταξιδιού αυτού, δηλαδή σήμερα, επέζησαν μόνο δεκαοχτώ. Ευτυχώς εμείς και η πριγκίπισσα ήμασταν ανάμεσα στους ζωντανούς. Οι υπόλοιποι πέθαναν από αρρώστιες και τυφώνες. Παραδώσαμε την πριγκίπισσα στον Πέρση πρίγκιπα και συνεχίσαμε το ταξίδι.

18 Μαρτίου 1294

Ύστερα από δύο δεκαετίες, επιστρέψαμε επιτέλους πίσω στην πατρίδα μας, πίσω στις οικογένειες μας. Ωστόσο στην αρχή οι οικογένειες μας δυσκολεύτηκαν να μας αναγνωρίσουν. Σήμερα γιορτάσαμε την επι-

στροφή μας και διασκεδάσαμε με τους συγγενείς και φίλους μας, πίνοντας και τρώγοντας. Το ταξίδι αυτό θα είναι σίγουρα μια ενδιαφέρουσα ιστορία να αφηγηθούμε για πολλά ακόμη χρόνια.

Τσιλικλή Αναστασία (γ4) Το κορίτσι με το ακορντεόν

Η πόρτα του μετρό άνοιξε και πολύς κόσμος μπήκε μέσα. Ανάμεσα τους ένα κορίτσι γύρω στα δώδεκα. Φορούσε ένα παντελόνι και ένα παλιές μόδας μπουφάν. Στα χέρια της κρατούσε ακορντεόν. Είχε γλυκό πρόσωπο με μεγάλα γαλαζία μάτια και καστανόξανθα μαλλιά πιασμένα κοτσίδα. Έπαιξε τα χριστουγεννιάτικα κάλαντα και στη συνέχεια γύρισε σε όλο το βαγόνι απλώνοντας το χέρι για να πάρει το κέρμα που κάποιοι επιβάτες της έδωσαν.

Αθήνα, παραμονή Χριστουγέννων του 2016. Πηγαίναμε με μια φίλη μου στο κέντρο της Αθήνας για Χριστουγεννιάτικες αγορές. Το κορίτσι που μπήκε στο μετρό τράβηξε αμέσως την προσοχή μου. Τι ήταν αυτό που το έκανε να βρίσκεται σε αυτή την κατάσταση; Φαινόταν καθαρό και ευγενικό. Είχε μουσικές γνώσεις και ανάγκη για κάποια χρήματα. Ίσως με αυτά να κάλυπτε τις βασικές ανάγκες της οικογένειάς της. Έμοιαζε να μην είναι Ελληνίδα.

Οι περισσότεροι επιβάτες ήταν αδιάφοροι. Άλλοι την περιεργάζονταν χωρίς να της δώσουν χρήματα και μερικοί σχολίαζαν με τους διπλανούς τους. Εγώ και η φίλη μου δώσαμε στο κορίτσι κάποια κέρματα και της χαμογελάσαμε. Νιώσαμε συμπάθεια και κάποια αμηχανία, γιατί εμείς πηγαίναμε να κάνουμε ψώνια με το χαρτζιλίκι μας, ενώ κάποια παιδιά έπρεπε να καλύψουν βασικές ανάγκες λέγοντας κάλαντα.

Στην επόμενη στάση κατεβήκαμε και μαζί μας κατέβηκε και το κορίτσι. Το είδαμε να κατευθύνεται προς μια ηλικιωμένη γυναίκα που του έμοιαζε. Μίλησε μαζί της σε μια ξένη γλώσσα και στη συνέχεια, όταν ο σταθμός άδειασε από τον κόσμο, το κορίτσι έδωσε στην γυναίκα ένα τσαντάκι. Ο επόμενος συρμός του μετρό θα ερχόταν σε δύο λεπτά. Το κορίτσι θα συνέχιζε...

Αυτή η σκηνή έμεινε στο μυαλό μου και ήμουν πολύ συγκρατημένη στις αγορές μου. Αποφάσισα ένα ποσό από τα χρήματα, που είχα, να τα δώσω για όσους είχαν ανάγκη. Τα έβαλα σε ένα φάκελο και αναζήτησα

οργανώσεις που εθελοντικά δουλεύουν για τους συνανθρώπους μας, αυτούς που δεν στάθηκαν τυχεροί μέσα στην οικονομική κρίση.

Τσίμπης Δημήτρης (γ2) Τα τελευταία συναρπαστικά λεπτά ενός ποδο- σφαιρικού αγώνα

Αγαπητοί μου τηλεθεατές. Βρισκόμαστε στα τελευταία και δραματικά λεπτά ενός συναρπαστικού ποδοσφαιρικού αγώνα. Η Ρεμάλ Μαδρίτης και η Μπαρτσελιώμα είναι ισόπαλοι 0-0. Και αν παραμείνει το αποτέλεσμα η Ρεμάλ Μαδρίτης θα αναδειχθεί πρωταθλήτρια, καθώς στη βαθμολογία βρίσκεται μόλις ένα βαθμό μπροστά από την αντίπαλο και συνδικδικητή του τίτλου, Μπαρτσελιώμα.

Οι καρδιές κοντεύουν να σπάσουν. Όσοι βρίσκονται στο γήπεδο τρώνε τα νύχια τους από την αγωνία. Ακόμη και ο σούπερ σταρ της Μπαρτσελιώμα, Χασογκόλης, έχει χάσει το χαμόγελο του. Ίσως γιατί απόψε έχει χάσει γκολ με το τσουβάλι! Όμως, κύριες και κύριοι, νομίζω ότι σε λίγο θα ξαναδούμε να τυφλώνει την εξέδρα με το διάσημο χαμόγελο του, που οφείλεται στην οδοντόκρεμα Αστραφτούν, την οδοντόκρεμα των σταρ και χορηγό της σημερινής μας μετάδοσης.

Πατί θα χαμογελάσει ο Χασογκόλης; Μόλις πριν λίγο κέρδισε πέναλτι από τον Μπάμπη Τσεκούρα, το οποίο καταλόγισε χωρίς δισταγμό ο άριστος διαιτητής Μανόλης Πουλημένος. Αν λοιπόν ο Άνθρωπος-γκολ, ο χρυσοπόδαρος επιθετικός της Μπαρτσελιώμα, Παντελής Χασογκόλης, ευστοχήσει, θα χαρίσει τη νίκη και το πρωτάθλημα στην ομάδα του.

Τώρα ο Παντελής Χασογκόλης, ο οποίος με σκληρή δουλειά και πίστη στο ταλέντο του, έφτασε εδώ από μια φτωχογειτονιά στο πιο κρίσιμο σουτ της ιστορίας του ποδόσφαιρου. Και να 'μαστε. Ο Χασογκόλης παραμένει σοβαρός και η αγωνία κορυφώνεται. Ο μεγάλος παικταράς παίρνει την μπάλα στα χεριά του, της δίνει ένα φιλί και την τοποθετεί στη βούλα του πέναλτι. Ο τερματοφύλακας, Αλέξης Τρυπιοχέρης κάθετα στο κέντρο της εστίας και νομίζω ότι τον λούζει κρύος ιδρώτας. Ούτε αυτός όμως αφήνει τον τρόπο να τον κυριαρχήσει και ετοιμάζεται για την πιο κρίσιμη απόκρουση της ζωής του.

Ο Χασογκόλης τώρα, λοιπόν, κύριες και κύριοι! Χασογκόλης παίρνει φορά, επιτόπου τροχάδη, κοντοστέκεται, σουτάρει και ... η μπάλα παίρνει περίεργη τροχιά... πηγαίνει ψηλά ... ακόμη πιο ψηλά... Μα τι

γίνεται; Η μπάλα κατεβαίνει τώρα! Μα τι φάλτσα έχει βάλει πάλι αυτός ο Χασογκόλης! Με κάποιο περιεργο τρόπο ο Τρυπιοχέρης κατάφερε και ακούμπησε την μπάλα και πήγε στο δοκάρι. Απ' ό,τι φαίνεται η Ρεμάλ Μαδρίτης είναι η πρωταθλήτρια.

Για περιμένετε! Η μπάλα δεν έχει βγει από τον αγωνιστικό χώρο! Και ο Χασογκόλης σηκώνεται μέσα από τα σώματα των αμυντικών και με μια τρομερή κεφαλιά στέλνει την μπάλα στα δίχτυα του Τρυπιοχέρη. Τρομερό! Η Μπαρτσελιώμα 1-0 στο τελευταίο λεπτό με σκόρερ τον Παντελή Χασογκόλη.

Και ο κύριος Μανόλης Πουλημένος σφυρίζει το τέλος του αγώνα. Οι οπαδοί της Μπαρτσελιώμα ουρλιάζουν και τραγουδούν τον ύμνο της ομάδας τους. Όλοι οι παίκτες της ομάδας τρέχουν στον Παντελή Χασογκόλη, τον αγκαλιάζουν και τον πετούν στον αέρα. Οι παίκτες της Ρεμάλ Μαδρίτης με δάκρυα στα μάτια πηγαίνουν να συγχαρούν τους παίκτες της Μπαρτσελιώμα και με λύπη φεύγουν από το γήπεδο.

Συγχαρητήρια στην Μπαρτσελιώμα για την κατάκτηση του πρωταθλήματος! Θα τα ξαναπούμε σε λίγο με την ειδική μας ομάδα για να μιλήσουμε και να αναλύσουμε τον αγώνα. Να έχετε ένα καλό βράδυ.

Τσίπα Έλενα (γ4) Μια μεγάλη αλλαγή

Καθώς έτρεχε το αυτοκίνητο, η Ελίζα έφερνε συνεχώς στο μυαλό της, σαν να ήταν ταινία, τη σκηνή που έζησε πριν καιρό, τη στιγμή που οι γονείς της ανακοίνωσαν ότι θα μετακομίσουν μόνιμα σε μια κωμόπολη της Πελοποννήσου, την Πύλο. Μόλις είχε γυρίσει μετά από μία δύσκολη ημέρα στο σχολείο και οι γονείς της με σοβαρό ύφος της είπαν «Ελίζα, έχουμε να σου πούμε ένα καλό και ένα κακό νέο. Η μετάθεση της μαμάς, που περιμέναμε, έγινε! Το κακό είναι ότι θα πρέπει να μετακομίσουμε σε ένα μέρος εντελώς διαφορετικό από τη Βούλα που μένουμε... ένα μικρό χωριό, την Πύλο». Αρχικά η Ελίζα νόμιζε ότι της έκαναν πλάκα και άρχισε να γελάει, αλλά μόλις είδε το σοβαρό ύφος του πατέρα της, κατάλαβε ότι δεν πρόκειται για αστείο. Έχασε τη γη κάτω από τα πόδια της...

Οι επόμενες ημέρες ήταν χαοτικές. Το σπίτι ήταν σε άθλια κατάσταση, γεμάτο κούτες, και η διάθεση της Ελίζας ήταν άθλια. Όλη την ώρα με ένα κινητό στο χέρι μίλαγε με τη φίλη της, τη Σοφία, για την καταστροφή

που τη βρήκε. Ήταν και οι δύο πολύ στεναχωρημένες και νόμιζαν ότι η ζωή τους έχει καταστραφεί, αφού δεν θα έχουν πια η μία την άλλη. Η Ελίζα θα έπρεπε να φύγει από το φοβερό ιδιωτικό σχολείο για να πάει σε ένα σχολείο, που βρισκόταν σε ένα χωριό, που δεν είχε ξανακούσει.

Έτσι πέρασαν οι ημέρες και έφτασε η στιγμή να αποχαιρετίσει την παλιά της ζωή.

Με το που έφτασαν στο νέο τόπο κατοικίας τους, πήγαν κατευθείαν στο σπίτι να τακτοποιηθούν. Η πρώτη της εντύπωση ήταν καλή, καθώς είδε τον όμορφο και περιποιημένο κήπο. Το σπίτι φαινόταν ωραίο από έξω. Μόλις μπήκαν μέσα η Ελίζα έτρεξε αμέσως να δει το δωμάτιό της. Απογοήτευση ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο της. Ήταν κυριολεκτικά μια ποντικότρυπα! Καμία σχέση με το προηγούμενο, τεράστιο δωμάτιο που είχε στη Βούλα. Έπεσε για ύπνο στεναχωρημένη, με την ελπίδα ότι την επόμενη μέρα θα συμβεί κάτι ευχάριστο.

Το πρωί ξύπνησε με την ίδια κακή διάθεση και αγωνία. Ήξερε ότι θα αντιμετωπίσει κάτι διαφορετικό, εντελώς έξω από τα νερά της, το νέο σχολείο. Άρχισε λοιπόν να ετοιμάζεται, όπως έκανε κάθε μέρα. Φόρεσε την τυχερή της μπλούζα, έφτιαξε τα μαλλιά της και κατέβηκε να φάει πρωινό με τους γονείς της.

Στο δρόμο για το σχολείο και, ενώ ο πατέρας της φλυαρούσε ασταμάτητα για το πόσο ωραία θα είναι η νέα τους ζωή, ήρθε μήνυμα στο κινητό της από τη Σοφία. Της έγραφε «Καλό κουράγιο!». Η διάθεσή της χειροτέρευσε και μόνο με τη σκέψη ότι όλοι της οι φίλοι θα είναι σε λίγα λεπτά μαζί και αυτή...

Το αυτοκίνητο σταμάτησε έξω από ένα παλιό κτήριο. Αυτό πρέπει να είναι το σχολείο, σκέφτηκε. Καμία σχέση με το προηγούμενο. Στην προσευχή τα παιδιά ήταν τα μισά σε αριθμό από το παλιό της σχολείο. Το δεύτερο πράγμα που παρατήρησε ήταν το απλοϊκό τους ντύσιμο. Έτσι κατάλαβε πόσο διαφορετική θα ήταν η ζωή της.

Στην τάξη η φιλόλογος ζήτησε να σηκωθεί και να συστηθεί. Εκείνη αισθάνθηκε άβολα και ήταν κάπως διστακτική. Η καθηγήτρια το κατάλαβε και δεν επέμεινε. Την σύστησε εκείνη και μετά ξεκίνησαν το μάθημα. Ενώ τα βιβλία και τα μαθήματα ήταν ακριβώς τα ίδια, μόνο και μόνο το περιβάλλον και ο τρόπος που γινόταν το μάθημα την έκαναν να νιώθει λες και βρισκόταν σε άλλο πλανήτη.

Χτύπησε το κουδούνι και η Ελίζα ανακουφίστηκε. Το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να πάρει τηλέφωνο τη Σοφία. Κατευθείαν κατάλαβαν και οι δύο πως το σήμα ήταν χάλια. Η Ελίζα βρήκε ένα σημείο στο προαύλιο που έπιανε σχετικά καλό σήμα. Μετά από λίγο την βρήκε η καθηγήτρια και η Ελίζα δυσανασχέτησε που από την πρώτη μέρα θα είχε μελάδες.

Η φιλόλογος ούτε έκανε παρατήρηση ούτε φώναξε, απλά την προειδοποίησε ότι τα κινητά απαγορεύονται. Η Ελίζα, από την συμπεριφορά της καθηγήτριας κατάλαβε πως μόλις βρήκε ένα φιλικό πρόσωπο.

Στο υπόλοιπο διάλειμμα έκατσαν οι δυο τους και συζήτησαν. Η καθηγήτρια προσπαθούσε να την εμψυχώσει, εξηγώντας της πως, όσο διαφορετικά κι αν είναι τα πράγματα, θα καταφέρει να βρει τον τρόπο να είναι ευτυχισμένη. Θα πρέπει να δώσει μια ευκαιρία σε νέα άτομα που θα θελήσουν να μπουν στη ζωή της και να μη φοβηθεί να κάνει νέες γνωριμίες. Της παίνεψε το χωριό, «Έχει τις δικές του ομορφιές, παρόλο που είναι τόσο διαφορετικό από την πόλη».

Μετά από αυτήν τη συζήτηση η Ελίζα ένιωσε πιο αισιόδοξη και γύρισε σπίτι της με φανερά καλύτερη διάθεση. Έκατσε με τους γονείς της στο μεσημεριανό τραπέζι και άρχισαν να κάνουν σχέδια για το μέλλον, για το πώς θα διακοσμήσουν το νέο τους σπίτι, για τα μέρη που τους πρότεινε η καθηγήτρια να επισκεφτούν και πώς θα περάσουν το Σαββατοκύριακο που θα ερχόταν. Ήταν και οι τρεις τους πολύ χαρούμενοι για τη νέα τους ζωή, άσχετα με το πόσο θα τους λείψουν αυτά που άφησαν πίσω.

Τσολακίδη Ελπίδα (γ4) Κάποια λάθη κοστίζουν παραπάνω

Μία τριμελής οικογένεια είχε πρόσφατα μετακομίσει από την Ελλάδα στην Αμερική. Η οικογένεια αυτή αποτελούνταν από τους γονείς και τον γιό τους, τον Αλέξανδρο. Ο Αλέξανδρος, που πλέον στην Αμερική τον φώναζαν Άλεξ, ήταν δεκαεπτά χρονών. Παρ' όλα αυτά είχε αδύναμο χαρακτήρα και του ήταν δύσκολο να προσαρμοστεί στην καινούργια χώρα. Μπορούσε να παρασυρθεί εύκολα και γι' αυτό προσπαθούσε να είναι προσεκτικός.

Καθώς δεν ήταν και πολύ κοινωνικός, του ήταν δύσκολο να βρει φίλους. Όμως, για καλή του τύχη, μια παρέα ξεκίνησε να τον πλησιάζει και να του ανοίγεται. Ο αρχηγός της παρέας ονομαζόταν Σκοτ και θεωρούταν σε όλα τέλειος, ιδιαίτερα δημοφιλής. Έπειτα ήταν ο κολλητός του Τζέιμς, που προσπαθούσε μάταια να του μοιάσει. Στη συνέχεια ήταν η Άλισον, η οποία ήταν η πιο όμορφη κοπέλα του σχολείου μαζί με την φίλη της την Έμιλυ που, ενώ ήταν πολύ καλές φίλες, δεν έμοιαζαν καθόλου στον χαρακτήρα. Η Έμιλυ ήταν πιο έξυπνη και πιο πετυχημένη

στο σχολείο ενώ η Άλισον ασχολιόταν μόνο με την εμφάνιση της και την προσωπική της ζωή.

Εκείνα τα χρόνια στην Αμερική κάθε έφηβος, που είχε κλείσει τα δεκάξι του χρόνια, μπορούσε να βγάλει το δικό του δίπλωμα οδήγησης. Γι' αυτό και όλοι είχαν το δικό τους αυτοκίνητο. Ο Άλεξ λόγω της καταγωγής του όμως δεν είχε ακόμη και ένωθε μειονεκτικά.

Έτσι, λοιπόν, όταν ήρθε το Σάββατο και η παρέα κανόνισε να βγει το βράδυ σε ένα κλαμπ, ο Άλεξ προσπαθούσε όλη τη μέρα να πείσει τον πατέρα του να του δανείσει το αυτοκίνητο του. Ο πατέρας του στην αρχή δυσανασχετούσε και ήταν απόλυτα αρνητικός, αλλά ύστερα από πολλά παρακάλια υποχώρησε με τον όρο να του υποσχεθεί πως δεν θα έπινε παραπάνω από δυο ποτά, ώστε να μπορεί μετά να οδηγήσει προσεκτικά. Έτσι χαρούμενος το υποσχέθηκε. Αυτή τη φορά εκείνος θα πήγαινε να πάρει τους φίλους του από τα σπίτια τους.

Ήρθε η στιγμή που έφτασαν κέντρο διασκέδασης. Ήταν ένας πολύ ωραίος και μεγάλος χώρος με δυνατή μουσική και πολύ κόσμο. Στην αρχή όλη η παρέα εκτός του Άλεξ, που καθόταν μόνος σε ένα πάγκο, χόρευε. Η Άλισον βλέποντας τον, τον τράβηξε να χορέψει μαζί της. Ύστερα ο Σκοτ ξεκίνησε να τους φέρνει ποτά. Ο Άλεξ αρχικά μπορούσε να συγκρατήσει τον εαυτό του. Τελικά δεν τα κατάφερε για πολύ και παρασυρόμενος από την υπόλοιπη παρέα άρχισε και αυτός να κατεβάξει το ένα ποτό μετά το άλλο με αποτέλεσμα να μεθύσει. Στην άκρη του μυαλού του είχε ακόμα την υπόσχεση που είχε δώσει στον πατέρα του αλλά πλέον ήταν ανίκανος να συγκρατήσει τον εαυτό του.

Η Έμιλυ ήταν αυτή που είχε μεθύσει λιγότερο από όλους και, επειδή έβλεπε σε πόσο άθλια κατάσταση βρίσκονταν οι υπόλοιποι, πρότεινε να γυρίσουν εφόσον ήταν αρκετά αργά. Στην αρχή ο Σκοτ και μετά ο Τζέιμς αρνήθηκαν. Τελικά με το ζόρι τους έβαλαν μέσα στο αυτοκίνητο. Ο Άλεξ προφανώς δεν ήταν σε θέση να οδηγήσει και η Έμιλυ ήταν αυτή που προσπάθησε να τον εμποδίσει. Αλλά εκείνος επέμενε και χωρίς να σκέφτεται τίποτα έβαλε μπρος το αυτοκίνητο.

Φαινόταν να οδηγεί μια χαρά, οι δρόμοι ήταν άδειοι οπότε οι πιθανότητες να προκύψει κάποιο ατύχημα ήταν ελάχιστες. Πλησίαζαν σε μια στροφή, όπου ύστερα από μερικά μέτρα βρίσκονταν τα σπίτια των παιδιών. Την ώρα που πήγε να στρίψει γύρισε πίσω το κεφάλι του και ήταν έτοιμος να καυχηθεί ότι κατάφερε και μεθυσμένος να οδηγήσει. Όμως ένα αυτοκίνητο ερχόταν πολύ γρήγορα από την αντίθετη κατεύθυνση. Η Έμιλυ τσίριξε και από αυτό το σημείο και μετά ο Άλεξ δεν θυμόταν τι συνέβη στα επόμενα λεπτά.

Όρα μετά ο Άλεξ άκουσε ασθενοφόρα και σίγα- σίγα άνοιξε τα μάτια

του και είδε να τον μεταφέρουν με ένα καρότσι μέσα στο ασθενοφόρο. Δεν ένιωθε κάποιον πόνο αλλά δεν μπορούσε να κουνηθεί. Τρόμαξε, ανησύχησε, κοίταξε γύρω του και είδε την παρέα του μαζί με τους γονείς του να μιλάνε όλοι μαζί ανήσυχοι. Ήθελε να τους φωνάξει αλλά ένιωθε τόσο αδύναμος. Είδε τις πόρτες του ασθενοφόρου να κλείνουν. Δεν άντεχε άλλο και μαζί με τις πόρτες έκλεισαν και τα μάτια του.

Όταν τα μάτια του ξανάνοιξαν, βρισκόταν στο νοσοκομείο. Οι γονείς του ήταν δίπλα του, τον αγκάλιασαν σφιχτά. Φαίνονταν και οι δύο να είναι αναστατωμένοι παρ' όλο που του χαμογελούσαν. Σίγουρα θα το έκαναν για να μην τον αναστατώσουν. Ο Άλεξ φαινόταν ψύχραιμος μέχρι που κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να κουνήσει τα πόδια του. Κατατρομαγμένος ρώτησε τους γονείς τι του συνέβαινε. Οι γονείς στεναχωρημένοι, του ανακοίνωσαν πως πλέον δεν θα μπορούσε να ελέγξει το σώμα του, είχε μείνει παράλυτος στα πόδια. Θα έπρεπε να κυκλοφορεί σε αναπηρικό καροτσάκι για το υπόλοιπο της ζωής του. Τα νέα αυτά συγκλόνισαν τον Άλεξ. Αρκετή ώρα χρειάστηκε για να ηρεμήσει. Ρώτησε πώς ήταν οι φίλοι του. Ευτυχώς όλοι ήταν καλά, μόνο κάτι αμυχές είχαν, τίποτα το σοβαρό.

Πέρασαν τρεις μέρες και ο Άλεξ ήταν ακόμα στο νοσοκομείο και παρέμενε ανίκανος να συνειδητοποιήσει αυτό που του είχε συμβεί. Οι γονείς του όμως ήταν όλη την ώρα στο πλάι του και οι φίλοι του τον επισκέπτονταν καθημερινά. Αυτές τις τρεις μέρες οι γιατροί τού έκαναν συνεχείς εξετάσεις. Την τέταρτη μέρα, ένας γιατρός μπήκε μέσα στο δωμάτιο του έχοντας ένα ευχάριστο νέο. Ανακοίνωσε στον Άλεξ και στους γονείς του πως υπήρχε μια εγχείρηση που θα μπορούσε να κάνει. Ήταν αρκετά ακριβή και οι πιθανότητες να περπατήσει ήταν μόνο 20%.

Παρ' όλο που τα χρήματα που έπρεπε να δώσουν για την εγχείρηση ήταν πολλά, οι γονείς χωρίς δεύτερη σκέψη δέχτηκαν να πραγματοποιηθεί. Θα γινόταν σε λίγες μέρες. Ο Άλεξ είχε περισσότερο άγχος από ποτέ. Από εκείνη την στιγμή και μετά δεν σκεφτόταν τίποτα άλλο παρά μόνο το τι θα γινόταν μετά την εγχείρηση. Θα περνούσε όλη την υπόλοιπη ζωή του σε αναπηρικό καροτσάκι ή θα μπορούσε να περπατήσει ξανά και όλα πλέον θα γυρνούσαν στο φυσιολογικό; Έπρεπε να δεχτεί το αποτέλεσμα όποιο και αν ήταν αυτό.

Η κρίσιμη ημέρα έφτασε. Ο Άλεξ είχε μπει στο χειρουργείο και η επέμβαση είχε αρχίσει. Απ' έξω περίμεναν όλοι οι φίλοι του και οι γονείς του τρελά αγχωμένοι. Σκέφτονταν και εκείνοι ότι, όποιο και αν ήταν το αποτέλεσμα, θα έπρεπε να σταθούν στο πλευρό του. Όλους τους βασάνιζε το ίδιο ερώτημα, πώς θα εξελίσσονταν τα πράγματα αν είχαν φερθεί

διαφορετικά; Αν οι γονείς του δεν τον είχαν αφήσει να πάρει το αμάξι ή αν η Αλίσον δεν τον είχε πιέσει να χορέψουν ή αν ο Σκοτ δεν είχε φέρει τα ποτά ή αν η Έμιλυ είχε επιμείνει να μην οδηγήσει στην κατάσταση που ήταν. Η ζωή, όμως, δεν κυλά με "αν". Κυλά με σκέψη και ευθύνη. Ο Αλεξ είχε μάθει μία μεγάλη αλήθεια!

Τσουρέα Χριστίνα (γ4) Χωρίς τον παππού μου

Ο ήλιος του Οκτωβρίου ήταν φωτεινός... από μακριά φαινόταν η θάλασσα... Κι όμως όλα γύρω μου ήταν τόσο αλλιώτικα. Μεσημέρι Σαββάτου, γεμάτο πίκρα και πόνο, πριν αρκετά χρόνια. Έφυγε από κοντά μας για το πιο μακρινό ταξίδι της ζωής ο πολυαγαπημένος μου παππούς.

Ο Χάρος έμεινε βουβός στις εκκλήσεις όλων μας. Τον νίκησε, γιατί αυτός πάντα κερδίζει. Ο Θεός θέλησε να πλουτίσει τον Παράδεισό του με έναν ακόμη άγγελο και διάλεξε Εκείνον... Έχασε τη μοναδική μάχη, γιατί είχε κερδίσει τη ζωή με το «ανάστημά» του, αφού είχε γνωρίσει την ορφάνια σε νεαρή ηλικία, μόλις οκτώ χρονών. Κάθε φορά που μιλούσε για τα παιδικά του χρόνια, ένα διαφορετικό συναίσθημα ένιωθα ότι τον διακατείχε. Το μεγαλύτερο σχολείο για εκείνον ήταν η ίδια η ζωή και οι εμπειρίες του ήταν πηγή μάθησης για όλους μας. Οι εικόνες του ακόμα νωπές και τα λόγια ηχούν στα αυτιά μου.

Ζούσαμε μαζί και η σχέση μου μαζί του επαναλαμβανόταν κάθε μέρα. Απολάμβανα τη φροντίδα του, τις ιστορίες του και τις πολύτιμες στιγμές. Με αγαπούσε πολύ, έπαιζε μαζί μου, αλλά συνάμα μου μετέδιδε τις γνώσεις του με τη σοφία της ηλικίας του. Στην αρρώστια του αγωνιούσαμε, συμπάσχουμε και προσευχόμασταν θερμά όλοι για αυτόν. Θύμωσα πολύ με το θάνατό του, έκλαιγα, πιστεύοντας με το νεαρό της ηλικίας μου, ότι θα τον αποτρέψω. Ένιωθα στενοχώρια, μοναξιά.

Δεν ήταν εκεί όταν μεγάλωνα και έτσι άρχισα να συνειδητοποιώ το αναπόφευκτο του θανάτου και πως θα ζει μονάχα στη φαντασία μου και στα όνειρά μου για να τον κρατάω για πάντα κοντά μου. Η έλλειψη της ανθρώπινης παρουσίας συμβολίζεται με την αχνή φιγούρα ενός αγγέλου και η αγνή ψυχή του με ένα ολόλαμπρο αστέρι στον ουρανό.

Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου είχα συνδέσει το σπίτι μας με όμορφες στιγμές, γέλια, γιορτές και ξαφνικά αναστενάζω βαθιά... τόσο βαθιά... τόσο στενάχωρα. Οι εικόνες περνούν από μπροστά μου. Όλοι

ντυμένοι στα μαύρα. Μια κορνίζα με το πρόσωπό του να δεσπόζει στο τραπέζι του σαλονιού και πάνω της το μπλε κομπολόι. Θλίψη, κλειστό δωμάτιο, σιωπή.

Οι εικόνες έφυγαν. Η φιγούρα του φώλιασε στην καρδιά μου. Τα λόγια του πλανιούνται μέσα στο μυαλό μου. Σοφά λόγια και σκέψεις που κρατάς πάντα για συμβουλές και δεν ξεχνάς ποτέ όσο και αν τα χρόνια περνούν, ξαναζωντανεύουν στη σκέψη σου. Θα είναι πάντα εδώ και το κερί του θα σιγοκαίει για να φωτίζει το δρόμο μου. Θα αποτελεί για όλους μας συχνή αναφορά ως ένα δείγμα σπάνιου ανθρώπου με ήθος και μεγαλοψυχία. Ήταν τόσο ξεχωριστός. Αν και η ζωή συνεχίζει να κυλά, χαίρομαι που είχα τέτοια πρότυπα που με κάνουν περήφανη.

«Κανένας δε φεύγει όσο τον θυμόμαστε, πεθαίνει μόνο όταν τον ξεχνάμε», ήταν τα λόγια της μητέρας μου. Όσο το μυαλό και η καρδιά τους κρατάει στη ζωή μας, τα λόγια και τα έργα τους θα παίρνουν μορφή μέσα από τα άτομα που γαλούχησαν, από εμάς τους ίδιους... κι ήμουν μόλις δέκα χρονών.

Χάσκια Γκένι (γ4) Η εξαφάνιση της Δανάης

Κάποτε, ένα καλοκαιρινό απόγευμα, σε μια ερημική παραλία, βρισκόταν μια παρέα τριών αγοριών και δυο κοριτσιών, ο Νικήτας, ο Στέλιος, ο Αρσένης, η Μαρία και η Δανάη. Καθώς διασκεδάζαν στην παραλία και ενώ άρχισε να νυχτώνει ακούστηκε ένας εξαιρετικά δυνατός ήχος, ο οποίος φαινόταν να προέρχεται από μέσα, βαθιά από την θάλασσα. Τα παιδιά δεν έδωσαν ιδιαίτερη σημασία στο γεγονός αυτό και συνέχισαν τη διασκέδαση τους. Έπειτα ο Στέλιος και ο Αρσένης αποφάσισαν να κάνουν μια φάρσα στα κορίτσια αναγκάζοντας τα να βουτήξουν στη θάλασσα. Γέμισαν τα χέρια τους με άμμο και την έριξαν πάνω τους. Έτσι τα κορίτσια βούτηξαν μέσα στο νερό.

Η Δανάη, όμως, αποφάσισε να κολυμπήσει για λίγο και έτσι σιγά-σιγά πήγαινε όλο και πιο βαθιά. Έχοντας φτάσει αρκετά μακριά από την παραλία, ακούστηκε πάλι αυτός ο παράξενος, δυνατός ήχος. Η Δανάη τρομαγμένη άρχισε να κολυπά προς στη στεριά, όμως με ένα αδιανόητο τρόπο εξαφανίστηκε. Φάνηκε σαν να χάθηκε βαθιά στη θάλασσα.

Τα παιδιά τρομαγμένα δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι είχε συμβεί. Ο Νικήτας, ο πιο θαρραλέος της παρέας, αμέσως βούτηξε και αρ-

χισε να κολυμπά προς το σημείο που χάθηκε η Δανάη. Δεν κατάφερε όμως να την βρει η έστω να την δει. Οι υπόλοιποι κάλεσαν την αστυνομία. Επίσης ειδοποιήθηκε και το Λιμενικό και κατέφτασαν και κάποια τηλεοπτικά κανάλια. Έτσι, σιγά-σιγά άρχισε να παίρνει μεγάλη έκταση το γεγονός αυτό. Έρευνες από ελικόπτερα, επαγγελματίες δύτες, άλλα και πλοία του λιμενικού έψαχναν ακατάπαυστα. Τις πρώτες μέρες δεν βρέθηκε κανένα ίχνος της εξαφανισμένης Δανάης. Έπειτα όμως από συνεχείς έρευνες, ένας δύτες εντόπισε κάτι μέσα στην άμμο. Αφού πλησίασε ακόμα πιο κοντά, διέκρινε ένα κολιέ μισοθαμμένο στην άμμο. Αμέσως κατάλαβε πως βρήκε ένα πολύ σημαντικό στοιχείο. Χωρίς να χάσει χρόνο βγήκε στη στεριά και έσπευσε στα παιδιά. Αναγνώρισαν αμέσως το κολιέ της Δανάης. Δυστυχώς όμως ήταν το μοναδικό στοιχείο που βρέθηκε. Οι έρευνες σταμάτησαν μετά από δύο εβδομάδες, αφού δεν βρέθηκε κανένα άλλο στοιχείο.

Η εξαφάνιση της Δανάης παραμένει ένα άλυτο μυστήριο.

Χονδρού Βιργινία (γ2) Κάτι το διαφορετικό

Ήταν μια συνηθισμένη μέρα για την Άισα. Σηκώθηκε νωρίς το πρωί. Φόρεσε τα ρούχα που είχε βγάλει από το προηγούμενο βράδυ και ετοιμάστηκε να πάει στην κουζίνα για να πάρει το πρωινό της μαζί με τα δύο μικρότερα αδέρφια της, τον Αμπντάλ και την Ισμπάχ. Πήγαιναν και οι δύο στην τρίτη δημοτικού, αλλά δυσκολεύονταν ιδιαίτερα με τα μαθήματα. Είχαν μετακομίσει στην Ελλάδα εδώ και έξι μήνες περίπου και τους ήταν πολύ δύσκολο να μάθουν τη γλώσσα και να προσαρμοστούν στο νέο τους περιβάλλον.

«Καλημέρα!», είπε με χαρά η Άισα.

Τα παιδιά την κοίταξαν χωρίς να απαντήσουν. Ήταν νωρίς το πρωί και δεν είχαν ξυπνήσει τελείως. Αντίθετα η Άισα ήταν πρωινός τύπος και της άρεσε ιδιαίτερα το πρωινό ξύπνημα. Κοίταξε τον εαυτό της στον καθρέφτη που είχαν στον διάδρομο. Ήταν ψηλή και αδύνατη. Τα μαλλιά της ήταν ίσια, μακριά και σκούρα, σχεδόν μαύρα. Είχε καφέ αμυγδαλωτά μάτια, που ταίριαζαν υπέροχα με το σκούρο χρώμα της επιδερμίδας της. Αφού κοιτάχτηκε, συνέχισε τον δρόμο της και επιτέλους έφτασε στην κουζίνα. Στη κουζίνα η μητέρα τους είχε ετοιμάσει πρωινό. Ένα ποτήρι με φρεσκοστυμμένο χυμό πορτοκαλιού και δημητριακά.

«Καλημέρα», είπε η Ραχήλ, η μητέρα των παιδιών.

«Καλημέρα», απάντησαν τα τρία παιδιά.

«Άισα, σήμερα πρέπει να πας εσύ τα παιδιά στο σχολείο, γιατί πρέπει να πάω νωρίτερα στη δουλειά και δεν προλαβαίνω», είπε η Ραχήλ. Έπειτα, φίλησε τα παιδιά, τους είπε να μην είναι ζωηρά στο σχολείο και να υπακούν την αδερφή τους στο δρόμο και έφυγε.

Τα παιδιά έφαγαν το πρωινό τους, έπλυναν τα δόντια τους και ήταν έτοιμα για το σχολείο. Το σχολείο δεν ήταν πολύ μακριά και ο δρόμος φαινόταν πολύ εύκολος στην Άισα. Έπρεπε να περάσουν την διασταύρωση, να συνεχίσουν ευθεία και αφού φτάσουν στην παιδική χαρά, να στρίψουν αριστερά. Εκεί υπήρχε μία ανηφόρα και στο τέλος της βρισκόταν το σχολείο.

Όταν έφτασαν στην παιδική χαρά, συνάντησαν μια μητέρα που πήγαινε το παιδί της στο σχολείο, όπως ακριβώς έκανε και η Άισα. Βλέποντας όμως, τη Άισα να πηγαίνει τα αδέρφια της στο σχολείο, εκείνη η μητέρα πήρε αμέσως το παιδί της σφιχτά στην αγκαλιά της και άρχισε να βαδίζει με γρήγορο ρυθμό, κοιτώντας συχνά πίσω της, έτσι ώστε να σιγουρευτεί πως η Άισα μαζί με αδέρφια της βρίσκονταν όσο το δυνατόν πιο μακριά της.

Σκηνές όπως και αυτή, προκαλούσαν μεγάλη θλίψη στην Άισα. Δεν μπορούσε ποτέ να καταλάβει γιατί πολλοί άνθρωποι κοιτούσαν την οικογένειά της με απέχθεια, χωρίς καν να τους γνωρίζουν. Δεν ήταν η πρώτη φορά που ένα τέτοιο περιστατικό συνέβη. Είχαν συμβεί πολλά περιστατικά παρόμοια, τόσο στον δρόμο όσο και στο σχολείο της. Σκούπισε τα βουρκωμένα μάτια της με τα μανίκια της μπλούζας της και συνέχισε να προχωράει κάνοντας ότι δεν συνέβη τίποτα. Φτάνοντας στο τέλος της ανηφόρας, είπε στα αδέρφια της να είναι φρόνιμα και να την περιμένουν στο σχολάσμα. Και ξεκίνησε τον δρόμο της για να φτάσει στο δικό της σχολείο.

Όταν έφτασε, είχε για ακόμα μια φορά να αντιμετωπίσει τα βλέμματα μίσους και αντιπάθειας των συμμαθητών της. Παρόλο που η ίδια ήταν πολύ φιλική απέναντί τους, εκείνοι δεν ήθελαν να την γνωρίσουν. Δεν είχαν κάνει ποτέ προσπάθεια να μιλήσουν μαζί της, την έκριναν και την αντιπαθούσαν.

Παρά το γεγονός ότι οι περισσότεροι δεν την συμπαθούσαν, η Άισα, είχε καταφέρει να κάνει μια φίλη, την Αζάντ. Αυτή όπως και η Άισα ήταν από το Ιράκ. Οι γονείς της είχαν έρθει στην Ελλάδα για να βρουν μία καλύτερη δουλειά σε μια πιο ανεπτυγμένη χώρα για να μπορέσουν να προσφέρουν στα παιδιά τους καλύτερες συνθήκες ζωής και ένα καλύτερο αύριο. Ο τρόπος με τον οποίο συμπεριφέρονταν τα άλλα παιδιά σε αυτήν δεν ήταν διαφορετικός – αν όχι ίδιος – με αυτόν που συμπεριφέ-

ρονταν στην Άισα. Την αντιμετώπιζαν με την ίδια απέχθεια που αντιμετώπιζαν όλα τα ξένα και διαφορετικά παιδιά.

Αφού την χαιρέτησε, απομακρύνθηκαν από τα άλλα παιδιά και άρχισαν να λένε τα νέα τους σε ένα από τα πολλά παγκάκια που υπήρχαν στο σχολείο της. Δεν πρόλαβαν όμως να ολοκληρώσουν την κουβέντα τους, καθώς τις διέκοψε το κουδούνι του σχολείου.

Τα μαθήματα, που είχε εκείνη την ημέρα, ήταν τα πιο δύσκολα για αυτήν. Η Νεοελληνική Γλώσσα ήταν ένα από τα χειρότερα της μαθήματα. Δε μπορούσε να γράψει λόγω του αραβικού συστήματος γραφής στο οποίο ήταν συνηθισμένη και δεν μπορούσε να κατανοήσει τα δυσνόητα κείμενα που το βιβλίο της Α' Λυκείου περιείχε. Τα Αρχαία από την άλλη, δεν μπορούσε να τα παρακολουθήσει καν. Ακόμα και αν ήθελε όμως, ήταν πολύ αφηρημένη εκείνη την ημέρα. Στο μυαλό της είχε μόνο την εικόνα εκείνης της μητέρας, να την αποφεύγει μόνο και μόνο, επειδή ήταν ξένη και διαφορετικά ντυμένη.

Το κουδούνι για το σχόλασμα χτύπησε και η Άισα ένωσε ανακουφισμένη. Μια ακόμα σχολική εβδομάδα είχε φτάσει στο τέλος της. Άρχισε να τρέχει για να μην αφήσει τον Αμπντάλ και την Ισμπάχ να την περιμένουν για πολλή ώρα. Τους βρήκε να περιμένουν στην πόρτα του σχολείου τους. Μπορούσε πλέον να επιστρέψει σπίτι της. Στον δρόμο περπατούσε γρήγορα με σκοπό να αποφύγει κάθε συνάντηση. Οποιοσδήποτε άλλωστε θα μπορούσε να έχει απέναντί της την ίδια στάση με αυτήν που είχε εκείνη η μητέρα και οι συμμαθητές της.

Φτάνοντας στο σπίτι δεν μπορούσε να ασχοληθεί με τίποτα που θα την έκανε να αισθανθεί χαρούμενη. Σκέψεις τριγύριζαν στο μυαλό της. Είχαν έρθει στην Ελλάδα για να έχουν ένα καλύτερο μέλλον. Όμως εκείνη αμφέβαλε, αν θα μπορούσε να είναι ποτέ ευτυχισμένη εδώ. Αναρωτιόταν, αν οι άνθρωποι θα την αντιμετώπιζαν κάποτε ως ίση, χωρίς να υπολογίζουν τις διαφορές τους, αλλά μόνο ό,τι έχουν κοινό. Ίσως κάποια μέρα να συνέβαινε κάτι τέτοιο. Το μόνο, όμως, που μπορούσε να κάνει αυτή την στιγμή ήταν να ελπίζει... Να ελπίζει πως κάποια μέρα τα πράγματα θα άλλαζαν και θα γίνονταν καλύτερα.

Χούντας Ανδρέας (γ2) Η εκδρομή

Μία ηλιόλουστη μέρα στην πόλη της Αθήνας μια οικογένεια αποφάσισε να ξεκινήσει μία διήμερη εκδρομή με προορισμό το πανέμορφο Ναύπλιο. Το ταξίδι ξεκίνησε σε μια πολύ κεφάτη ατμόσφαιρα. Η μητέρα των δύο παιδιών τραγουδούσε στη διαδρομή.

Κάποια στιγμή η μητέρα πήρε τη θέση του πατέρα στην οδήγηση. Είχαν φτάσει ήδη στα μισά του προορισμού. Ο πατέρας, που ήταν υπεύθυνος για την φροντίδα του αυτοκινήτου, είχε ξεχάσει από αμέλεια να ελέγξει τον αέρα που είχαν τα λάστιχα. Έτσι, ενώ η μητέρα οδηγούσε, το δεξί λάστιχο ξεφούσκωσε και χάθηκε ο έλεγχος του αυτοκινήτου. Όλοι τρομοκρατήθηκαν και το αυτοκίνητο άρχισε να στριφογυρίζει ανεξέλεγκτα μέχρι που έπεσαν πάνω σε ένα δέντρο και σταμάτησε. Η σύγκρουση ήταν σφοδρή.

Όλα τα μέλη της οικογένειας ήταν λιπόθυμα. Όταν ξαναβρήκαν τις αισθήσεις τους, δεν πίστευαν τι τους συνέβη. Το θετικό ήταν ότι όλοι τους φορούσαν ζώνες και έτσι απέφυγαν μεγάλους και μοιραίους για τη ζωή τους τραυματισμούς. Ο πατέρας, μόλις συνήλθε, κάλεσε την οδική βοήθεια, την αστυνομία και το ασθενοφόρο να έρθουν γρήγορα. Μία μέρα μετά ήταν όλοι στο νοσοκομείο.

Ένα μήνα αργότερα όλοι είχαν φύγει, είχαν πάει στο διαμέρισμά τους, τα τραύματα είχαν επουλωθεί. Όλα κυλούσαν με αρμονικούς ρυθμούς και η καθημερινότητα των παιδιών στο σχολείο ήταν ήρεμη και πάλι.

Λίγο η κακιά η ώρα, λίγο η αμέλεια του πατέρα αλλά και ο κακός χειρισμός του αυτοκινήτου παραλίγο να κοστίσουν τη ζωή μιας οικογένειας. Πόσο εύκολο είναι να γίνει αλήθεια το κακό!

Ψυρούκης Αντώνης (γ4) Mars IV

Στις 27 Ιουλίου του 2033, Η αποστολή Mars IV προσγειώνεται στον Άρη μετά από 4 μήνες ταξίδι. Αμέσως μετά οι αστροναύτες στήνουν την εικοσιπέντε τετραγωνικών καμπίνα τους και ρυθμίζουν τη βαρύτητα και το οξυγόνο της. Τους πρώτους τρεις μήνες προσαρμόζονται στο νέο τους

περιβάλλον. Η αποστολή είχε προγραμματιστεί να επιστρέψει στη Γη το 2035. Είχε σκοπό να μαζέψει 456 δείγματα από το έδαφος, τον πάγο και την ατμόσφαιρα του Άρη για να εξεταστούν στη Γη. Η αποστολή αποτελείται από οκτώ αστροναύτες, ο καθένας με διαφορετική ειδικότητα- γιατρός, χημικός, γεωπόνος- και όλοι είχαν διαφορετικές εθνικότητες. Καθώς πέρναγε ο καιρός δεν αντιμετώπιζαν κάποιο πρόβλημα. Είχαν προσαρμοστεί πλήρως στο περιβάλλον του κόκκινου πλανήτη.

Όσπου την 506^η ημέρα της αποστολής, κατά τη διάρκεια συλλογής δειγμάτων, ξεσπάει μια φοβερή θύελλα και αναγκάζονται να εγκαταλείψουν την αποστολή και να γυρίσουν πίσω στη Γη. Στην επιβίβαση, όμως, συνειδητοποιούν ότι ένα μέλος της αποστολής έλειπε, ο Γουίλιαμ. Έτσι τον θεώρησαν νεκρό και έφυγαν από τον κόκκινο πλανήτη. Η καταιγίδα κοπάζει έξι ώρες αργότερα και ο Γουίλιαμ ανοίγει τα μάτια του, μετά την ολιγόλεπτη λιποθυμία του. Σηκώνεται, πηγαίνει στη βάση και βλέπει ότι είναι τραυματισμένος. Αναζήτησε φάρμακο για την πληγή του και άρχισε να ψάχνει τους συντρόφους του.

Αφού συνειδητοποίησε ότι ήταν μόνος του σε έναν πλανήτη, ο οποίος δεν εξασφάλιζε τις κατάλληλες συνθήκες επιβίωσης, έψαξε να βρει τρόπο να ειδοποιήσει το Houston ότι είναι ζωντανός αλλά και να τραφεί. Ξεκινάει, λοιπόν, κάνοντας την απογραφή των τροφίμων του και παράλληλα σκέφτεται πώς μπορεί να δημιουργήσει καινούργια. Η απογραφή του δείχνει ότι μπορεί να επιβιώσει εκεί 622 ημέρες με το φαγητό που έχει απομείνει. Παράλληλα, όντας γεωπόνος και έχοντας αναλύσει το έδαφος του Άρη, φτάνει στο συμπέρασμα ότι υπάρχει μια πιθανότητα το έδαφος του να μπορεί να καλλιεργηθεί. Γι' αυτό συλλέγει χώμα και το τοποθετεί στην καμπίνα μέσα σε νάιλον. Μετά σκέφτεται τι άλλο χρειάζεται για να μεγαλώσουν τα φυτά και έτσι συλλέγει το οξυγόνο και το υδρογόνο από την ατμόσφαιρα και μέσω μιας χημικής διαδικασίας δημιουργεί νερό κατάλληλο για την αναπαραγωγή των φυτών. Αργότερα, σκέφτεται ότι έχει ξεχάσει το λίπασμα και προσπαθεί να βρει ό,τι πιο κοντινό υπάρχει σε λίπασμα και καταλήγει στο συμπέρασμα να χρησιμοποιήσει τα ίδια του τα κόπρανα. Τελικά, βλέπει ότι τα φυτά αναπτύσσονται κανονικά. Καταλήγει να καλλιεργεί ό,τι του έχει απομείνει, δηλαδή, πατάτες και καρότα.

Παράλληλα προσπαθεί να βρει τρόπο να επικοινωνήσει με τη Γη. Θυμάται ότι στην προηγούμενη αποστολή, την Άρης III, είχαν αφήσει ένα μηχάνημα παλιάς τεχνολογίας στη βάση, που μπορούσε μόνο να επικοινωνεί με εκείνο της Γης και συνδέεται με ένα παλιό πρόγραμμα που υπάρχει στον υπολογιστή της καμπίνας. Γεμάτος ελπίδα, παίρνει το όχημα που διαθέτει η βάση, και κατευθύνεται εκεί που η προηγού-

μενη αποστολή έκανε έρευνες, περίπου 400 χιλιόμετρα μακριά. Βρίσκει το μηχάνημα και το πηγαίνει στην βάση του, το συνδέει με τα φωτοβολταϊκά της βάσης και στέλνει το μήνυμα στην Γη.

Στη διαστημική βάση στη γη παρακολουθούν με δορυφόρο και παρατηρούν ότι έχουν μετακινηθεί τα φωτοβολταϊκά και ότι η παλιά συσκευή βρίσκεται στη νέα θέση ερευνών. Ανοίγουν, λοιπόν, την παλιά συσκευή και λαμβάνουν το μήνυμα που τους στέλνει και συνομιλούν με αυτόν τον τρόπο περίπου πέντε μέρες για να τον καθοδηγήσουν πώς να φτιάξει το πρόγραμμα στον υπολογιστή για να επικοινωνούν με μηνύματα.

-Τελικά ζεις! Όλοι εδώ σε θεωρούσαν νεκρό.

-Ναι, τελικά τα κατάφερα

-Πώς τα κατάφερες; Τα τρόφιμα σου έπρεπε να είχαν τελειώσει.

-Κατάφερα και καλλιέργησα το έδαφος και τελικά υπολογίζω ότι θα έχω τρόφιμα για περίπου δεκαοκτώ μήνες ακόμα.

-Καλλιέργησες τον Άρη!!!! μα αυτό είναι ένα τρομερό βήμα για την ανθρωπότητα. Από υγεία πώς είσαι;

-Πολύ καλά. Δεν αντιμετωπίζω κάποιο πρόβλημα.

-Χαιρόμαστε πάρα πολύ που είσαι ζωντανός. Έχουμε ήδη αρχίσει την έρευνα για να βρούμε τρόπους να σε φέρουμε πίσω.

Ο διαστημικός σταθμός βάζει όλους τους επιστήμονες στο τμήμα της αστροδυναμικής να βρουν έναν τρόπο να τον φέρουν πίσω. Τελικά, καταλήγουν στο να του στείλουν ανεφοδιασμό με τρόφιμα και να γυρίσει πίσω σε 7 χρόνια με την επόμενη αποστολή, την Άρης V. Στέλνουν τον πύραυλο αλλά ο ίδιος εκρήγνυται στην απογείωση. Παράλληλα, στον Άρη ο Γουίλιαμ σε μια προσπάθεια του να μπει μέσα στην καμπίνα ο μηχανισμός της βαρύτητας παθαίνει βλάβη και τελικά ανοίγει και μπαίνει ο αέρας από την ατμόσφαιρα μέσα και όλα τα φυτά καταστρέφονται. Κλείνει την τρύπα, κάνει την απογραφή τροφίμων και βλέπει ότι τα τρόφιμα δεν του φτάνουν για πάνω από έξι μήνες.

Τότε ένας μαθητής από το τμήμα της αστροδυναμικής παρατηρεί την τροχιά της Γης και του Άρη σε τακτικές χρονικές περιόδους. Αρχίζει να κάνει υπολογισμούς και βλέπει ότι μπορούν να χρησιμοποιήσουν την τροχιά της Γης και με το διαστημόπλοιο, που επιστρέφει, να το επανεφοδιάσουν με τη βοήθεια ενός κινέζικου δορυφόρου και να γυρίσει πίσω να τον πάρει. Κάνει τους ακριβείς υπολογισμούς και όλοι του βγαίνουν σωστοί. Οι υπολογισμοί δείχνουν ότι μπορεί να επιστρέψει σε πέντε μήνες. Οι αρχές του διαστημικού σταθμού ρωτούν τους αστροναύτες, αν θέλουν να γυρίσουν πίσω να τον πάρουν. Η απάντηση είναι θετική από όλους και τελικά με την βοήθεια του κινέζικου δορυφόρου το διαστημόπλοιο καταφέρνει να επανεφοδιαστεί και έτσι οι αστροναύτες γυρ-

νούν πίσω στον Άρη, παίρνουν τον Γουίλιαμ και επιστρέφουν στην Γη. Ήταν μία άκρως επικίνδυνη επιχείρηση που απέδειξε την ευελιξία του ανθρώπινου μυαλού.

Ο Γουίλιαμ, μετά την επιστροφή του, έγινε καθηγητής στον τομέα της διαστημικής έρευνας. Πολλά χρόνια αργότερα στήθηκε άγαλμα προς τιμήν του στο πανεπιστήμιο του Chicago, στο οποίο σπούδασε γεωπονία. Θεωρήθηκε πρωτοπόρος στην καλλιέργεια φυτών στον πλανήτη Άρη και άνοιξε τον δρόμο στις νεότερες έρευνες.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΚΑΛΙ
ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΛΙΜΟΥ
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΘΗΚΕ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΦΟΙΒΟ ΒΛΑΧΟ
ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΗΘΗΚΕ ΚΑΙ ΤΥΠΩΘΗΚΕ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΣΗ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΘΗΚΕ
ΚΑΙ ΤΗ ΓΕΩΡΓΙΑ ΠΑΠΟΥΛΙΑ
ΣΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ
ΤΟΝ ΜΑΪΟ ΤΟΥ 2017
ΜΕ ΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΤΟΥΣ

ISBN 978-960-576-646-7

